Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 23 (107) Jouluk. 15 p:nä. 1932

SISÄLTÖ

1932
Valtion Kustannusliike KIRJA
LENINGRAD

Kiirehtikää tilaamaan

KOMMUNISTI

NKP(b):n Leningradin ja Karjalan aluekomiteain poliittis-taloudellinen aikakausjulkaisu

vuodeksi 1933

Elämme ajankohdassa, jolloin kapitalismin kaikki ristiriidat ovat kärjistyneet äärimmilleen, jolloin kapitalismin suhteellinen vakaantuminen on päättynyt ja ollaan siirtymässä sotien ja vallankumousten uuteen vuoroon.

SNTL:ssa on suoritettu loppuun sosialismin perustan rakentaminen. Kysymys „kuka kenet" on ratkaistu sosialismin hyväksi sekä maaseudulla että kaupungissa. Kohta alkavan toisen viisivuotiskauden aikana tulevat luokat yleensä hävitetyiksi.

Tällaisena aikana on jokaiselle poliittiseen, ja yhteiskunnalliseen toimintaan osallistuvalle välttämätöntä tutustua mahdollisimman perusteellisesti poliittisen, taloudellisen ja kulttuurielämän eri kysymyksiin.

Kommunistin tarkoituksena on valaista Neuvostoliitossa, Suomessa ja Amerikassa asuville suomenkielisille työläisille ja talonpojille sosialistisen rakennustyömme suuria kysymyksiä, kapitalismin luhistumisen ilmiöitä, puolueen historiaa ja politiikkaa, teollisuuden ja maatalouden kehitystä, kulttuurivallankumouksen kysymyksiä, taistelua ideologisella rintamalla jne. Pätevien asiantuntijain avustuksella lehti seuraa kapitalismin pulan ja proletariaatin vallankumousliikkeen kehitystä Suomessa, Amerikassa, Länsi-Europassa, Kiinassa, Intiassa jne.

Kommunisti ilmestyy v. 1933 entisessä koossaan, **kaksi kertaa kuukaudessa** kunkin kuukauden puolivälissä ja lopussa. Entistä enemmän tulee se kiinnittämään huomiota Karjalan ja Leningradin alueen suomenkielisten seutujen elämään, näillä alueilla tapahtuvan sosialistisen rakennustyön ja puolueemme tehtävien konkretisoimiseen niiden erikoisuuksien valossa sekä näiden tehtäväin täyttämisen kontrolloimiseen. **Kommunisti** antaa näinollen apua puolue- ja neuvostotyöntekijöille heidän käytännöllisessä työssään.

Kommunistin avustajina toimii laaja joukko tunnettuja puoluetyöntekijöitä, talousmiehiä ja muuta aktiivia eri puolilla Neuvostoliittoa ja Suomessa sekä Amerikassa. Lisäksi julkaistaan lehdessä runsaasti arvokkaita käännöksiä Neuvostoliiton ja ulkomaiden huomattavien puoluetovereiden kirjoituksista.

Lehden tilaushinnat ovat:

12 kk.	14:40	Ulkomailla 20% korotus
6 „	7:20	
3 „	3:60	
1 „	1:20	
Yksityisnumerot	—:60	

Kun lehtemme kutakin numeroa otetaan vain rajoitettu painos ja irtonumeroiden saanti sen vuoksi on, varsinkin pitemmän ajan kuluttua k. o. numeron ilmestymisestä, epävarmaa, kehoitamme niitä, jotka haluavat saada lehtemme säännöllisesti, tilaamaan sen mieluummin koko vuodeksi kerrallaan tai ainakin puoleksi vuodeksi. Siten lukija hankkii itselleen takeen lehtensä jokaisen numeron saamisesta.

Kaikki puolue-, ammattiliitto-, nuorisoliitto-, neuvosto- ja valistustyöntekijä, Leningradin alueella ja Karjalassa tilaamaan **Kommunistia!** Tilaukset jätettävä postilaitokseen ennen kunkin kuun 23 päivää.

Järjestöt, asettakaa asiamiehiä levittämään lehteämme!

Lehden tilauksia ja levitystä koskevissa asioissa on käännyttävä VK Kirjan lehtikonttoorin puoleen, os: **Ленинград, Пр. Нахимсона 18**

Kommunistin toimitus

KOMMUNISTI

№ 23 (107)
V. 1932. Joulukuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRD, Harkovskaja 7. V/K KIRJA,

Rautatieliikenteemme tehtävistä

MAAMME ottaa jättiläismäisiä askeleita sosialismin rakentamisen tiellä. Me olemme jo päättäneet sosialistisen talouden perustan rakentamisen ja ratkaisseet kysymyksen "kuka kenet" kaupungissa ja maaseudulla. Kehityksemme käyrä kulkee jatkuvasti ylöspäin. Raskas teollisuus on asetettu vankalle perustalle. Meillä on nyt oma perustamme koko kansantalouden rekonstruoinnin loppuun saattamista varten.

Sosialismi on saavuttanut suuria, maailmanhistoriallisen merkityksen omaavia voittoja myöskin maataloudessa. Vanha venäläinen, "harmaasarkainen" maaseutu — tämä pikkutalouksien rannaton meri — ei ole vain ratkaisevasti astunut sosialismin tielle, vaan myöskin lopullisesti lujittunut tällä tiellä: 63 % talonpoikaistalouksia on liittynyt kollektiivitalouksiin.

Sosialismin maailmanhistorialliset menestykset, sen teollisuudessa ja maataloudessa saavuttamat voitot kuvastuvat poikkeuksellisen selvästi maan tuotantovoimien jättiläismäisessä kehityksessä. Traktorien, autojen ja kombainien kolonnat, monet uudet ja monimutkaiset koneet ja työvälineet teollisuuden ja maatalouden kaikkia aloja varten, yleisten kulutustarpeiden ja maataloustuotteiden yhä kasvavat määrät ovat siitä ilmauksena. Yhä enemmän täyttävät ne tavarainkuletusverkoston kanavat, levittäytyen mahtavina lastivirtoina Neuvostoliiton suunnattomille alueille.

On selvää, että tämä aineellisten tuotantovoimien suunnaton kehitys asettaa erittäin suuria ja vastuunalaisia tehtäviä maamme kuljetuslaitokselle ja ennenkaikkea sen ratkaisevalle osalle, rautatielaitokselle. Tuotannon laajenemisprosessi maassamme pysähdytettäisiin kehityksensä puolitiehen, ellei näitä sen luomia suunnattomia aineellisia arvoja voitaisi aikanaan ja suunnitelmallisesti saattaa kulutuksen käytettäviksi. Tässä on hyvin määräävänä tekijänä juuri kuljetuslaitos. Vain silloin, kun se työskentelee moitteettomasti, vain silloin, kun se kykenee määrä-aikaan saattamaan miljoonaistonniset lastinsa niille asemille, minne sen on ne suunnitelmain mukaan saatettava, vain silloin tulee taatuksi maamme koko kansantalouden jatkuva ja voimakas edelleen kehittyminen.

Juuri siksi puolue onkin käynyt ja käy niin sitkeätä taistelua ratkaisevasti likvidoidakseen rautatielaitoksen jälkeenjääneisyyden kehityksen yleisistä tempoista ja perusteellisesti teknillisesti rekunstruoidakseen sen. Rautatielaitos ei voi täydellisesti ratkaista niitä tehtäviä, jotka sen suoritettaviksi on asetettu, jos se tulee kulkemaan vain rinnan kansantalouden ratkaisevien alojen kanssa. Sen täytyy kehityksessään ehtiä niiden edelle, koota veturi- ja

vaunu- sekä yleensä teknillisten välineiden varastoa, siis edeltäpäin varata mahdollisuus kuljetuskykyisyytensä lisäämiseen vastaisia kasvavia vaatimuksia vastaavasti.

Miten sitten Neuvostoliiton rautatielaitos suoriutuu tehtävistään?

Viisivuotissuunnitelman kolmena ensimmäisenä vuotena rautatielaitos, tavattomasta teknillisestä takapajuisuudestaan huolimatta, huomattavasti ylitti tämän suunnitelman edellyttämät tehtävät. V 1931 se kuljetti 254,9 milj. tonnia lastia, kun suunnitelmassa oli edellytetty viisivuotiskauden neljäntenä vuonna kuljetettavaksi 226 milj. tonnia.

Rautatielaitoksen kokonaiskuljetus — tavara- ja matkustajaliikenne — oli v. 1931 jo 210,5 miljardia tonni-matkustaja-kilometriä, kun viisivuotissuunnitelman mukaan sen oli edellytetty viisivuotiskauden viimeisenä vuonna olevan 198,1 miljardia tonni-matkustaja-kilometriä.

Tällainen suunnaton nousu kuljetuslaitoksen työssä kaikkein selvimmin alleviivaa meidän kansantaloutemme suunnitelmallisen järjestelmän, jonka elimellisenä osana koko rautatieverkosto on, suurenmoisen etevämmyyden. Samaan aikaan, kun meillä lasti- ja matkustajaliikenne rautateillämme jatkuvasti ja voimakkaasti kohoaa, samaan aikaan se kapitalistisissa maissa talouspulan vaikutuksesta jyrkästi laskee. Esim. Amerikan rautateillä on, lastiliikenne pudonnut alemmaksi kuin milloinkaan aikaisemmin. Kuluvan vuoden kahden ensimmäisen kuukauden aikana lastiliikenne siellä oli 22 % alhaisempi kuin vastaavana aikana v. 1931, 37 % alhaisempi kuin v. 1930. 42 % alhaisempi kuin v. 1929 ja 18,5 % alhaisempi tähän asti kaikkein alhaisinta tasoa v. 1921. Reservissä olevien, "työttömien" käyttökelpoisten tavaravaunujen määrä Yhdysvaltain rautateillä kohosi maaliskuussa tänä vuonna 705 tuhanteen, kun se 5-vuotiskautena 1927—32 oli keskimäärin 392 tuh. Vielä jyrkemmin supistuu matkustajaliikenne. Nykyisin Yhdysvaltain yhtä asukasta kohden tulee 150 matkustajamailia 440 matkustajamailin asemesta v. 1920 — 12 vuotta sitten.

Kapitalistisissa maissa vaunut ja veturit joutuvat "työttömiksi" lasti- ja matkustajaliikenteen supistumisen vuoksi. Meillä taas lasti- ja matkustajaliikenne kasvaa niin rajusti, ettei rautatielaitoksemme jatkuvasta kehittymisestään ja laajentumisestaan huolimatta tällä hetkellä täydellisesti kykene sen tarpeita tyydyttämään.

Viisivuotissuunnitelman viimeisen, päättävän vuoden täytyy olla niin kuljetuslaitoksessa kuin koko kansantaloudessa uuden nousun vuosi, joka ei vain lujita meidän jo saavuttamiamme asemia, vaan myöskin vie meitä eteenpäin tiellä luokattomaan sosialistiseen yhteiskuntaan.

Merkitsevänä tekijänä tässä on rantatielaitoksemme rekonstruointi.

Oikeisto-opportunistit eivät halua ymmärtää rautatielaitoksemme rekonstruoinnin välttämättömyyttä, vaan kaikin tavoin jarruttavat sitä. Taistelussa heitä vastaan puolue laati laajennetun ohjelman teknillistä rekonstruointia varten. Tätä ohjelmaa ei voida toteuttaa voimakkaasti kehittämättä kuljetuslaitoksen tarpeita varten työskentelevää konerakennusteollisuutta. Suurena askeleena eteenpäin tällä alalla tänä vuonna on Luganskin tehtaan, jonka tuotantokyky on 1600 voimakasta höyryveturia, käyntiin paneminen ja kahden höyryveturitehtaan — Orskin ja Kuznetskin, jotka kumpikin tuottavat 500 höyryveturia vuodessa — rakentaminen. Yhtä suuri merkitys teknilliselle rekonstruoinnille ja sen tempojen voimistamiselle on uusien vaunutehtaiden rakentamisella. Tagiljin tehtaan, joka

tulee valmistamaan 54000 suurta tavaravaunua, rakennustöiden on täydellisesti päätyttävä jo ensi vuonna. Sen ohella rakennetaan uusia tavaravaunutehtaita Voronezhiin ja Verhneudinskiin ja uutta matkustajavaunutehdasta Kasaniin. Kaikki tämä toiminnassa olevien tehtaiden syvän ja perusteellisen rekonstruoinnin ohella tekee täysin mahdolliseksi rautateittemme liikkuvan kaluston huomattavalta osaltaan uudistamisen.

Kuljetuslaitoksen tarpeita varten työskentelevän konerakennusteollisuuden alalla on jo tänä vuonna otettu eräs erittäin tärkeä askel, joka luo reaalisen perustan rautateiden sähköistämisen jouduttamiselle. Tämä on saavutettu Kashirin sähköveturitehtaan rakentamisella.

Näiden toimenpiteiden ohella on rautatieverkostossamme kuluvan vuoden aikana suoritettu kokonainen joukko erilaisia rekonstruointitoimenpiteitä: automaattisten jarrujen ja kytkinten käytäntöönotto jne.

Yhä laajemmin kehitetään töitä kaikilla niillä alueilla, joilla on ensi kädessä päätettävä rautatieliikenteen sähköistäminen. Sähköistämistöitä suoritetaan parhaillaan jo kaukoliikenteen linjoilla 1161 km. ja paikallisliikenteen linjoilla 217 km. pituudella. Puolue ja hallitus toteuttavat sitkeästi, bolshevistisesti rautatieliikenteen sähköistämistä. Se on meillä osa yhtenäisestä maan sähköistämissuunnitelmasta, osa koko kansantaloutemme perusteellisen teknillisen rekonstruoinnin yhtenäisestä suunnitelmasta. Tässä on se ratkaiseva perusehto, joka tekee meille mahdolliseksi kulkea sähköistämisen alalla eteenpäin sellaisilla tempoilla, joita ei ainoakaan nykyaikaisen kapitalismin maa ole tuntenut. Kapitalistisessa maailmassa talouden sähköistäminen muodostuu terävien ja syvien ristiriitojen sikermäksi. Siellä on rautatieliikenteen sähköistäminen ristiriitojen kärjistymisen perusta, aihe ja tulos, erilaisten kapitalististen ryhmien, firmojen ja yhtymien välisen taistelun voimistumisen tulos. Siitä on todisteena mm. se melu, jonka Englannissa nostatti erään komitean laatima Ison-Britannian rautateiden sähköistämissuunnitelma.

Bolshevistisilla iskutempoilla puolueemme toteuttaa rautatieliikenteemme teknillistä rekonstruoimista, sen perusteellista teknillistä uudestaan varustamista. Siitä puhuu erittäin havainnollisesti kuljetuslaitoksen perusfondien ja pääomasijoitusten dynamiikka. V. 1929 rautatielaitoksen perusfondit lisääntyivät 873 milj. ruplalla, v. 1930 1242 milj. ja v. 1931 1956 milj. ruplalla, sekä v. 1932 tulee niiden lisääntyä 3200 milj. ruplalla. Uusien pääomasijoitusten kasvu on siis ollut jatkuva ja viime vuosina kirjaimellisesti jättiläismäinen. Tämä on kaikkein voimakkain ja kaikkein selvin todiste siitä avusta, jota puolueemme ja koko maamme antaa rautatieliikenteelle. Sen täytyy tyydyttää kansantaloutemme myrskyisesti kasvavat tarpeet kuljetuksen alalla, suoriutua jättiläismäisesti lisääntyvästä kuormituksestaan. *On kuljetettava 1320 milj. tonnia erilaisia lasteja* — sellainen on rautatieliikenteen työohjelma viisivuotissuunnitelman viimeisenä vuonna. Puolue on oikeutettu vaatimaan kaikilta kuljetuslaitoksessa työskenteleviltä kommunisteilta, kaikilta puolue-, ammattiliitto-, taloudellisilta ja nuorisoliittojärjestöiltä bolshevistista taistelua tämän ohjelman toteuttamiseksi. Suunnitelman reaalisuus on täysin riidaton. Kuitenkaan sitä ei ole täydellisesti toteutettu. Sitä vastuunalaisempina asettuvat rautatielaitoksemme eteen ne tehtävät, jotka sen on suoritettava nyt viimeisen neljänneksen viimeisillä viikoilla.

Uuden johtonsa alaisena kulkulaitosasiain kansankomissariaatti on

saavuttanut suurta menestystä useilla aloilla. Vuorokaudessa keskimäärin kuljetettavan lastin määrä on kohonnut. Tämän vuoden 8 ensimmäisen kuukauden aikana kuljetettiin vuorokaudessa keskimäärin 7,5 % enemmän lastia kuin vastaavana aikana viime vuonna. Myöskin veturien hoitoon nähden on asiaintila korjaantunut. Ratkaiseva merkitys tässä on ollut yksilövastuuttomuuden likvidoinnilla ja sosialistisen kilpailun ja iskuruuden uudella nousulla. Vikaantuneiden veturien prosentti on alentunut j.n.e. Mutta näistä ilmeisistä menestyksistä huolimatta rautatielaitos ei vielä täydellisesti suoriudu tehtävistään, ei vielä täysin täytä lastinkuljetussuunnitelmaansa eikä vielä läheskään täytä kaikkia sille asetettuja normeja. Tästä on seurauksena, että satojatuhansia tonneja kallisarvoisia lasteja, joista maa kärsii kipeää puutetta, joutuu käyttämättömänä makaamaan Donbassilla ja muualla hiilikaivosten, malmikaivantojen ja metallitehtaiden alueilla, mikä tietenkin vaikuttaa jarruttavasti kansantalouden eri aloihin.

Rautatielaitos yhä vielä huonosti ja epärationalisesti käyttää hyväkseen sillä hallussaan olevia kuljetusvälineitä, se yhä vielä puutteellisesti käyttää uusia sijoituksia, jotka joka vuosi lisäävät sen perusfondeja. Useita tehtäviä, jotka kulkulaitosasiain kk:n uusi johto on oikein ja aikanaan asettanut, ei ole toteutettu, vaan ovat ne hukkuneet komissariaatin byrokraattisen koneiston monimutkaisiin labyrintteihin tai "kuivuneet kokoon" byrokraattien ja virkamiesten toimesta. Uusi johto esim. täysin oikein ja aikanaan asetti tehtävän: on keväällä alettava valmentautuminen syys- ja talvikauden kuljetukseen. Tov. Andrejevin päiväkäskyssä oli esitetty kokonainen joukko toimenpiteitä syys- ja talvikauden varalta valmistautumista varten. Olisi luullut, että koko rautatieläisten armeija olisi keskittänyt huomionsa näihin tehtäviin ja taannut niiden täyttämisen aikanaan ja täydellisesti. Suoritetut yhteenvedot syys- ja talvikuljetukseen valmentumisesta puhuvat kuitenkin päinvastaista: rautatielaitos on varsin heikosti ja epätyydyttävästi valmistautunut vaikeiden talvikuukausien varalta. Tähän nähden on nopeasti korjattava se, mitä korjattavissa on.

Epätyydyttävästi on syys- ja talvikuljetukseen muun ohella valmistauduttu myös vaunuihin ja vetureihin nähden. Paljon puutteellisuuksia on veturien korjaustöiden laadussa. Korjaustöiden huono laatu on perinpohjin likvidoitava. Edessä ovat raskaat, vaikeat talvikuljetuksen kuukaudet. Kaikkien sen tuomien vaikeuksien edessä on veturien korjaustöiden alalla työskentelevien työläisten vielä kerran tarkastettava, onko kaikki tehty korjaustöiden korkean laadun takaamiseksi. Onko työläiset jaettu oikein, onko likvidoitu yksilövastuuttomuus työvälineistön käytössä? Onko taattu teknillisen johdon korkea laatu? Onko varikossa tai tehtaassa tehty kaikki, jotta voitaisiin laajasti käyttää uusia, järkiperäisiä korjaustöiden menetelmiä? Kaikkiin näihin seikkoihin on kiinnitettävä huomiota, käyttäen hyväksi niitä kokemuksia ja esimerkkejä, joita monet parhaat veturienkorjaustehtaamme voivat tällä alalla esittää.

Erikoista osaa taistelussa korjaustöiden laadun puolesta täytyy esittää veturin hoitajan, veturien johtajain — veturinkuljettajain ja vastuunalaisten prikaatien. Kuka paremmin kuin he tuntee veturin tilan? Kuka paremmin kuin he voi todella taloudellisesti pitää huolta vetureista? Näyttäisi, että heille pitäisi kuulua tässä ratkaiseva sana. Käytännössä ei kuitenkaan läheskään aina ja kaikkialla asia ole niin. Täs-

tä epäkohdasta on päästävä. On luotava takeet vastuunalaisten prikaatien vakituiselle aktiiviselle osallistumiselle korjaussuunnitelman täyttämiseen, on taattava heille mahdollisuus jatkuvasti valvoa tämän suunnitelman tosiasiallista ja oikeata täyttämistä. Täten voidaan ja täytyy taata korjaustyösuunnitelman täydellinen ja laadullisesti parhain täyttäminen.

Suuri merkitys on myös oikealla ja järkiperäisellä tavaravaunujen käyttämisellä. Se ei ole vähäpätöinen teknillinen tehtävä eikä vähäinen järkiperäistyttämistoimenpide, vaan erittäin tärkeä kansantaloudellinen probleemi. Maamme kärsii suunnattomia (miljoonien ruplien) tappioita liikkuvan kaluston huonon, epäjärkiperäisen käyttämisen takia. Meillä on riittämättömästi vaunuja. Mutta nekin, mitä meillä on, makaavat enemmän aikaa joutilaina kuin ovat työssä. Usein sattuu tapauksia, että tavaravaunu on matkalla 7 tuntia vuorokaudessa (siihen luettuna pysähdysajat väliasemilla) ja kaiken muun ajan seisoo paikallaan vaunujen lähetysasemalla tai lastaus- ja purkauspaikoilla. Vaunujen toimettomanaoloaikojen supistaminen ja niiden hyödyllisessä työssä käyttämisen lisääminen merkitsee satojen, tuhansien ja kymmenientuhansien vaunujen säästämistä liikenteellemme. Suuri merkitys on tässä linjasuunnitelmallisuuden kaikinpuolisella kehittämisellä. Huolellisesti laadittu ja noudatettu linjasuunnitelma huomattavasti vähentää joutenoloaikoja lähetysasemilla ja kokonaan poistaa tarpeettomat seisokit väliasemilla, missä järjestelytoimenpiteet usein "syövät" huomattavan osan vaunujen työskentelyajasta. Tämä järkiperäistyttämistoimenpide on viipymättä juurrutettava kuljetuslaitokseen. Tässäkin luutuneisuus, byrokratismi, teknillinen vanhoillisuus, haluttomuus ja pelko uudistuksiin nähden jarruttavat tämän erittäin tehokkaan toimenpiteen käytäntöön ottamista. Nämä esteet on raivattava pois.

Vaunuvaraston parhaan mahdollisen hyväksikäytön määrää huomattavalta osaltaan käytettävissä olevien tavaravaunujen oikea jako eri teiden kesken, huomioonottamalla niiden työn laajuus, lastauksen kasaantuminen ja kaikkein jännittyneimmän työajan pituus. Tämä vaatii koko kuljetuksen suunnitelmallisuuden kohottamista uudelle, laadullisesti korkeammalle tasolle. Täytyy tietää ei vain se, minne kuljetetaan, vaan myös, mitä kuljetetaan, milloin kuljetetaan ja mistä kuljetetaan. Meillä on vielä sangen paljon "numeroilla leikkimistä" operatiivisen suunnittelun asemasta. Monasti tapahtuu epärationalisia kuljetusten toistumisia. Usein suunnitelmat (neljännesvuosi- ja kuukausi-) "oikaistaan" niin, että niiden alkuperäisistä varianteista ei jää jälelle tuskin mitään. Koko kuljetuksen suunnitelmallisuutta on ratkaisevasti parannettava. On työnnettävä etualalle tämän probleemin tieteellinen käsittely. Tieteellisten ja tutkimuslaitosten täytyy sanoa tämän kysymyksen alalla ratkaiseva sanansa.

Suunnatonta vahinkoa aiheuttaa kuljetustoiminnalle se, että itse talousjärjestöt heikosti taistelevat kuljetuksen suunnitelmallisuuden puolesta. Ne eivät huolehdi lastaus- ja purkaustöiden rationalisesta järjestämisestä eikä niiden mekanisoimisesta ja pidättävät vaunuja tarpeettoman kauan lastauksessa ja purkauksessa. Vieläpä enemmänkin. Ne usein esittävät kuljetuslaitokselle epäreaalisia, liioiteltuja ilmoituksia. Talousjärjestöjen johtajat toisinaan "peittelevät" niitä, jotka ilmoituksia laatiessaan tietoisesti hämäävät asioita, antavat vallan tuhlausmielialoille. Valtiovastainen, rosvomainen kuljetuslaitoksen välineiden tuhlaaminen supistaa yhä enemmän ilman sitäkin

rajoitettuja liikkuvan kaluston mahdollisuuksia.

Terävä bolshevistinen kritiikki, iskumme koko voima on keskitettävä näihin valtiovastaisen käytännön "sankareihin", jotka viehättyneinä ajamaan takaa vain oman tehtaansa etuja aiheuttavat vahinkoa koko kansantaloudelle. Nämä porvarillis-nepmannimaiset tendenssit taloudenhoidossa on säälimättömästi juurittava pois.

Kaikki tämä asettaa erittäin tärkeitä tehtäviä ammattiliittojärjestöille. Rautatieläisten ammattiliittojärjestöt ovat heikosti ja epätyydyttävästi valmistautuneet talvikauden kuljetukseen. Ammattiliittotyön uudestaan järjestelyä suoritetaan hitaasti. Ei ole vielä selvää, konkreettista ja operatiivista johtoa. Ammattiliittojärjestöt ovat heikosti ja usein myös huonosti suoriutuneet tehtävistään työläisten varustelun parantamisen ja heidän asunto- ja kulttuuritarpeittensa tyydyttämisen alalla. Samapalkkaisuutta vastaan käytävän taistelun kysymyksiin eivät ne ole aina kiinnittäneet riittävästi huomiota. Niiden täytyy vihdoinkin taata kaiken työnsä uudestaan järjestäminen ei sanoissa, vaan toiminnassa. Sitä vaatii puolue ja sitä vaatii koko kansantaloutemme, joka asettaa kuljetuslaitokselle uusia suuria tehtäviä. On saatava aikaan, jättämättä asiaa vihreän veran alle, perusteellinen korjaus joukko- ja tuotannollisessa työssä. Ennenkaikkea on huolellisesti järjestettävä tuotannollisia neuvotteluja linjoilla, varikoissa, verstaissa, ryhmissä ja prikaateissa.

Ammattiliittojärjestöjen on huomattavasti parannettava työtään. On siirrettävä huomion painopiste taisteluun liikkuvan kaluston ja erikoisesti vaunuvarastojen parantamisen, lastaus- ja purkaussuunnitelmien täydellisen täyttämisen ja työkurin lujittamisen puolesta.

Ammatillisten järjestöjen on päästävä ratkaisevasti etenemään myöskin kaikkien rautatielaitoksen työntekijäin työpalkkajärjestelmässä esiintyvien vääristelyjen poistamisen alalla.

Ammatilliset järjestöt ovat edesvastuussa kuljetuslaitoksen työstä. Ne voivat ja niiden täytyy parantaa työtään, auttaen rautatielaitosta kunnialla suoriutumaan talvikauden kuljetusohjelmansa täyttämisessä.

Suuret ja vastuulliset ovat myöskin puoluejärjestöjen — niin alueellisten kuin kuljetuslaitoksen alallakin toimivain — tehtävät. Niiden edessä olevat tehtävät ovat nyt monimutkaisemmat kuin milloinkaan. Huono on se puoluejärjestö, joka tyytyy vain johtamaan "yleensä", syventymättä tehtäväin yksityiskohtiin.

"On ymmärrettävä", sanoo tov. Kaganovitsh, "että meidän tärkein vipusimemme on ihmiset, eivätkä vain yksinkertaisesti ihmiset, joilla on puolueen jäsenkirja, vaan ihmiset, joilla on bolshevistinen henki, jos niin voidaan sanoa. Tehtaassa on tunnettava ja oikein asetettava nämä bolshevikit. On osattava saattaa heidät liikkeeseen, ja silloin voidaan menestyksellisesti ratkaista solun suoritettavana olevat tehtävät" (tov. Kaganovitshin puheesta NKP(b):n Moskovan kaupunginkomiteassa toukok. 14 p:nä 1932). Tämä tehtävä tulee täytetyksi vain sillä ehdolla, että perusteellisesti uudestaan järjestetään koko puoluetyö, että huomion painopiste siirretään prikaateihin, verstaisiin, varikkoihin, työvuoroihin. Henkilöiden oikea asettelu, konkreettisten tehtävien antaminen jokaiselle puolueen jäsenelle ja kandidaatille sekä nuorisoliittolaiselle, huolellinen elävä ohjaus ja heikentymätön jokapäiväinen työ — siinä se, mikä ratkaisee menestyksellisen johtamisen tehtävän taistelussa talvi-

kauden kuljetussuunnitelman täyttämisen puolesta.

Rautatieliikenne on tullut työskentelynsä vaikeimpaan kauteen. Kaikkien sen renkaiden, kaikkien sen alojen on nyt työskenneltävä erikoisen säännöllisesti. Rautatieläisproletariaatin laajat joukot ovat aina olleet taistelevan ja voittavan proletariaatin etumaisissa riveissä. Valhetta ja panettelua levittävät ne "kommunistit", jotka propageeraavat nyt seuraavanlaisia teorioita: "Rautatielaitoksen proletariaatti ei ymmärrä eikä hyväksy puolueen viimeisiä päätöksiä. He ovat omalla erikoisella, teollisuuden kaikkien muiden alojen työläisistä eriävällä tavallaan vastanneet näihin puolueen päätöksiin. He joukottain syöksyvät tuotantoon, siirtyvät pois kuljetuslaitoksen palveluksesta." Nämä "teoreetikot" eivät piittaa siitä, minkälaisia halpamaisia parjauksia he syytävät rautatielaitoksen sankarillista proletariaattia vastaan. Sosialistisen kuljetuslaitoksemme, samoinkuin taloutemme muidenkin alojen työläiset erinomaisesti käsittävät tälläisten julkeiden syytösten koko valheellisuuden. Rautatielaitoksen työläiset itsekieltäytyvästi taistelevat jokainen omalla alallaan, oman työpenkkinsä tai koneensa luona yhteisen asiamme puolesta. Ja nyt, jolloin on vain viikko pari aikaa toisen viisivuotissuunnitelman alkuun, he saavuttavat, leniniläisen puolueen lipun alla kulkien, tuotannollisen voiton toisensa jälkeen. Rakennustyömme historiaan he kirjoittavat vielä monia sankarillisia, mainehikkaita sivuja. Luokkavihollisen asioitsijat — oikeisto- ja "vasemmisto"-opportunistit — eivät luota tähän. Se on heidän asiansa. He täyttävät meidän luokkavihollistemme yhteiskunnallista tilausta. Me taas kuljemme eteenpäin uusia voittoja kohti säälimättömästi paljastaen heidän leniniläisvastaisen olemuksensa; hetkeksikään heikentämättä puolueemme taistelumielialaa, leniniläistä sovittelemattomuutta, taistelemme uupumattomasti kahdella rintamalla.

Viisivuotissuunnitelman päättävän vuoden suunnitelman bolshevistisen täyttämisen puolesta!

Talvikauden kuljetussuunnitelman täydellisen täyttämisen puolesta!

Kuljetuslaitoksemme kansantaloutemme kehityksen myrskyisistä tempoista jälkeenjäämisen likvidoinnin puolesta!

D. MANUILSKIJ

Kapitalistisen vakaantumisen päättymisestä

(Jatk. ed. numeroon)

Toverit, koko täysi-istunto odottaa vastausta, miksi Saksassa, maassa, missä on Kommunistisen internationalen NKP(b):n jälkeen ominaispainoltaan toinen, puolue, on niin vähän taloudellisia lakkoja. Niitä on Espanjssa, Puolassa ja Tshekko-Slovakiassa, mutta hyvin vähän Saksassa. Tämä kysymys nousee nyt, kapitalistisen vakaantumisen päättymisen hetkellä, erikoisen kärkevänä.

Ennenkaikkea on huomattava, että Saksassa on kokonainen joukko omalaatuisiaan vaikeuksia, joita ei tunneta lakkotaistelun kehityksessä muissa maissa. Toiseksi on välttämätöntä muistaa, että Saksan proletariaatti viime aikoina yhä useammin turvautuu yksityisiin poliittisiin lakkoihin; kolmanneksi, että Saksan työläisjoukot käyttävät hyväkseen muita taistelukeinoja, kuten esim. katuja, erikoisesti taistelussa fasismia vastaan. Tämä ei kuitenkaan vielä ratkaise

kysymystä. Sanotaan, että Saksassa lakkojen esteenä on maan raskas kansainvälinen tilanne. Sosialidemokraattien agitation vaikutuksesta työväenluokka vielä uskoo, että sen on pelastettava imperialistisessa sodassa tappion kärsinyt kapitalistinen Saksa maailman imperialismin (ennenkaikkea Ranskan) kamalalta puristukselta. Kansallisen yhtenäisyyden ja yhteisten uhrien saarnaa ylläpitää Wersailles sillä, että Wersailles luo ei ainoastaan vallankumouksellisen kriisin aineksia, vaan myöskin lisävaikeuksia niiden kypsymisen tiellä. Edelleen sanotaan, että lakkotaistelun kehityksen tiellä on vielä vahva sosialidemokratia ja vahvat reformistiset ammattiliitot, sanotaan, että tähän liittyvät vielä säilyneet illusiot kapitalistisen vakaantumisen palaamisen mahdollisuudesta, jollei järjestetä maassa häiriöitä luokkataistelun sytyttämisen muodossa. Sanotaan, että työnantajan terrorin kiihtyminen, joka asettaa työläisille uhkan tulla ulos heitetyksi työpaikastaan, näyttelee hyvin suurta osuutta Saksassa, suurempaa kuin muissa maissa. Kaikki tämä on totta. Mutta vallankumouksellisina politiikkoina meidän täytyy nähdä ei vain nämä vaikeudet, vaan ymmärtää ne uudet laajat mahdollisuudet, jotka kohoavat ja kapitalistisen vakaantumisen päättymisen yhteydessä tulevat kohoamaan taloudelliselle taistelulle.

Se tosiasia, että kapitalismi on aikansa yli elänyt yhteiskunnallisten reformien mielessä, että kapitalistinen valtio, vapautuen yhä suuremmassa määrin yhteiskunnallisista velvollisuuksista työtätekeviin nähden, muuttuu yhä enemmän ja enemmän avoimeksi poliittisten sortotoimenpiteiden koneistoksi, se tosiasia, että muodostuu finanssipääoman ja sen kaikkien haaraantumien suunnaton keskinäinen riippuvaisuus-suhde ja yhteenkietoutuminen valtiokoneiston kanssa, asettaa luonnollisesti joukon esteitä lakkotaistelun kehitykselle. Kaikki nämä monopolistisen kapitalismin piirteet sen yleisen kriisin kaudella ovat kypsyneet jo kapitalistisen vakaantumisen uumenissa, mutta nyt sen päättymisen kaudella saavat myöskin uuden sysäyksen eteenpäin. Sosialidemokratia puhuu joukoille: porvaristo julistaa itsensä vararikkouneeksi, se ei voi enempää kohottaa työpalkkoja, se ei voi maksaa yhteiskunnallista vakuutusta ja sen valtio ei voi toteuttaa mitään yhteiskunnallisia tehtäviä. Näinollen taloudellinen taistelu, taistelu taloudellisten vaatimuksien puolesta on siis — tarkoituksetonta, sillä yhä vähemmän on mahdollisuuksia sen menestyksellisyydelle. Taisteluun lähtevät proletariaatin yksityiset joukko-osastot ovat voimattomia monopolistisen pääoman edessä ja tulevat lyödyiksi hajalle. Täytyy antautua, sanoo sosialidemokratia ja odottaa suurta ratkaisevaa taistelua, lisäävät oikeisto- ja «vasemmisto»-opportunistit.

Teoria lakkojen mahdottomuudesta taloudellisen pulan aikana kasvaa nyt kapitalistisen vakaantumisen päättymisen aikana teoriaksi osittaistaistelun mahdottomuudesta. Mutta jollei ole taloudellisia taisteluja, eivät ole myöskään kypsyneet ehdot ratkaisevia taisteluja varten proletariaatin diktatuurin puolesta, jos osittaiset poliittiset taistelut särkeytyvät kapitalistisen valtion hirmuisesti kasvaneen koneiston panssariin, silloin jää keinoksi vain nojata sotaan ja fasismiin liittolaisinamme.

Tärkein tehtävämme on voittaa nämä proletaarisen vallankumouksen asialle vaaralliset mielialat. Jos proletariaatti kieltäytyisi lakoista taistelukeinona, niin aseistariisuutuisi se heti kokonaisuudessaan pääoman hyökkäyksen edessä ja antaisi sille täyden toimintavapauden työtätekevien joukkojen elintasoon nähden.

Sanotaan, että taistelut ovat vaikeita, mutta minkävuoksi meidän puolalaiset ja espanjalaiset toverimme maissa, missä kommunistiset puolueet ovat pienempiä, voivat käydä menestyksellistä taistelua heikompaa ja «köyhempää» kapitalismia vastaan sallimatta palkkojen alentamista, useasti aikaansaaden päinvastoin niiden kohoamisen?

Myönnämme, että on joukko omalaatuisiaan vaikeuksia, jotka ehkäisevät lakkotaistelun kehitystä, — puolueen velvollisuus on käyttää hyväkseen taistelun muita muotoja työläisjoukkojen johtamiseksi taloudellisiin ja poliittisiin joukkotaisteluihin. Näissä taisteluissa proletariaatti oppii turvautumaan voimakkaasti vaikuttaviin keinoihin pakoittaakseen vihollisensa perääntymään, siksi kunnes se tulee johdetuksi kaikkein pakoittavimman keinon — proletaarisen vallankumouksen — käyttämiseen.

Erikoisen välttämätöntä on alleviivata, että taloudelliset taistelut kasvavat kapitalistisen vakaantumisen päättymisen oloissa nopeammin kuin aikaisemmin poliittiseksi taisteluksi ja taloudelliset lakot kietoutuvat yhteen mitä läheisemmin poliittisten lakkojen kanssa. Lähiaikoina meidän täytyy asettaa kysymys poliittisesta joukkolakosta jossain määrin uudella tavalla. Oman taistelunsa kokemuksen kautta proletariaatti varmistuu siitä, että ilman tällaista keskitettyä samanaikaista iskua ei voida murtaa luokkavihollisen vastustusta. Tämä taistelumetoodi alkaa raivata itselleen tietä joukkoihin. Juuri tämän vuoksi, ottaen huomioon joukkojen mielialat, sosialidemokratia leikkii nyt yleislakko-tunnuksella. Tämän sosialidemokratian petoksen läpi pitää osata nähdä joukkojen tahto, sillä muussa tapauksessa me jättäisimme joukot sosialidemokratian alhaisen demagogian valtaan.

Meidän täytyy reväistä tämä ase sosialidemokratian kädestä asettamalla kysymys poliittisen joukkolakon valmistumisesta ja toteuttamisesta työväenluokan laajojen joukkojen eteen ja kokemuksen perusteella osoittaen, että sosialidemokratia laajakantoisilla tunnuksillaan todellisuudessa pettää työläisiä. Meidän täytyy muistaa, että kapitalistisen vakaantumisen päättymisen oloissa poliittinen joukkolakko muodostuu erääksi tärkeimpiä ja vaikuttavimpia keinoja työväenluokan taisteluaseiden arsenaalissa. Esittäessään tunnuksen poliittisesta joukkolakosta kommunistien velvollisuus on ottaa huomioon sen toteuttamisen käytännölliset ehdot, ettei poliittisen joukkolakon tunnus riippuisi ilmassa, kuten useasti on tapahtunut kommunististen puolueiden käytännöllisessä toiminnassa. Kun me asetamme kysymyksen proletariaatin diktatuurista ja poliittisesta joukkolakosta, niin se ei merkitse, että meidän täytyy väheksyen suhtautua jokapäiväiseen työhömme yhteyksien lujittamisessa joukkoihin. Tämä jokapäiväinen työhän on ainoa oikea keino, jolla voimme estää taistelumme proletariaatin diktatuurin ja poliittisen joukkolakon valmistamisen ja järjestämisen puolesta muuttumasta tyhjänpäiväiseksi, sisällyksettömäksi vallankumoukselliseksi fraasiksi.

Koko täysi-istunto kuunteli jännitetyllä mielenkiinnolla tov. Kuusisen alustuksen sitä osaa, jossa hän alleviivasi kommunististen puolueiden sen tehtävän suunnatonta tärkeyttä, mikä on yhteyden luomisella joukkoihin. Tässä salissa jokainen meistä tunsi, että tämä on se, mikä vielä puuttuu tällä hetkellä suurimmalta osalta kommunistisia puolueita. Tämä on avain joukkojen johtamiseksi heidän taloudellisten ja poliittisten taistelujensa kulussa ratkaiseviin taisteluihin proletariaatin diktatuurin puolesta, heidän välittömien

vaatimustensa puolustamisen pohjalla.

Turhaa on puhua vallankumouksellisesta noususta, ellei itse ole työväenluokan joukkojen keskuudessa, ellei osaa tarttua sen puutteisiin ja määritellä sen perusvaatimuksia selvien konkreettisten tunnuksien muotoon. Se, että esim. ranskalaiset toverit kirjoittavat kongresseissaan hyvin radikaalisia teesejä vallankumouksellisesta noususta, ei vie meitä Ranskassa etenpäin yhteyksien luomisessa joukkoihin. Tov. Kuusisen selostuksen tämän kohdan ajatus on siinä, että hän paljasti tyhjentävästi oikeistolaisen ja «vasemmistolaisen» sanahelinän, josta me emme ole vielä vapautuneet ja joka peittää joukkotyön puutteen, hän tuomitsi alkuvoimaisuuden mukaan orientoitumisen, jonka avulla jotkut sektiot haluavat vapautua joukkojen mobilisoimisen ja järjestämisen vaikeasta tehtävästä. Meillä ei ole mistään niin paljon kirjoitettu kuin kysymyksestä joukoista, mutta repeämiä joukkotyön alalla ei ole likvidoitu.

Kominternin III kongressi jo asetti kommunisteille joukkojen valtaamisen tehtävän. Ei ole mitään ihmeellistä siinä, että meidän suuri jälellejäämisemme pakoittaa KI:n TPK:n kapitalistisen vakaantumisen päättymisen hetkellä kiinnittämään Kominternin sektioiden huomiota kolmen ensimmäisen kongressin päätöksiin, jotka määrittelevät hyvin sattuvasti silloin kommunististen puolueiden eteen astuneet tehtävät taistelussa joukoista. Merkitseekö tämä, että me yleensä samaistutamme nykyisen poliittisen tilanteen ja sektioiden tilan ensimmäisen, toisen ja kolmannen kongressin aikaisen kauden kanssa? Merkitseekö tämä, että kapitalistisen vakaantumisen päättymistä koskevan teesimme ja joukkojen valtaamiseksi asettamiemme tehtävien välille muodostuu aukko, jossa maailman vallankumousliikkeen laaja perspektiivi katoaa, ja että tämä perspektiivi olisi vaihdettu kokonaisuudessaan päivän politiikkaan? Se, joka ajattelee, että asettamalla kysymyksen taistelusta joukoista, niiden mobilisoinnista ja järjestämisestä, niiden valmennuksesta ratkaiseviin taisteluihin proletariaatin diktatuurin puolesta, me täten poistamme kysymyksen vallankumouksellisesta perspektiivistä, hän suuresti erehtyy. Ymmärtäkää, että jos me kuuden maailmankongressin ja yhdentoista täysi-istunnon monilukuisten päätösten ohella emme ole täyttäneet vielä kolmen ensimmäisen kongressin päätöksiä, niin on meidän velvollisuutemme huomauttaa tästä Kommunistisen internationalen kaikille sektioille.

Mutta eikö nykyhetken kapitalistisen vakaantumisen päättymiseksi luonnehtiminen ole kaikkein suurin vallankumouksellinen perspektiivi, minkä me annamme kommunistiselle liikkeelle luokkavoimien nykyisen suhteen valitessa? Juuri tämä perspektiivi edellyttää uutta proletariaatin diktatuuria koskevan kysymyksen asettelua eteemme aukeavalla kaudella. Propagandamme ja agitatiomme proletariaatin diktatuurin tunnuksen puolesta tulee yhä suuremmassa määrin muuttumaan laajojen joukkojen toiminnan tunnukseksi, joukkojen, jotka jokapäiväisten vaatimuksiensa pohjalla nousevat taisteluun proletariaatin diktatuurin pystyttämisen puolesta. Puhtaan propagandismin ainekset tulevat siirtymään jossakin määrin taka-alalle. Meidän täytyy toisella tavalla lähentyä myöskin ylimenokauden tunnuksiin. Tänään me emme vielä tuskin missään esitä näitä tunnuksia, mutta tapausten kehitys voi huomenna asettaa eri kapitalistimaissa tämän kysymyksen kommunistisille puolueille päiväjärjestykseen. Erittäin aktualli-

seksi voivat muodostua esim. sellaiset tunnukset kuin elintarve- ja välttämättömyystavarain varastojen pakkoluovuttaminen työväenluokkaa edustavien elimien toimesta, työttömäin väestöjoukkojen tarpeiden tyydyttämiseksi tai pysähtyneiden tehtaiden valtaaminen ja käyntiinpano työläisten voimilla jne. Puhuessamme tänään päältäpäin katsoen kaikkein vaatimattomimmasta, yksinkertaisimmasta jokapäiväisestä joukkotyöstä, meidän täytyy nähdä ennakolta myöskin joukkoliikkeiden alkuvoimaisten räjähdysten mahdollisuus. Jos me kapitalismin osittaisen vakaantumisen kaudella näimme sellaisia liikkeitä kuin protestiliike Sacco ja Wanzetin mestausta vastaan, heinäkuunpäivät Wienissä, englantilainen yleislakko, joka muutaman päivän kuluessa tärisytti pohjiaan myöten kapitalistista järjestelmää Englannissa, niin mitä puhuakaan nyt, jolloin kapitalistinen maailma on astunut kapitalistisen vakaantumisen päättymisen vaiheeseen?

Ajatelkaapa, toverit, miltä kapitalistinen maailma näyttäisi, jos Englannin yleislakon johdossa olisi ollut, ei petollinen pääneuvosto, vaan todella bolshevistinen joukkopuolue. Jos puhumme repeämistä vallankumouksellisessa perspektiivissä, niin tosiasiassa meidän heikko yhteytemme joukkoihin, on muodostanut repeämiä yksityisten voimakkaiden vallankumouksellisten liikkeiden ja niiden vaatimattomien tuloksien välillä. Kun me haluamme tämän repeämän täyttää, niin meille sanotaan, että meiltä katoavat vallankumoukselliset perspektiivit, halutaan vaihtaa nämä viimemainitut yksinomaan alkuvoimaisuuteen nojaamiseen. Samanaikaisesti me olisimme luonnollisesti hyvin huonoja vallankumouksellisia, jos jättäisimme laskuissamme huomioonottamatta liikkeen vallankumouksellisen alkuvoimaisuuden. On hyvin mahdollista, että joukko sektioitamme joutuu taistelemaan tällaisten alkuvoimaisten liikkeiden johtamisesta ei sellaisessa organisatoorisessa ja poliittisessa tilanteessa kuin me sitä haluaisimme, vaan sellaisessa kuin sen tulee historia antamaan. Teoreettisesti puhuen, ei ole poissuljettu mahdollisuus, että meidän tulee lähteä työväenluokan enemmistön valtaamiseen jo suurten vallankumouksellisten purkauksien hetkellä, kuten Espaniassa. Ja koska täysi-istunto kirjoittaa teesinsä lähimpäin 1½—2 vuoden ajaksi, kapitalistisen vakaantumisen päättymisen ajaksi, niin meidän täytyy ottaa huomioon kaikki mahdollisuudet ja tässä mielessä orientoida Kominternin sektiot.

SOSIALIDEMOKRATIASTA

Viimeinen kysymys: millä tavalla vaikuttaa kapitalistisen vakaantumisen päättyminen sosialidemokratiaan? Minkälaisia muutoksia tapahtuu uudella etapilla sosialidemokratiassa? Ymmärtääkseen näitä muutoksia on ennenkaikkea vastattava kysymykseen, mihin nojasi sosialidemokratian vaikutus tähän saakka. Sosialidemokratia nojasi työläis-aristokratian ohueen kerrostumaan, joka sosialidemokratian kapitalistiseen valtioon kasvamisen ja kapitalistisen vakaantumisen horjumisen kaudella kehittyi valtiollisen, kunnallisen, ammattiliitto- ja osuustoimintabyrokratian laajemman kerroksen kustannuksella. Kapitalistisen vakaantumisen päättyminen murskaa työläisaristokratian taloudellisen perustan, valtion mesileipää tavoittelevat fasistiset rosvot työntävät syrjään monivuotisilta paikoiltaan sosialifasistibyrokratian kokonaisia kerroksia.

Sodan ja Lokakuun vallankumouksen aikaansaaman pulan jälkeen sosialidemokratia juurtui ja lujittui kapitalistisen vakaantumisen puolueena.

Kapitalistisen vakaantumisen päättyminen särkee tämän perustan sen alta. V. 1914 sodan jälkeen se leikkii pasifismilla, lyöden rumpua Kansainliiton ympärillä, todistellen, että kapitalismi voi «demokratian» vallitessa turvata rauhan. Sota kaukaisessa idässä, sodan uhka Puolan ja Saksan välillä, hyökkäyksen uhka SNTL:a vastaan ja koko nykyinen sodan edellinen tilanne on särkenyt myöskin tämän aseen, jolla se on puijannut sotaa pelkääviä joukkoja.

Se puolusti demokratiaa — fasismi otti siltä tämän. Se nojasi yhteiskunnallisiin reformeihin — kapitalismi hävitti myöskin tämän mahdollisuuden. Se nojasi suurten mullistusten pelkoon, mikä vielä oli säilynyt jälkeenjääneiden, pikkuporvarillisuudella saastutettujen työväenluokan kerrosten keskuudessa. Mutta kapitalismi siirtyi mitä raskaimpien mullistusten kauteen, vieden mukanaan miljooneja ihmisiä ja niiden joukossa myöskin sosialidemokratian.

Kas tässä ne syyt, jotka määrittelevät sosialidemokratian nykyiset muutokset. Näitä muutoksia samoin kuin myöskin kaikkia yhteiskuntapoliittisluontoisia prosesseja ei saa käsittää puhtaasti mekaanisesti, samanaikaisesti ja samantyyppisesti kansainvälisessä mitassa tapahtuviksi. Ne tulevat tapahtumaan eri maissa eri tavalla, pulan ja luokkataistelun kärjistymisen, fasismin kasvun, joukkojen radikalisoitumisen jne. astetta vastaavalla tavalla. Pääasiassa ne voi kuitenkin jakaa kahteen seuraavaan tyyppiin: a) yksi osa sosialidemokratiasta, MacDonaldin, Thomasin ja Snowdenin tapaan siirtyy kapitalismin ja taantumuksen leiriin; b) toinen osa tulee joukkojen painostuksen alaisena vastustamaan, yrittäen estää joukkojen siirtymistä kommunismiin (englantilaiset riippumattomat, Zeidevitshin—Rosenfeldin ryhmä), sosialidemokratian perusjoukko, jossa on myöskin vasemmistohaarautuma, yrittää vielä hallita työväenluokan radikaalisoitumisprosesseja, esittäen joukon äärimmäisen radikaalisilta kuulostavia tunnuksia. Suurimmissa kapitalistisissa maissa me näemme tällä hetkellä sosialidemokratian tämän tyyppisten manöövetien muotoutuvan. Tämä on kapitalistisen vakaantumisen päättymisen luoma uusi piirre sosialidemokratian kehityksessä.

Nämä manööverit ilmenevät neljässä tärkeimmässä muodossa:

Ensimmäinen manööveri: Kymmenen vuoden aikana yhteiskunnallisten reformien puolueena esiintynyt sosalidemokratia julistaa itsensä tänään sosialismin ja työväenliikkeen päämäärän puolueeksi, luonnollisesti demokraattisen sosialismin, joka toteutetaan ilman proletaarista vallankumousta, ja «kansallistuttamisen ohjelman» toteuttamisen tietä kapitalismin puiteissa. Tällä manööverillään sosialidemokratia yrittää aikaansaada sekaannuksen työväestön tietoisuudessa ja pettää sen samoin kuin vuosien 1918—1919 sosialisoimis-suunnitelmillaan. Tämä sanelee meille, kommunisteille, välttämättömyyden asettaa kysymys vallasta, proletariaatin diktatuurista, erikoisen selvästi. Tämä on nyt taistelussa sosialidemokratiaa vastaan tärkein rengas, johon meidän on tartuttava. Tämän vuoksi meidän tunnustemme täytyy olla nykyisellä etapilla erikoisen selviä, niin etteivät ne jätä minkäänlaista epäilystä niiden todellisesta sisällöstä. Jo nyt sosialidemokratia formaalisesti ottaa kokonaisen joukon meidän taistelutunnuksiamme, kuohimalla niistä vallankumouksellisen sisällön, kuten esim.: työläis- ja talonpoikaishallitus, jossakin proletariaatin diktatuurin tunnus jne. Epäilemättä se tulee käyttämään hyväkseen myöskin sellaista tunnusta kuin proletaarinen demokra-

tia. Tämän vuoksi meidän vanha proletariaatin diktatuurin taistelutunnuksemme, tunnus vallasta, täytyy esittää erikoisen selvästi taistelussa sosialidemokratian demagogiaa vastaan sosialismista.

Toinen manööveri: Sosialidemokratia leikkii nyt oppositiota suhteessa porvarilliseen valtioon. Kun Wells julistaa, että Saksan sosialidemokratia käsiteltyään (pankaa merkille, ei miten hyvänsä umpimähkää, vaan käsiteltyään) kysymyksen, on tullut vakaumukseen, että kapitalismi on aikansa yli elänyt ja että päiväjärjestykseen asettuu sosialismi, niin Vanderwelde selittää, että koalitio-politiikkaan ei enää voida palata. Tällä demagogialla sosialidemokratia vaikeuttaa taistelua sitä vastaan, kylväen joukkoihin illusioita sosialifasismin kääntymisestä luokkapolitiikan tielle. Tämä vaatii meidän puolueiltamme ei vain yksinkertaista agitatiota sosialidemokraattisten johtajain petturuudesta ja petoksesta, vaan sosialidemokraattisten työläisten oppositiomielialojen sellaista hyväksikäyttämistä suhteessa porvarilliseen valtioon, että se valautuisi sellaiseksi todelliseksi toiminnaksi, jonka prosessissa joukot kokemuksien pohjalla oppisivat tuntemaan sosialidemokraattisten johtajain valhe-«oppositionisuuden» arvon.

Mutta tämä voi asettaa myöskin joidenkin kommunistien eteen kysymyksen eikö tämän ja fasismin kasvun vaikutuksesta sosialidemokratia lakkaa olemasta porvariston yhteiskunnallisena päätukena. Jos esittäisimme itsellemme sellaisen paradoksaalisen väitteen, että me olemme lyöneet rikki sosialidemokratian, mutta huolimatta siitä fasismi on voimistunut vieläkin enemmän, niin meidän luonnollisesti pitäisi uudelleen tarkastaa vanha lenininiläinen teesimme sosialidemokratiasta porvariston yhteiskunnallisena päätukena. Mutta jos näin olisi tapahtunut esimerkiksi Saksassa, niin siellä ei olisi fasismia, ei olisi myöskään kapitalismia. Jollei työväenluokan sisällä olisi sosialidemokratian vaikutusta, niin maailma olisi toisen näköinen.

Sanotaan, että sosialidemokratiaa Italiassa ei saa laskea porvariston yhteiskunnaliseksi päätueksi. Mutta kuka nosti italialaisen fasismin valtaan? Kenen voimilla se kohotettiin Saksassa? Kuka särkee tällä hetkellä joukkojen taisteluvastarinnan fasistista terroria vastaan kaikissa kapitalistisissa maissa? Yhteiskunnallisena päätukena oleminen merkitseekin ainoan vallankumouksellisen luokan taistelun jarruttamista porvarillista diktatuuria vastaan kaikissa sen muodoissaan.

Toinen kysymys: eikö sosialidemokratian fasistisoitumisen prosessi hidastu kapitalistisen vakaantumisen päättymisen oloissa? Myöskin edelleen se tulee kulkemaan siten kuin se on kulkenut niissä maissa missä sosialidemokratia ei välittömästi ole osallistunut hallitukseen. Puolue, joka nojaa kapitalismin perusteisiin, ei voi edes kapitalistisen vakaantumisen päättymisen oloissa olla fasistisoitumatta. Blom ei osallistu kokoomukseen, mutta hän puolusti, puolustaa ja tulee puolustamaan kapitalismia ei huonoimmin kuin Noske, päinvastoin paremmin, viisaammin ja joustavammin. Sosialidemokratian fasistisoituminen merkitsee sen petomaisuuden kasvua työväenluokan vallankumouksellista etujoukkoa — kommunistisia puolueita — vastaan, ja sen vihan voimistumista SNTL:a vastaan. Kuka voi sanoa, että sosialidemokratian hullu viha proletaarisen vallankumouksen puoluetta ja SNTL:a vastaan olisi viime aikoina kapitalistisen vakaantumisen päättymisen oloissa heikentynyt?

Kolmas manööveri: Sosialidemokratia leikkii työväenluokan yh-

tenäisyyden aatteella. Pääoman silmittömän hyökkäyksen, taantumuksen ja fasismin voimistumisen, uuden sotien kauden alkamisen ja uuden maailmansodan uhkan edessä joukot tuntevat työväenluokan yhtenäisyyden välttämättömyyden, yhtenäisyyden, joka turvaisi menestyksen heidän taistelulleen vapautumisensa puolesta: Ennakolta voi nähdä, että sosialidemokratia kaappaa tämän joukkojen tunnuksen, poistaen siitä vallankumouksellisen sisällön, muuttaen sen yleiseksi sentimenttaaliseksi korupuheeksi jakautumisen, kärsimättömyyden j.n.e. vahingollisuudesta. Meidän kommunistien on otettava tämä joukkoliikkeen aloite käsiimme ja käytännössä näytettävä rehellisesti luokkayhtenäisyyttä haluaville työläisjoukoille, millaista osuutta sosialidemokratia näytteli ja näyttelee työväenluokan aseistariisumiseksi organisatoorisesti ja poliittisesti luokkavihollisen edessä, kuinka se systemaattisesti on pirstonut ja pirstoo proletariaattia, helpoittaakseen porvariston hyökkäystä sitä vastaan. Meidän on kokemuksien pohjalla joukoille osoitettava, että vain kommunistit puolustavat työväenluokan todellista yhtenäisyyttä luokkapolitiikan ja luokkataistelun pohjalla.

Lopuksi n e l j ä s m a n ö ö v e r i: Sosialidemokratian demagogia yleislakkokysymyksessä — johon kajosimme jo ylempänä ja johon yksityiskohtaisemmin pysähtyminen ei ole mahdollista.

YHTEENVEDOT

Siis, teen yhteenvedot sanotusta: kapitalistisen vakaantumisen päättyminen, joka on kolmannen kauden oleellisena osana, merkitsee sotien ja vallankumouksien uuteen vuoroon siirtymistä kapitalismin yleisen pulan uuden asteen yhteiskunnallis-poliittisena ilmauksena. Kapitalistisen vakaantumisen päättyminen ilmenee jo parhaillaan käytävissä ja kypsyvissä uusissa sodissa, taantumuksen ja fasismin voimistumisessa, vallankumouksellisen nousun kasvussa kaikkialla ja vallankumouksellisen pulan kypsymisessä useissa kapitalistisissa maissa, sekä kapitalistisen maailman ja SNTL:n, tämän maailman proletaarisen vallankumouksen tukikohdan, välisissä keskinäissuhteissa havaittavissa liikkeissä. Kapitalistisen vakaantumisen päättymisen seurauksena on tehtävä kokonainen joukko lisäyksiä meidän taktillisiin asenteihimme kysymyksessä fasismia, taistelusta työväenluokan osittaisvaatimusten puolesta, siirtymistunnuksissa, poliittisessa joukkolakossa, taistelussa proletariaatin diktatuurin puolesta ja kommunististen puolueiden tehtävissä suhteessa sosialidemokratiaan. Hetkeksikään unohtamatta laajaa vallankumouksellista perspektiiviä ja noudattaen suurien joukkoliikkeiden linjaa kommunististen puolueiden täytyy keskittää kaikki voimat b o l s h e v i s t i s e e n j o u k k o t y ö h ö n työväenluokan enemmistön valtaamisen ja proletariaatin diktatuurin puolesta käytävän taistelun menestyksellisenä ehtona.

Meidän tulee likvidoida kommunististen puolueiden jälkeenjääminen objektiivisista mahdollisuuksista, eikä ole luotettava siihen, että meidän onneksemme kapitalismin jälkeenjääneisyys on vieläkin suurempi kuin meidän. Nykyinen tilanne on antanut meille paljon, mutta vaatii myöskin meiltä paljon. Me emme täsmällisesti tiedä millaisessa tilanteessa seuraava täysi-istunto kokoontuu, mutta tiedämme, että se kokoontuu porvaristolle paljon jännittyneemmässä tilanteessa, kuin tänään. Tekevätkö sen itselleen selväksi kaikki täällä läsnäolevat, tietävätkö he, millaisia velvollisuuksia tämä asettaa heidän edustamilleen puolueille? Puheenvuoro on teillä, toverit!

V. KRIZMAN

Neuvosto-konerakennusteollisuuden kehitys

PUOLUEEMME XVII konferenssi historiallisissa päätöksissään viitoitti toisen viisivuotiskauden ratkaisevaksi taloudelliseksi perustehtäväksi koko kansantalouden rekonstruoinnin loppuunsuorittamisen. Ei voida, — sanotaan puoluekonferenssin päätöksissä, — luoda takeita toisen viisivuotissuunnitelman perustehtävien toteuttamisen vaatimalle sosialistisen rakennustyön bolshevistiselle vauhdille ilman ettei teknillisesti rekonstruoida kaikkia kansantalouden aloja, ellei niitä järjestetä uusimman konetekniikan pohjalle.»

Tästä johtuvat neuvosto-konerakennusteollisuuden jättiläismäiset tehtävät sosialistisen rakennustyön nykyisessä vaiheessa — kyetä uusimman konetekniikan perustalla, koko maailman tekniikan parhaimmat saavutukset huomioon ottaen uudestiaseistamaan Neuvostoliiton kansantalouden kaikki alat. Nykyään kohoaa eteemme kaikessa laajuudessaan tehtäväksi kaikkein nykyaikaisimpien ja pätevimpien koneiden tuotannon kaikin keinoin kehittäminen ja laajentaminen maassamme. Tämä osoittaa sen aivan poikkeuksellisen osuuden, mikä kuuluu konetekniikalle sosialistisen yhteiskunnan teknillisen perustan luomisessa. «Johtava osuus teknillisen rekonstruoinnin loppuun suorittamisessa kuuluu neuvosto-konerakennusteollisuudelle» — sanotaan NKP(b):n XVII konferenssin päätöksissä.

Täten siis meidän suurimpana tehtävänämme on johtavan osuuden takaaminen konerakennusteollisuudelle maamme teollistuttamisen menestyksellisessä edelleen kehittämisessä. «Neuvosto-konerakennusteollisuudella on edessään kunniakas tehtävä olla sosialismin rakentajain eturiveissä maassamme» (S. Ordzhonikidze).

Konerakennusteollisuuden yleistuotannon suurentaminen toisen viisivuotissuunnitelman loppuun mennessä vähintäin 3—3½ kertaisesti vuoteen 1932 verrattuna, siten, että kaikki teollisuuden, liikenteen, yhteyslaitoksen, maatalouden, kauppatoiminnan jne. rekonstruoinnin tarpeet ja vaatimukset tyydyttäisi teknillisesti aivan viimeaikaisimpien koneiden kotimainen tuotanto, — kas sellainen tehtävä on Neuvostoliiton konerakennusteollisuudella edessään.

Viisivuotissuunnistelman kolme ensimmäistä vuotta antoivat mahdollisuuden kohottaa vankasti jaloilleen raskaan teollisuutemme ja siten luoda omintakeinen perusta suurelle sosialistiselle konetekniikalle. Tämä merkitsee sitä, että kuluneena aikana on mennyt nopein askelin eteenpäin sellainenkin tuotantovälineiden tuotannon tärkein ala, kuin on konerakennusteollisuus.

Konerakennusteollisuuden yleistuotannon määrä v. 1931 oli 4,7 miljaardia ruplaa, 3½ miljaardin ruplan asemesta v. 1930, ollen tuotannon kasvu siten 34 %. Täten jo v. 1931 luotiin teknilliset mahdollisuudet konerakennusteollisuuden edelleen kehittämiselle. Vuonna 1932 konerakennusteollisuuden yleistuotanto tullaan kohottamaan 6.800 miljoonaan ruplaan, t.s. 44 % enemmän kuin v. 1931 tuotanto.

Tässä kirjoituksessa käytetyt numerotiedot ovat suurimmalta osaltaan v. 1932 ensimmäisen vuosipuoliskon yhteenvetotietoja.

Konerakennusteollisuuden tärkeimmillä aloilla (veturi- ja vaunutuotanto, koneellisen vetovoiman maatalouskoneet, tierakennuskoneet, höyrykattilat, turbiinit y.m.) on viisivuotis-

suunnitelma täytetty kolmessa vuodessa.

Tämän konetuotannon nopean määrällisen kasvun rinnalla kohoaa jatkuvasti myöskin uusien lajien (uusien, monimutkaisten ja nykyaikaisten laitteiden sekä uusimallisten koneiden) tuotanto. Vuonna 1930 sellaiset uudet tuotteet, joita on alettu valmistaa Neuvostoliitossa vasta ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana, tekivät 9,2 % (325 milj. rpl.) koko konerakennusteollisuuden yleistuotannosta. Vuonna 1931 ne tekivät 25½ % (1.220 milj. rpl.) ja v. 1932 ne tulevat suunnitelmien mukaan käsittämään 42,3 % (3.075 milj. rpl.).

Neuvostoliiton konerakennusteollisuuden menestyksellistä kehitystä luonnehtii ei ainoastaan yleistuotannon nopea määrällinen kasvu, mutta myöskin uusien monimutkaisten konelajien, joita ei Venäjällä aikaisemmin valmistettu, tuotannon omaksuminen. Siis on havaittavissa myöskin suuri laadullinen edistys Neuvostoliiton konerakennusteollisuudessa. Ja se turvaa kansantalouden kaikilla aloilla laajasti käynnissä olevat perusrakennustyöt omintakeisella, meillä Neuvostoliitossa valmistetulla konekalustolla. Samalla on alleviivattava, kuinka suuri merkitys on myöskin sillä, että vanhat konerakennustehtaat omaksuvat uusia tuotantoaloja. Niinpä eräs kaikkein vanhempia tehtaitamme — Votkinskin tehdas — on ryhtynyt rakentamaan ekskavaattoreita, joita taloutemme perinpohjaisessa uudestirakentamisessa niin kipeästi tarvitaan. Me alamme myöskin oppia mitä monimutkaisempien aggregaattien tuotannon metallurgisen teollisuutemme tarpeita varten. Esim. Ishoran ja vanha Kramatorskin tehdas ovat rakentaneet ja rakentavat edelleenkin blumingeja — suuria valssauskoneita. Ja kaikki nämä saavutukset lujittavat meidän riippumattomuuttamme ulkomaista.

Ulkomailta tuotavan kaluston ominaispaino suunnitelmissa koko konerakennusteollisuudessa yhteensä oli v. 1931 — 14,7 %, silloin kun sodan edellisinä vuosina (yleisten teollisuuslaskelmien mukaan) ulkomailta lähtöisin oleva työkalusto käsitti: v. 1910 — 63 % kaikesta kulutuksesta, v. 1911 — 62,6 % ja v. 1913 — 58,6 %, joten sen mukaan ulkomaatuonnin ominaispaino v. 1931, pääomasijoitusten myrskyisästä kasvusta ja siihen sitoutuvasta teollisuuskaluston äärettömästä tarpeesta huolimatta, on 4 kertaa pienempi kuin ennen sotaa.

Täten siis konerakennusteollisuutemme menestyksellisesti toteuttaa käytännössä puolueen ja hallituksen ohjeita taloudellisesta riippumattomuudestamme kapitalistisista maista, sillä «kysymys neuvostokonerakennusteollisuuden kehityksestä on kysymys neuvostovaltiomme taloudellisen riippumattomuuden lujittamisesta» (S. Ordzhonikidze).

Me täytämme menestyksellisesti puolueen ja sen johtajan, tov. Stalinin, asettamaa tunnusta, että on mitä lyhimmässä historiallisessa ajassa «saavutettava ja sivuutettava» teknillis-taloudellisessa suhteessa etumaisimmat kapitalistiset maat. Erittäin kaunopuheista kieltä puhuvat siitä meidän saavutuksemme uusien monimutkaisten koneiden tuotantoprosessin omaksumisen alalla.

Uusien teollisuuslaitosten rakentamisen ja monien jo pitemmän aikaa toimineiden tehtaiden perinpohjaisen rekonstruoinnin, mikä rekonstruointi monastikin vetää vertoja uusille rakennustöille, seurauksena neuvostokonerakennusteollisuuden ulkomuoto on perinpohjin muuttunut. On ta-

pahtunut ei ainoastaan tuotannon valtava kasvu, mutta samanaikaisesti myöskin on kokonaan muuttunut valmistettavien koneiden luonne ja niiden laatu.

Havaitaksemme rekonstruoinnin vaikutuksen konerakennusteollisuuden useihin aloihin, tarkastelkaamme niitä tärkeimpiä edistysaskeleita, joita on otettu eteenpäin konerakennusteollisuuden pääaloilla.

Konerakennusteollisuuden uudet rakennustyöt on keskitetty sellaisiin suurimpiin teollisuuslaitoksiin, kuten Nizhnij-Novgorodin autotehtaalle, Harkovin ja Tsheljabinskin traktoritehtaille, Stalinin autotehtaalle, kuulalaakeritehtaalle «Sharikopodshipnik», Uralmashstroille, Krammashstroille, Luganskin veturitehtaalle, Tagilskin vaunutehtaalle ja moniin muihin suurtehtaisiin, joiden on kansantaloutemme yleistä kehitysvauhtia vastaavasti taattava sen tärkeimpien alojen, kuten kulkulaitoksen, metallurgian, kivihiilituotannon, malmi- ja vuoriteollisuuden kehittyminen. Samalla on mainittava, että suuri osa konerakennusteollisuuteen käytettävistä pääomasijoituksista on suunnattu uusille rakennustyömaille. Tammikuun 1 p:nä v. 1932 konerakennusteollisuuden alalla rakenteilla olevien uusien teollisuuslaitosten yleiset rakennuskustannukset olivat menoarvioiden mukaan 3.589 milj. ruplaa.

Pääomien sijoittamisen suunta osoittaa, että konerakennusteollisuus kulkee nopeasti eteenpäin uuden mahtavan tuotannollisen perustan luomiseksi konerakennustyön sellaisia aloja varten, joita tsaarin Venäjä ei laisinkaan tuntenut ja joita ilman ei voi olla todellista maamme teollistuttamista ja sen riippumattomuuden lujittamista (auto- ja traktoriteollisuus, koneiden rakentaminen metallurgista, kivihiili- ja naftateollisuutta varten, monimutkaisten työpenkkien rakentaminen, sähkötekniikka jne.).

Laajana rintamana kaikkialla koko maassa kehitettyjen uusien rakennustöiden ja entisten teollisuuslaitosten rekonstruoinnin tuloksena on konerakennusteollisuuden peruspääomien ensimmäisen viisivuotissuunnitelman kuluessa (asiallisesti 4½ vuodessa) kasvettava 6—7-kertaisesti. Mutta koska tähän suhdelukuun eivät vielä sisälly keskeneräisinä olevat rakennustyöt, niin saadaksemme täydellisen käsityksen konerakennusteollisuuteen viisivuotiskauden loppuun mennessä käytettävistä pääomasijoituksista, on parempi ottaa vertailtaviksi peruspääomien ja keskeneräisinä olevien rakennustöiden yleissummien välinen suhde. Tässä tapauksessa tämä vertailu antaa noin 7½-kertaisen kasvun, eli (keskimäärin) enemmän kuin 60 % kasvun vuosittain.

Jos taas vertailemme ensimmäisen viisivuotissuunnitelman edellyttämiä pääomasijoitusten ennakkomerkintöjä niihin todellisiin rakennuskustannuksiin, mitä kuluneina vuosina on käytetty konerakennusteollisuuteen, niin siinä heijastuvat täydelleen meidän bolshevistiset tempomme. Niinpä viisivuotissuunnitelman aikana on konerakennusteollisuuteen todellisesti käytetty 3.692 milj. ruplaa, silloin kuin suunnitelman mukaan viisivuotiskauden aikana aiottiin siihen käyttää 2.000 milj. rpl. Johtopäätöksenä tästä on se, että pääomasijoitusten suhteen konerakennusteollisuuden viisivuotissuunnitelma täytettiin jo joulukuussa v. 1931, t.s. 3 vuodessa ja 2 kuukaudessa.

Uusien tehtaiden osuus konerakennusteollisuuden yleistuotannossa kohoaa vuosi vuodelta: v. 1930 se oli 2,2 % yleistuotannosta, v. 1931 — 6,7 % ja v. 1932 se tulee suunnitelman mukaan olemaan 17,9 %.

Uusien rakennustöiden huomatta-

vimpina kohteina konerakennusteollisuuden alalla ovat sellaiset jättiläislaitokset kuin Uralmashstroi, jonka vuosittainen tuotantokyky tulee olemaan 120.000 tonnia, ja Krammashstroi, tuotantokyvyltään 150.000 tonnia vuodessa. Nämä jättiläistehtaat tulevat pääasiallisesti valmistamaan tuotantokalustoa metallurgisia tehtaitamme varten, ne tulevat luomaan takeet meidän metallurgisen teollisuutemme rekonstruoinnille ja tällä alalla vapauttavat meidät ulkomaatuonnista. Uralmashstroin rakennuskustannusten yleissumma kohoaa 150 miljoonaan ja Krammashstroin rakennuskustannukset noin 145 milj. ruplaan. Molempien tehtaiden on astuttava täydellisesti käyttöön jo kuluvan vuoden loppuun mennessä.

Vuonna 1931 raskaan konerakennusteollisuuden onnistui ratkaista koko joukko vakavia teknillisiä tehtäviä uusien tuotantoalojen omaksumisessa ja niiden järjestämisessä.

Kreeginkitehtaalla on alettu kreeginkien ja putkijohtojen tuotanto naftatuotteiden muokkaamista varten; Ryikovin tehtaalla on alettu valmistaa suuria 100—200 hevosvoiman väkipyöriä kivihiiliteollisuutta varten, Vjatkan tehtaalla — muokkauskalustoa värillisten metallien jalostusteollisuutta varten. Vuoden 1931 yleistuotannosta tuli uusien tuotantoalojen osalle 30 %. Vuoden 1932 tuotanto-ohjelma edellyttää konetuotannon voimaperäistä edelleen kehittämistä teollisuuden tärkeimpien ja johtavien alojen vaatimusten tyydyttämisen suuntaan, ja tulee suurin kasvu lankeamaan tuotantokaluston valmistukselle metallurgista ja kivihiiliteollisuutta varten.

Vuoden 1932 loppuun mennessä tulee osittain astumaan käyttöön Vyiksunskin konerakennustehdas, joka on aiottu valmistamaan hienontamis- ja jauhotuskoneita (tullen tehtaan yleinen tuotantokykyisyys olemaan 50.000 tonnia tuotteita), ja Ivtorfmashstroi, joka tulee valmistamaan turpeennosto- ja muokkauskoneita.

Parhaillaan on myöskin rakenteilla uusi Luganskin veturitehdas, joka tulee vuosittain valmistamaan 1.080 kappaletta 1—5—2 sarjan vetureita, kuormitukseltaan 28 tonnia akselia kohden. Mutta kun vanhan Luganskin tehtaan tuotantokykyisyys voidaan helposti kohottaa 360:een E-sarjan veturiin, niin Luganskin veturitehtaan yleistuotanto tulee siis, E-sarjan vetureissa laskettuna, olemaan 1.440 veturia vuodessa. Tämän tehtaan erilaisia veturiosia valmistavat verstaat on laskettava käyntiin jo v. 1932 loppuun mennessä.

Vaunurakennustyön alalla aletaan vielä tällä viisivuotiskaudella Tagilskiin rakentaa maailman suurinta vaunurakennuskombinaattia, joka tulee valmistamaan 64.000 raskaskantoista rautatievaunua vuodessa. Tällä viisivuotiskaudella onnistuttiin liikkuvan kaluston valmistuksen alalla vaunurakennusteollisuudessa useissa tehtaissa järjestämään työt ketjutuotannon periaatteen pohjalle. Näiden tehtaiden kokemukset tulevat takaamaan ehdottoman menestyksen rautatievaunujen joukkotuotannolle uudella Tagilskin jättiläistehtaalla.

Tänä vuonna Tagilskin tehtaalla rakennetaan maailman suurinta muovailu-valimoa valettujen rautakärryjen ja automaattisten kiinnityslaitteiden valmistamiseksi, tullen sen tuotantokyky olemaan noin 200.000 tonnia, sekä samanlaista valimoverstasta vaunun pyörien valmistamiseksi valuraudasta, tullen se valmistamaan 350.000 pyörää vuodessa. Kombinaatin yleiset rakennuskustannukset tulevat maksamaan noin 150 milj. ruplaa.

Tämän lisäksi vaunurakennusteollisuutta varten rakennetaan toinenkin mittasuhteiltaan suunnilleen samanlainen muovailu-valimoverstas K r a s-

nij Profintern-tehtaan läheisyyteen, ollen sen tuotantokyky noin 36.000 tonnia valutuotteita vuodessa. Tämän viisivuotissuunnitelman ensimmäisinä vuosina myöskin mainittu Krasnij Profintern-tehdas rekonstruoitiin raskaskantoisten rautatievaunujen valmistamista varten. Tämäkin rekonstruointi tulee antamaan meille 6.000 raskaskantoista vaunua vuodessa.

Laivarakennuksen alalla uusien rakennustöiden huomattavimpana kohteena, joka osittain laskettiin käyntiin jo v. 1931, on Krasnoarmeiskin laivatelakka, tullen sen tuotantokykyisyys olemaan aina 30.000 tonnia laivan runkoja.

Tällä viisivuotiskaudella on myöskin uudestirakennettu sellaisetkin tehtaat kuin esim. dieselmoottoreita tuottava Kolomenskin tehdas, jonka tuotantokyky nousee 200.000 hevosvoimaan dieselmoottoreita vuodessa, Sormovon tehdas, tuotantokyvyltään 40.000 hevosvoimaa ja Russkij diesel, tuotantokyvyltään 150.000 hevosvoimaa.

Lokakuun 1 päivään mennessä v. 1931 päättyi tov. Stalinin autotehtaan (entisen AMO:n) rekonstruointi. Tällöin tehdas siirtyi «AMO» f-15 mallisten puolentoista tonnin kuorma-autojen tuottamisesta valmistamaan «AMO» 3:nnen ja 4:nnen sarjan «Autokar»-mallisia 2½ tonnin kuorma-autoja ja autobusseja. Tämän Euroopan suurimman ja teknniikan viimeisten saavutusten mukaan varustetun kuorma-autotehtaan suunniteltu tuotantokyky yhdessä työvuorossa ja vain ensivuoron työkoneistolla työskenneltäessä on 50 autoa päivässä ja kahdessa työvuorossa täydellä työkuormituksella työskenneltäessä 100 autoa vuorokaudessa.

Samoin ovat päättyneet Nizhnij-Novgorodin jättiläismäisen autotehtaan rakennustyöt. Sen suunniteltu tuotantokykyisyys yhdessä työvuorossa ja ensivuoron työkoneistolla työskenneltäessä on 100 autoa ja kahdessa vuorossa työskenneltäessä — 200 autoa päivässä.

Stalinin (ent. AMO:n) ja Molotovin (Nizhnij-Novgorodin) autotehtaiden rakentamisella ja käyntiin laskemisella on pantu vakava alku autoteollisuuden kehitykselle Neuvostoliitossa. Ennen maailmansotaa ei Venäjällä ollut juuri laisinkaan autoteollisuutta, ellemme ota huomioon osakeyhtiö Russko-Baltiskojen automobiiliosaston Riiassa sijaitsevan tehtaan tuotantoa, joka alkoi automobiilien tuotannon v. 1908 ja vuoteen 1915 mennessä laski liikkeelle noin 450 henkilöautoa. Tämä tehdas käytti yksinomaan ulkomailta tuotettuja erikoistarpeita ja puolivalmisteita (krominikkelöityjä teräsosia, magneettoja, radiaattoreita jne.).

Meidän sosialistisessa taloudessamme auto- ja traktoriteollisuudella on erittäin tärkeämerkityksellinen osuutensa maatalouden teknillisessä uudestiaseistamisessa ja sen rekonstruoinnissa, suuren sosialistisen maanviljelyksen luomisessa, ja juuri siksi puolue onkin keskittänyt huomionsa tämän teollisuusalan kohottamiseen.

Neuvostoliiton työväenluokan piti tämä teollisuusala rakentaa aivan uudesta alkaen, ja nyt, viisivuotissuunnitelman neljäntenä vuonna, kysymys traktoriteollisuudesta maassamme on jo perusosaltaan ratkaistu. Aivan uudesta alkaen rakennettujen Stalingradin ja Harkovin sekä rakenteilla olevan Tsheljabinskin traktoritehtaiden yhteistuotanto tulee antamaan meille sellaisen määrän traktoreita, että se tulee tyydyttämään maatalouden koneellisen vetovoiman tarpeet.

Traktoriteollisuutta ei tsaarin Venäjällä ollut laisinkaan. Asiallisesti traktorituotannon kehitys meillä Neuvostoliitossa on ensimmäisen vii-

sivuotissuunnitelman lapsi. Tämän teollisuusalan esimerkeissä kuvastuu parhaiten NKP(b):n päälinjan voitto taistelussa maamme teollistuttamisen puolesta.

Alkuperäisen suunnitelman traktorituotannon järjestämisestä neuvostotehtaissamme Neuvostoliiton työ- ja puolustusneuvosto vahvisti huhtikuussa v. 1923. Traktorien tuotanto suunniteltiin järjestettäväksi Punaisella Putilovilla, Kolomenskin tehtaalla ym.

Kuvaavana seikkana traktorituotannon alkuperäisissä ennakkomerkinnöissä on se, että niissä ei ole riittävästi otettu huomioon traktorin suurta merkitystä sosialistisen talousjärjestelmän oloissa. Tämä selvittää ensimmäisten fordson-putilovilaisten traktorien voimakkuuden valinnan 10—20 NR:n voimaisiksi sekä traktorituotannon kehittämisen vain vanhoissa tehtaissa ilman uusien tehtaiden rakennustöiden aloittamista. Ensi kerran traktorien joukkotuotanto Neuvostoliitossa järjestettiin Punaisella Putilovilla v. 1924. Kollektivisoinnin myrskyisän kasvun yhteydessä, keskivarakkaan talonpoikaiston kääntyessä sosialismin puoleen, maatalous asetti suuria vaatimuksia sen varustamiseksi uudempiaikaisilla maatalouskoneilla, ensitilassa traktoreilla. Siksi v. 1928 ryhdyttiinkin rakentamaan jättiläismäisiä traktoritehtaita: Stalingradin tehdasta, joka tulee tuottamaan 50.000 International-mallista 15/30 hevosvoiman traktoria vuodessa, Tsheljabinskin tehdas, joka tulee tuottamaan 40.000 Caterpillar-mallista 55/60 hevosvoiman traktoria vuodessa, ja v. 1930 alettiin Harkovissa rakentaa tehdasta, jonka tuottavaisuus on 50.000 International-mallista 15/30 hevosvoiman traktoria vuodessa.

Käänteentekevänä vaiheena Neuvostoliiton auto-traktoriteollisuudelle oli viisivuotissuunnitelman kolmas vuosi.

Vuoden 1931 kuluessa saatiin traktorien tuotanto alulle STT:ssä (Stalingradin traktoritehtaassa). Tehtaan tuotanto kohosi jo 150 traktoriin vuorokaudessa ja siten ylitettiin tehtaan suunniteltu tuotantokykyisyys — 144 traktoria. Se oli neuvosto-konerakennusteollisuudelle mitä tärkein saavutus joukkotuotannon tekniikan omaksumisen tiellä.

Kapitalistinen maailma, joka hätääntyneenä ja vihan vimmassa seuraa Neuvostoliiton menestyksellistä voittokulkua, riemuitsi niistä kasvun vaikeuksista, joita STT:lla ilmeni sen käyntiin laskemisen ensi vaiheessa.

"Kapitalistisen maailman avulla bolshevikit jotenkuten rakensivat Stalingradin traktoritehtaan, mutta rakentaminen ei vielä merkitse käyntiin panemista. Käyntiin eivät bolshevikit onnistu sitä saamaan, sillä heiltä puuttuu sitä varten tarvittavia kaadereita, heiltä puuttuu työtottumuksia, puuttuu teknillistä kulttuuria, joka voidaan luoda vain pitkien kehityskausien kautta. Voimattomia ovat siinä KK:n päätökset, solut, sosialistinen kilpailu ja iskuruus."

Tässä lyhyesti esitettynä kapitalistisessa sanomalehdistössä STT:n johdosta julkaistujen sepustusten ja «tutkielmien» sisältö. Ja miksi nimenomaan STT:n voitolla on aivan erikoisen tärkeä merkitys meille: STT:n virheet ja synnytystuskat eivät menneet turhaan neuvosto-konerakennusteollisuuden kehityksessä.

Lokakuun 1 p:nä v. 1931 laskettiin käyntiin traktoriteollisuutemme toinen jättiläislaitos — Harkovin traktoritehdas — HTT. STT:n kokemukset antoivat HTT:lle mahdollisuuden nopeasti perehtyä tuotantoprosessiin ja tekniikkaan, joten 6 kuukauden kuluttua käyntiin laskemisensa jälkeen tehtaan tuotanto kohosi 100 traktoriin vuorokaudessa, johon STT tarvitsi lähes puolitoista vuotta.

Suurimpana ja perusvirheenä Stalingradin traktoritehtaan käyntiin panemisessa oli se, ettei tehtaan suunnitelmaluonnoksia oltu kyllin perinpohjaisesti muokattu ja valmisteltu, mikä on kerrassaan sietämätöntä yhtämittaisen ketjutuotannon järjestelyssä. Tämänluontoisten tuotantolaitosten suunnittelussa rakennuspiirustukset ja suunnitelmat on ennakolta käsiteltävä pienempiäkin yksityiskohtia myöten, jotta laitosta käyntiin laskettaessa tulisi huomioon otetuksi kaikki sitä varten välttämättömät tuotantoprosessit, etenkin eri verstasosastojen johdonmukainen liikkeelle laskeminen tällaisen laajamittaisen ja mitä monimutkaisimman teollisuuslaitoksen koko tuotannon oikein järjestämiseksi. Se suurelta osaltaan takaisi säästymisen niinsanotuilta käyntiin panemisen "lastentaudeilta".

Tällaisessa tuotannon järjestelyssä on ehdottomasti pantava kaikkein ensimmäiseksi käyntiin apuosastot, ennenkaikkea korjaus- ja työkaluosastot, jotta nämä voisivat jo ennen perusosastojen käyntiin panemista taata työkoneiden ja kaluston korjaukseen ja välttämättömien varaosien ja työvälineiden valmistamiseen nähden tuotannon keskeytymättömän työskentelyn. Muussa tapauksessa pieninkin koneiden tai työkalujen rikkoutuminen jossakin perusosastoista saattaa aiheuttaa vakavia häiriöitä ja vaikeuksia tuotannolle.

Heti korjausverstaan jälkeen on saatava valmiiksi valmisteluosasto yhdessä laboratorion kanssa, siten, että niissä saataisiin yhtämittainen työprosessi käyntiin jo ennen perusosastojen käyntiin panoa.

Perusosastot on pantava käyntiin vasta sitten, kun kaikki sen edellinen tuotanto on jo alulla ja valmistelutyöt suoritettu, kun jokainen työläinen tietää oman paikkansa ja tehtävänsä tuotannossa.

Puolen vuoden kuluttua käyntiin laskemisensa jälkeen Stalingradin traktoritehdas joutui "kuumeeseen", t.s. sen päivittäinen tarktorituotanto alkoi suuresti vaihdellen häilyä. Tarkastettaessa ilmeni, että valimossa riitti kyllä työkalustoa, mutta ei ollut tarpeeksi valettavaa, pajassa puuttui takomokoneita, karkaisuosastolla — nostokoneita, laatikkoja sementoimista varten jne. Työkaluosastolla puuttui koko joukko piirustuksia, ei ollut minkäänlaista suunnitelmaa eri osastojen varustamisesta työkaluilla ja apuvälineistöllä, verstasosasto ei suorittanut oman alansa töitä, vaan valmisti puuttuvia osia traktoreihin. Korjaamoverstas oli puutteellisesti kalustettu kaikenlaisella työkoneistolla. Ja tämän lisäksi todettiin, että puuttui kiinteätä teknologista suunnittelua ja työvoiman oikein sijoittelua eri työpaikoille.

Aivan toisenlainen tilanne muodostui Harkovin traktoritehtaalla. Tehdas alkoi valmistaa säännöllisen määrän traktoreita päivittäin jo marraskuussa v. 1931, valmistuen tehtaan eri osastot seuraavasti: korjausverstas valmistui maaliskuussa, työkaluverstas toukokuun lopussa, paja saatiin työkuntoon kesäkuussa ja valimo — heinäkuussa. HTT:n käyntiin panemisesta saatujen kokemusten tutkimukset osoittavat, että työvauhdin kiihtyminen tapahtui tasaisesti, asteittain, ja kuumemainen tuotannon epätasaisuus, johon STT joutui, vältettiin HTT:lla. Vuodessa kulkemamme taival, mikä eroitti STT:n valmistumisen HTT:n käyntiin panosta, opetti meitä paljon.

Auto-traktoriteollisuuden jälkeen on voimakkaimmin edistynyt maatalouskoneiden rakennusteollisuus. Jo viisivuotissuunnitelman ensimmäisenä vuonna maatalouskoneiden rakennusteollisuus siirtyi tavallisempien ja yksinkertaisempien maatalouskoneiden tuotannosta valmistamaan monimutkaisempia ja suurempia maatalouskoneita, kuten esim. kom-

baineja, jonka ohella on mainittava, että samoin kuin traktorien ja automobiilien, samoin näidenkin maatalouskoneiden tuotanto omaksutaan ja järjestetään heti laajan joukkotuotannon pohjalle. Niinpä esim. on pantu käyntiin ja työskentelee jo Stalinin nimelle omistettu Rostovin maatalouskoneita valmistava tehdas, joka on suunniteltu valmistamaan tuotteita yhteensä noin 200 milj. ruplan arvosta vuodessa.

Samoin on pantu käyntiin ja nykyään jo työskentelevät sellaiset suuret maataloudelliset konerakennustehtaat kuin Saratovin kombainitehdas, joka tulee valmistamaan tuotteita 126 milj. ruplan arvosta (15.000 kombainia) vuodessa; puuvillan korjuu- ja muokkausvälineistöä valmistava Tashkentin tehdas, jonka kokonaistuotanto on noin 50 milj. rpl. vuodessa; Hoomelin maatalouskonetehdas, yleistuotannoltaan noin 27 milj. ruplan arvosta tuotteita vuodessa, minkä lisäksi on täydelleen uudestirakennettu Ljuberetskin maatalouskoneita valmistava tehdas.

Vuonna 1927—28 maatalouskoneita valmistavien tehtaiden tuotannossa oli kaikkiaan vain 8 uutta konelajia, joista vain 1 kone oli traktorivetovoimaa varten sovellutettu. Vuoden 1931 tuotanto-ohjelmassa oli jo 75 uutta konelajia ja kaikki ne kuuluivat täydelleen koneellisen vetovoiman apuvälineistöön. Täten siis 74 % kaikista v. 1931 valmistetuista maatalouskoneista kuului koneellisen vetovoiman uuteen maatalousvälineistöön.

Vuoden 1931 tulokset osoittavat, että maatalouskonerakennuksen tehtaat ovat täyttäneet puolueen ja hallituksen asettamat tehtävät maatalouden sosialistisen sektorin varustamisesta uusilla konelajeilla, niiden joukkotuotannon järjestämisellä.

Vuoden 1932 tehtävänä on vakiinnuttaa jo saavutetut asemat ja tulokset rakenteeltaankin neuvostotuotetta olevien uusimallisten koneiden tuotannon järjestämisessä tekniikan viimeisten saavutusten pohjalla sekä samanaikaisesti järjestää yhä uusien, vasta kuluvana v. 1932 ensi kerran tuotanto-ohjelmiin sisällytettyjen maatalouskoneiden (leveälti leikkaavien kombainien, sokerijuurikkaan korjuukombainien ym.) tuotanto.

Vuoden 1932 tuotannollisten tehtävien luettelossa on peruskannaksi otettu jyväviljojen korjuukoneiden sekä teknillisten viljelysten (pellavan, puuvillan, sokerijuurikkaan, maissin ym.) korjuu- ja muokkauskoneiden tuotannon huomattavasti voimistaminen.

XVI puoluekokous päätti uudestitarkistaa konerakennusteollisuuden suunnitelma siinä tarkoituksessa, että ratkaisevasti vapautetaan kansantaloutemme ulkomaista riippuvaisuudesta ja turvataan kansantalouden perustarpeet konerakennusteollisuuden tuotteilla.

Maatalouskonerakennusteollisuuden huomattavat saavutukset antoivat mahdollisuuden taata sosialistiselle maataloudellemme kotimaista tuotantoa olevan maatalouskaluston. Ei ole enää olemassa sellaisia maatalouskoneita, joita me emme kykenisi valmistamaan. Monet meillä kehitetyistä uusista konerakenteista ovat jo askeleena eteenpäin länsi-Euroopan ja Amerikankin maatalouskonetekniikan parhaimpiin saavutuksiin verrattuna. Ja kaiken tämän tuloksena Neuvostoliiton maatalouskonerakennusteollisuus vuonna 1931 jo vapautti täydelleen maataloutemme maanviljelysvälineistön tuottamisesta ulkomailta. Suurimpina uusien maatalouskoneiden tuotannossa ovat kombainit. Huomattavasti laajennetaan latasaurojen tuotantoa vehnäpeltojen muokkausta varten tähän saakka ulkomailta tuotettujen "johndirien" ja "keisien" asemasta. Tuotanto-ohjelmaan on sisällytetty

myöskin sokerijuurikaskombainien valmistaminen sokerijuurikkaiden korjuutöiden koneellistuttamiseksi puutteellisten ja huonosti kannattavien saksalaisten sokerijuurikkaan korjuukoneiden, "sjüersnaben"ien, tilalle. Riissin, soijan ja monien muiden uusien viljelyskasvien korjuun ja puinnin mekanisoimiseksi tuotanto-ohjelmassa on edellytetty valmistettavaksi erikoisia apulaitteita nykyisiin koneisiin, jotka apulaitteet vapauttavat meidät monien erikoiskoneiden tuonnista ulkomailta.

Vuonna 1925—26 Neuvostoliiton maatalouskoneteollisuus saavutti sodan edellisen tuotantotason (70 milj. rpl. myyntihintojen mukaan) ja v. 1927—28, viisivuotissuunnitelman ensimmäisen vuoden edellisenä vuonna, se kaksinkertaisti sodan edellisen tuotannon, kohottaen maatalouskoneiden yhteistuotannon 153 milj. ruplaan.

Neuvostojen edustajakokouksen vahvistamassa viisivuotissuunnitelmassa maatalouskoneteollisuuden yhteistuotanto viisivuotissuunnitelman viimeiselle vuodelle määriteltiin 610 miljoonaksi ruplaksi, mikä edellytti noin 4-kertaisen kasvun vuoteen 1927—28 verrattuna. Viisivuotissuunnitelman merkintöjen täyttäminen vuosittain ja vuoden 1932 kontrollilukujen vertailu osoittaa vahvistetun viisivuotissuunnitelman tulevan täydelleen täytetyksi.

Koneellista vetovoimaa varten tuotettavan maatalousvälineistön prosenttimäärä määriteltiin viisivuotissuunnitelman loppuun mennessä kohotettavaksi 40 %:iin maatalouskaluston kokonaistuotannosta. Jo v. 1931 koneelliseen vetovoimaan sovellutetun maatalouskaluston osuus kohosi 60 %:iin kokonaistuotannosta ja vuodelle 1932 on sen ominaispaino suunniteltu kohoavaksi 75 %:iin.

* *
*

Verraten nuori sähköteknillinen teollisuutemme on tämän viisivuotiskauden aikana kehittynyt pääasiallisesti entisten tehtaiden rekonstruoinnin avulla.

Sähköteknillisen ja energeettisen konerakennusteollisuuden alalla on rekonstruoitu Moskovan sähkötehdas, jonka yleinen vuosituotanto käsittää noin 111 milj. ruplaa. Vuonna 1932 pannaan käyntiin Harkovin turbiinitehdas suurten voimakoneiden rakentamisverstaan kanssa, tullen sen yleinen tuotantokykyisyys olemaan 1,5 milj. kilowattia. Tämän lisäksi on jo suoritettu Stalinin tehtaan turbiiniosaston täydellinen rekonstruointi, kyeten se nykyään tuottamaan 1 milj. kilowattiin saakka vuodessa.

Sähköteollisuuden yleisen tuotemäärän äärettömästä suurentumisesta huolimatta tämä teollisuusala, pääasiallisesti vanhoihin tehtaisiin nojautuen, ei ole kyennyt perinpohjin muuttamaan teknillistä ulkonäköään eikä siirtymään joukkotuotannon metoodeihin. Siitä huolimatta on sähköteknillisen teollisuutemme saavutukseksi osoitettava se, että se on omaksunut koko joukon uusia tuotantoaloja, joita meillä ei aikaisemmin ollut tai jos olikin, niin aivan alkuasteellaan.

Tuotannon kehityksen nopeata nousua viime vuosien aikana kuvaavat seuraavat osoittimet:

Yhteistuotanto v. 1926—27 hintojen mukaan			
v. 1927/28 . . .	132,4	100	(v. 1927—28 taso otettuna 100:ksi)
v. 1928/29 . . .	197,9	150	
v. 1929/30 . . .	358,3	270	
v. 1930	419,1	315	
v. 1931	617,1	489	

Täten siis viimeisten neljän vuoden kuluessa on yhteistuotanto kohonnut 5-kertaisesti.

Sähköteollisuuden tuotannon määrälliseen kehitykseen ja kasvuun ei vielä sisälly läheskään täydelleen

työn koko sisältö. Kuluneena aikana on omaksuttu ja järjestetty koko joukko uusia tuotantoja. V. 1930 turbogeneraattorien voimakkuus ei ylittänyt 12.000 kilowattia. V. 1931 omaksuttiin täydelleen 24.000 kwt turbogeneraattorien tuotanto ja valmistettiin ensimmäinen 50.000 kwt turbiini, joka tekee 1.500 kierrosta minuutissa. Vuoden 1932 tuotanto-ohjelmaan sisältyy 3.000 kierrosta minuutissa tekevän 50.000 kwt turbogeneraattorin rakennesuunnitelmien valmistaminen. On täydelleen omaksuttu "J"-tyyppisten moottorien tuotanto, ollen niiden paino 30—40 % kevyempi vanhojen "A"-tyyppisten moottorien painoa. On valmistettu komplektittain kalusto ensimmäisen neuvosto-blummingin sähkömoottoreita varten. On alettu valmistaa korkeajännityksen rasvakatkaisijoita katkaisuteholtaan 1.500.000 kilowattia 115.000 volttia. Samoin on valmistettu suurivoimaisia transformaattoreita 20.000 kilowattille 115.000 voltille. Matalan jännityksen sähköteollisuus täytti sähkötuotteiden viisivuotissuunnitelman — valmistaa tuotteita 481 milj. ruplan arvosta ja alentaa tuotantokustannuksia 38 %:lla — kolmessa vuodessa.

Maamme sähköistäminen, laajan voima-asemaverkoston kehittäminen asettivat turbiiniteollisuudelle suuret vaatimukset. Tässäkin suhteessa määrällinen kasvu kykenee vain osittain luonnehtimaan saavutuksiamme.

Alettuamme turbiinituotannon vähävoimaisten 2—5 tuhannen kilowattin ja alhaisten 16—17 atmosferin paineen turbiinien rakentamista, me tänä vuonna omaksumme täydellisesti voimakkaiden 24.000 kilowattin ja kerrassaan mahtavien 50.000 kilowattin turbiinien tuotannon ja on näiden aggregaattien tuotanto järjestetty sarjatuotantona.

Asiallisesti turbiiniteollisuus alkoi meillä kehittyä vasta vallankumouksen jälkeisinä vuosina, sillä esim. vuosien 1907—1916 välisenä aikana Venäjällä valmistettiin kaikkiaan 24 turbiinia, ollen niiden yhteisvoimakkuus 8.000 kilowattia. Vuonna 1931 tosiasiassa rakennettiin turbiineja yhteensä 753.000 kilowattia. Kuvaavaa konerakennusteollisuuden tämän alan kehityskululle on vertailla yhteenvetoja vuoden 1931 tuotanto-ohjelmien todellisesta täyttämisestä vuoden 1930 tuloksiin.

Niinpä turbiinien suhteen tuotannon kasvu v. 1931 v:een 1930 verrattuna on 266,3 %. Höyrypannujen suhteen vuoden 1931 todellinen tuotanto ylittää vuoden 1930 tuotannon 149 %:lla.

Puolueen ohjeiden mukaan on laadittu rakennemallit sellaisille turbiineille, joista höyry käytettäisiin tuotannon tai lämmityksen tarpeisiin, eli n.s. lämpö-voimaturbiineille, voimakkuudeltaan 25.000 kilowattia. Näiden turbiinien valmistus on jo pantu alulle ja v. 1932 tullaan niitä valmistamaan 8 kappaletta.

Parhaillaan viimeistellään voimakkaan 50.000 kilowattin ja korkeapaineisen 55 atmosferin lämpö-voimaturbiinien sekä 100.000 kilowattin turbiinin malliluonnoksia.

Voimakkaiden lämpö-voimaturbiinien rakennustaidon omaksumisessa ja niiden sarjatuotannon järjestämisessä me olemme täydelleen realisoineet tunnuksen "saavuttaa ja sivuuttaa" etumaiset kapitalistiset maat.

Suuriin saavutuksiin olemme päässeet myöskin vesivoimaturbiinien alalla. Tärkeimmät vesivoima-sähköasemamme — Dsorages, Rionges ja Sages — rakennetaan neuvostoturbiinien avulla.

Samanlaisia tuloksia olemme saavuttaneet myöskin höyrypannujen ja dieselmoottoreiden rakentamisen alalla. Leningradin Stalinin metallitehtaan rekonstruointi tuotti loistavia tuloksia. Seurauksena tehtaan spesialisoimisesta tämä tuotantoala

on laajentunut siinä määrin, että se on jo nyt vapauttanut meidät kaikkein suurempienkin aggregaattien ulkomailta tuottamisesta.

Neuvostoliiton turbiini- ja pannurakennusteollisuuden kehitysvauhti ylittää huomattavasti viisivuotissuunnitelman ennakkolaskelmat:

Dieselmoottorien korkea ja vielä nykyäänkin ennätyksellinen taloudellisuus, sen säästäväisyys polttoaineen käyttöön nähden, oli kannustimena kuumeiselle työskentelylle sellaisten uusien mallien ja rakenteiden löytämiseksi, mitkä tekisivät mahdolliseksi käyttää dieselmoottoria useimmilla eri aloilla. Tässä tarkoituksessa suoritetun suuren työn ja tieteellis-teknillisten tutkimusten tuloksena dieselmoottorien käytäntöön soveltumisen alat laajenivat ja nykyään jo on näitä voimakoneita sovellutettu polttomoottorien käytön mitä erilaisemmille aloille.

	Viisivuotissuunnitelman ennakkomerkinnät vuodelle 1932/33	Valmistettiin v. 1931	V:n 1931 tuotanto prosenttisuhteessa vuoden 1932/33 tehtäviin viisivuotiss. mukaan
Höyrypannut	. 214.000 neliömetriä	206.000 neliömetriä	96%
Höyryturbiinit	. 420.000 „	753.000 „	179 „

Sisäpolttomoottorien — diesel- ja naftamoottorien — tuotannolle, joka siirtyi meille perintönä vallankumouksen edelliseltä kaudelta, oli luonteenomaista pääpiirtein se, että:

1) meillä rakennetut diesel- ja naftamoottorit olivat ikivanhaa mallia ja kovin raskaita;

2) tuotanto oli hajoitettu moniin eri tehtaisiin, jotka tuottivat niitä pienissä sarjoissa, ja naftamoottoreiden suhteen oli vielä käytännössä puolittain käsityöläismäinen tuotantotapa.

Mittasuhteittensa samoin kuin laatunsakaan puolesta ei sisäpolttomoottorien tuotanto kyennyt missään määrin vastaamaan Neuvostoliiton kansantalouden kasvaneita tarpeita eikä tekniikan vaatimuksia, mikä viimemainittu oli lännen maissa viimeaikoina kohonnut tavattoman korkealle tasolle.

Dieselmoottorien tuotanto meidän tehtaissamme — *Russkij diesel* — ja *Dvigatelj revolutsij*-tehtaissa, Kolomenskin, Sormovon, Harkovin ym. tehtaissa — on nykyään jo huomattavasti ylittänyt ne tuotannon mittasuhteet, mitkä vielä 2—3 vuotta sitten tuntuivat aivan äärimmäisiltä tuotantomahdollisuuksilta niille, ja nähtävästi ei ole kaukana aika, jolloin dieselmoottorien tuotanto muodostuu joukkoluontoiseksi.

(Jatkuu)

N. KREN

MERIEN YHDISTÄMINEN

1. „UIKUJÄRVEN IHME“

POHJOLA ei ole kokonaan kolkko. Pohjola on kaunis. Tiheät metsät peittävät Neuvosto-Karjalan laajat alueet. Kuuset ja männyt kurkottavat ijätivihreät latvansa kohti kuultavaa, vaaleata pohjoista taivasta. Kukkulat ja vuoret muistuttavat usein petoeläimen selkää, jossa karvat ovat nousseet pystyyn: metsä on kuin pedon karvapeite — tiheä ja suora. Jääkentät, jotka olivat joskus vallanneet vangikseen nämä maat, jättivät itsestään muistoksi lukemattoman määrän vierinkiviä. Ja kun matkustat Karjalan mailla, niin näyttää, että täällä on käyty jättien taisteluita, ja nuo lukemattomat vierinkivet ovat poisheitettyjä aseita. Lujana kuin rauta työntyy diabaasi yhäkin näkyviin maan vaatepeitteen alta. Usein metsä kiipeää kallioille ja vaivoin pysyttelee niiden harjanteilla. Vuolaat joet pyörittelevät kiviä ja kulettavat aalloillansa katkenneita puita ja hajonneita tukkilauttoja. Suuret ja pienet järvet ovat sirotelleet ympäristöön vesiensä sinistä kangasta. Kyliä tapaat harvaan. Sen sijaan voit usein tavata mäkimailla laiduntaan pitäviä hirviä, tai karhun, joka tuntee itsensä täysin vapaaksi metsien tiheiköissä.

Karjala on metsien, järvien ja kivien maa. Mutta täälläkin kuten kaikkialla Neuvostoliitossa kohoaa uusia rakennuksia, uusia kaupunkeja. Nousi olemattomista Nivastroi. Syttyi valoihin Kontupohja. Kanadalaiset tukinkaatajat kehystivät („kottedkami“) Petroskoin aution ympäristön. Muurmannin rautatiellä puhkuvat veturit. Kulkee puutavaralla, kalalla ja koneilla lastattuja junia.

Tammikuussa ja vähän aikaisemmin — joulukuussa 1931, jolloin syvä lumi oli peittänyt koko tienoon, jolloin vain susien käpäläin jäljet rikkoivat hankien valkoista pintaa — silloin saapuivat ihmiset. Heillä oli aseinaan lapioita, kirveitä ja rautakankeja. He ryhtyivät kaatamaan metsää ja rakentamaan parakkeja. Ihmisryhmiä tuli toinen toisensa jälkeen. Ne sijoittautuivat pitkin Poventsan—Sorokan linjaa, ja pian ulottui kaadettu metsäkaistale yhtenäisenä vyönä Äänisjärvestä Sorokan lahteen, Valkealle merelle saakka. Petoeläimet pakenivat pelästyneinä metsien tiheyksiin, kauemma kirveen kalskeen ja kaatuvien puiden ryskeen kuuluvilta. Asukkaat kyselivät äsken tulleilta. “Mitä te teette ja minkä takia?” Heille vastattiin. “Rakennamme kanavan”. “Niin. Mutta miten käy meidän ikivanhain koskiemme — Nadvoitsan putouksien?” — “Ne kuivuvat”. “Entäs meidän vuolas Uikujokemme?” — “Sen aitaamme suluilla”. “Ja diabaasikalliomme?” — “Ne räjäytetään”.

Karjalaiset talonpojat hymyilivät. “Kas sitä valhetta, — ajattelivat he, — kas miten leuhkivat”. He eivät uskoneet. Telekinon kylässä eräs vanhus tuli joukon päämiehen luo, uhkasi häntä vääristyneellä sormellaan ja sanoi: “Meillä yritti mylläri kuudentenatoista vuotena rakentaa tuohon padon. Rikas oli mies, ei

teissä ole sen veroista. Rakensi padon, mutta murtui se, tuo pato. Meidän jokemme eivät ymmärrä leikkiä"... Ja vanhus painui metsään pyydyksilleen, nauraa hihittäen partaansa. Hän, ukkopaha, ajatteli, että hänen vaatimaton kertomuksensa vie ihmisiltä halun rakentaa näille paikoin.

Mutta ihmiset kaatoivat metsää, rakensivat teitä ja tekivät rauhattomaksi koko metsäisen seudun. Pian paikallisten asukkaiden välinpitämättömyys muuttui kauhuksi. Äsken tulleet rakensivat asuinpaikkansa. He loivat työn rintaman, alkoivat kaivaa maata ja repiä kallioita ammonaalilla ja dynamiitilla. Maa kumisi räjähdyksistä. Näytti siltä kuin olisi syttynyt valtava tykistötaistelu koko Poventsan ja Sorokan välisellä matkalla. Lasit helisivät alas ikkunoista ja sattui, että kivet putosivat suoraan talojen katoille. Äsken tulleet eivät rauhoittuneet. He asettivat lasit ikkunoihin ja korjasivat katot. Joskus he kehoittivat ystävällisesti asukkaita siirtymään asumaan kauemmaksi, antaen samalla heille valmiit vasta rakennetut uudet talot. Asukkaat muuttivat, eikä saanut selvää, kumpi heitä enemmän peloitti — räjähdykset vaiko muutto uuteen paikkaan. Entiset paikat olivat kauan asuttuja, niitä oli sääli jättää...

Mutta meni tämäkin aika. Rakennustyöt kehittyivät. Ja enemmänkin: ne kasvoivat kuin sadun nuorukainen — ei päivittäin, vaan tunnittain. Alussa vallinneen sekasorron läpi jo piirtyivät selvästi varusteiden ääriviivat. Tulivat jo näkyviin padot ja sulut, jo pukeutuivat viimeisteltyihin pukuihinsa paksun kallion halki hakatut sulkuportit, joet ovat jo muuttaneet vuosisataiset, iänikuiset uomansa ja vesiensä tason, Karjalan metsäiset seudut ovat saaneet uuden näön. Asukkaat ovat lakanneet nauraa hihittämästä näille rakennuspuuhille. He ovat alkaneet ihmetellä ja olla apuna. Nadvoitsassa pidettiin talkoot, joihin osallistui melkein koko kylä. Muualta tulleet ja paikalliset asukkaat kuulivat toistensa selostuksia, vaihtoivat selostajia. Paikalliset lapsukaiset lakkasivat leikkimästä pelkkää mailaa ja hippasilla oloa, jotka aikaisemmin olivat kokonaan vallanneet heidän mielensä. Luonnollisesti hekin alkoivat rakentaa patoja ja sulkuja, häiriten eukkoja pesuvaatteiden huuhdonnassa. Myöskin sellaiset miehekkäät sanat kuin "grunt" ja "ammonaali" juurtuivat nopeasti heidän elämäänsä.

Ei! Pohjola ei ole lainkaan kolkko, Pohjola on kaunis! Ja Pohjolan uusiminen, sen muokkaaminen ihmiskäsin, tuo vieläkin enemmän esiin sen suurenmoisen kauneuden. Karjalaan rakennettu kanava valmistuu, se lyö kuin miekan iskulla halki metsät ja kalliot. Pian aukeaa laaja vesitie...

Mutta mikä tämä kanava oikeastaan on? Mitä se yhdistää? Miksi se rakennetaan? Kuka sitä rakentaa?

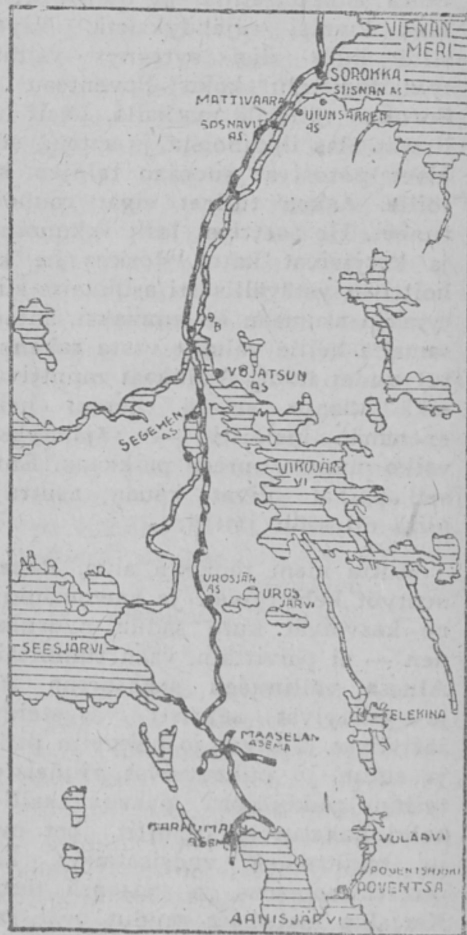
Karjala on järvien maa. Sen eteläisenä ja lounaisena rajana ovat Äänisjärvi ja Laatokka. Näitä järviä voidaan hyvällä syyllä sanoa meriksi, sillä ne ovat runsasvesisiä ja laajaulappaisia. Syvärin joki yhdistää ne. Liiat vetensä heittää Laatokka Itämereen. Neva on vain Laatokan vesien läpikulkukanava. Näin ollen voikin Leningradissa istua laivaan ja matkata Poventsaan — Äänisjärven rannalla olevaan pieneen kaupunkiin. Jos Poventsasta vedetään suora viiva Valkealle merelle, niin tämä suora kulkee: pitkin Poventshanka-jokea, Volo-, Vodla-, Matko-, Toros-, Telekin-, Uiku- ja Shavan-järvien kautta, sitten Uiku- ja Shihna-jokia pitkin Soro-

kan lahteen. Ennen vanhaan novgorodilaiset jokirosvot kuljeskelivat tätä tietä, laahaten jokialuksensa vetämällä kannasten poikki. Kuudennellatoista vuosisadalla englantilaiset kaapparit Thomas Songen ja Spark kolmella veneellä, joissa oli 12 soutajaa kussakin, vesiteitä kulkien ja kannasmaiden yli venheessä laahaten laskeutuivat Valkealta mereltä Äänisjärvelle, ollen tarkoituksenaan myydä tavaroitaan paikallisille asukkaille. Mutta tämä yritys ei onnistunut "kuljetun tien varrella asuvan väestön äärimmäisen köyhyyden takia".

Vuonna 1702 ymmärtäväinen tsaari Pietari käski kersantti Tshepotjevin laittaa tien tälle taipaleelle.

Sen jälkeen kun tämä "ensimmäinen orja" täytti tsaarin antaman tehtävän, Pietari vei kaksi fregattia ja voimakkaan sotilasjoukko-osaston Inkerin maalle, ruotsalaisten selän taa. Näihin saakka on vielä säilynyt tsaari Pietarin metsään hakkauttama juova, joka kulkee suoraan kuin nuoli, järveltä järvelle. Vuonna 1824 kekseliäs kauppiaan poika, Antonov, kuletti kesällä, elokuussa, veneillä ja rattailla Valkeanmeren kalaa Pietariin, mainiosti nolaten kalateollisuuden harjoittajat, jotka olivat tottuneet saamaan Valkeanmeren kalaa vain talvella, rekikelillä.

Lyhyesti sanoen, tämä tie oli tunnettu jo kauan sitten, mutta tsaarin aikana ei tänne kyetty luomaan vesitietä, ei pystytty rakentamaan kanavaa, jonka avulla olisi saatu mitä suorin ja lyhin tie. Tehtiin muutamia arkoja suunnitelmia ja ehdotuksia, mutta pitemmälle asia ei edistynyt. Vuonna 1858 Arkangelin läänin kuvernööri Arendorenko teki anomuksen kanavan rakentamisesta "sentähden, että Aunuksen asukkaat yleisesti toivoivat tätä tietä". Vastausta tähän "yleiseen toivoon" ei saatu. Vuonna 1868 "yksityiskapitalistien yhdistys" ryhtyi suorittamaan tutkimuksia professori Inostrantsevin johdolla, mutta tutkimustyöt oli keskeytettävä, sillä hallitus ei vahvistanut yhdistyksen sääntöjä. Poventsan asukkaat kirjoittivat esittelykirjelmän Aunuksen kuvernööri Grigorjeville, mutta se ei antanut mitään tuloksia. Aunuksen semstvo asetti kysymyksen esille — myös tuloksetta. Vesiteiden johtohenkilöiden vuonna 1901 pidetty neuvottelukokous teki hyväksyvän päätöksen prof. Timonovin selostuksen johdosta, joka koski "syvävetisen Itämeren — Valkeanmeren vesitien rakentamista merialusten kulkua

varten" — ilman minkäänlaista tulosta! Edustaja Shidlovski otti vuonna 1915 valtakunnan duumassa esille kysymyksen kanavan rakentamisesta, — tuloksetta! Tsaarin hallitus oli voimaton suorittamaan valtavan vesitien rakentamisen.

Tämä vesitie on todella mahtava. Tällainen määrittely voi kylläkin ensinäkemältä tuntua liioittelulta. Ajatelkaahan järviä, joita joet yhdistävät toisiinsa. On vain kaivettava kanavat kannasten, noiden jokirosvojen ijänikuisten alusten nostopaikkain poikki, ja tie on valmis.

Itse asiassa juttu on kuitenkin monimutkaisempi. Jos Poventshanka-, Telekinka- ja Uikujoet olivat purjehduskelpoisia novgorodilaisten jokialuksille ja Sparkin veneille, niin nykyaikaiset alukset eivät niillä pääse juuri liikahtamaankaan. Laahaamallakaan et nykyaikaisia aluksia kuljeta, sillä niiden rakenne ei ollenkaan muistuta Pietari I:n aikuisia tasapohjaisia fregatteja.

Vesi järvissä on myöskin usein ja varsinkin kesällä, jolloin hellittää Pohjolan alaslaskematon aurinko, sangen alhaalla. Uikujärvellä voidaan purjehtia kaikkiaan noin 100 kilometriä, mutta pitemmälle ei ole tietä.

Vesitie voitiin avata kahdella tavalla: joko kaivaa kauttaaltaan kanavan uoma, syventää vastaantulevia järviä ja jokia tai nostaa vesitasoa joissa ja järvissä, rakentaen patoja, sulkuja. Viimeksimainittu ratkaisu on helpompi, yksinkertaisempi ja luonnollisesti myös tarkoituksenmukaisempi. Juuri näin rakennetaan suurenmoista vesitietä Valkealta mereltä Äänisjärvelle ja siitä edelleen Itämerelle. Kanavan rakentamiseksi on täytynyt suorittaa erittäin suuria töitä. Kas tässä numeroita, mitkä kuvaavat töiden laajuutta — ihmeteltäviä numeroita: kallioporausta on tehty 1.800.000 kuutiometriä, maankuivaustöitä 6.700.000 kuutiometriä, maanpoiskuljetusta — 4.800.000 kuutiometriä, betoonimuurausta 324.000 kuutiometriä, patoarkkuja 928.000 kuutiometriä, patoarkkujen täyttö 660.000 kuutiometriä.

Nämä työt ovat olleet suuremmat kuin Dnjeprostroilla, suuremmat kuin kuuluisaksi tullutta Panaman kanavaa, suuremmat kuin Suezin kanavaa rakennettaessa.

Suezin kanavaa rakennettiin 10 vuotta (sen pituus on 164 km), Panaman kanavaa 9 vuotta (pituus 82 km), Dnjeprostroita 5 vuotta, mutta Valkean- ja Itämeren yhdistävä kanava tulee valmiiksi yhdessä vuodessa (kanavan pituus on 226 kilometriä).

Joulukuussa v. 1931 saapui joukko ihmisiä kirveineen ja sahoineen ja alkoivat kaataa metsää. Keväällä ja kesällä oli kiireellisin työaika. Ja niin Lokakuun vallankumouksen XV vuotispäiväksi, marraskuun 7 päiväksi v. 1932 tuli kanavan rakentaminen pääpiirteissään suoritetuksi. V. 1933, vesiliikennekauden auettua, alkaa laivaliikenne kanavan kautta. — 300 päivää sitkeätä työtä ja kanava tuli valmiiksi.

Poventsan kaupunki on nukahtanut Äänisen rannalle. Metsä ulottuu sen porteille saakka. Kun järvellä usein nousee myrsky, niin silloin on koko Poventsa tuulten vallassa. Laiturissa ankkuroidut pikkupurtilot keikkuvat aaltojen pieksettävänä. Kadulla kulkevat ihmiset joutuvat taistelemaan tuulen puuskien kanssa.

Poventsan kaupungin luota alkaa ns. "Povetshankan portaikko". Potvetshanka-joki laskee vuorilta. Ennen se vyörytteli kiviä ja hauskuutti pauhullansa Poventsan asukkaita. Nyt se on vaiennut ainiaaksi. On rakennettu sulkulaitteita. Osa niistä on jo täysin valmiita, osaa vielä viimeistellään. Näin sulkulaitteiden avulla kohotetaan laiva 76 metrin korkeudelle, josta laivan tulee kulkea 6 kilometrin pituista vedenjaka-

jakanavaa pitkin, mikä on kaivettu kallioon, pirullisen vaikeaan maaperään, ja alkaa sitten laskeutua pohjoiseen, kohti Valkeata merta.

Vedenjakajalla voi huomata, miten maa viettää kahtaanne, ja ennen etelään virranneet purot vaihtuvat nyt pohjoiseen virtaaviin. Järvien ketju tervehtää kanavaa sulkien sen riemuisaan syleilyynsä. Monet runoilijat ovat omistaneet säkeensä alppijärvien ihanuudelle, mutta kukaan ei vielä ole kuvannut Vodla-järven, Toros-järven, Matko-järven ja Telekino-järven lumoavaa kauneutta. Ne ovat olleet kätkettyinä metsien vihreään verhoon. Eivät suotta pienet karjalaiskylät unohdu katselemaan niiden sileään pintaan. Nyt on tämä järvien ja metsien rauha rikottu. Kaksi suurta patoa kohottavat järvien veden pinnan ja estävät sen valloilleen murtautumista. Telekinon kylä on siirretty kaksi kilometriä sivuun entiseltä paikaltaan.

Uikujärvi on laaja, käsittäen sadan neliökilometrin alueen. Siinä on 400 saarta. Luonnonihania paikkoja. Useat saaret jäävät nyt veden alle. Uikujärven vesitaso tulee rakennustöiden päätyttyä nousemaan. Tuhannet ihmiset kulettavat parhaillaan puita pois vedenalle jätettävältä alueelta. Ei saa jättää yhtään tukkia mätänemään — sellainen on tehtävä. Jo nyt on Uikujärvi paisunut, se on täynnä äyräitään myöten.

Lähelle Nadvoitsan kylää, missä muinoin englantilaiset kaapparit Souzen ja Spark nousivat maihin levähtämään, rakennetaan mahtavia patoja. Yksi niistä on jo täysin valmiina, päällystetty turpeella, ja kirjaimet "ikkuna maailmaan" pistää siinä silmään. Tuhannet ihmiset ja hevoset työskentelevät näiden patojen rakentamisessa. On rakennettava niin lujasti ja varmasti, että yksikään vesipisara ei tunkeutuisi läpi, vaan että vesimassat kulkisivat kuin käskyjä noudattava karjalauma vain vedenlaskuporttien kautta. Kiinteä kallio on avannut uumenensa ammonaalin iskujen vaikutuksesta. Ylhäältä katsoen ihmiset näyttävät muurahaisilta — niin niitä on paljon ja niin ahkerina ne työskentelevät.

Nadvoitsan putouksia on ylistetty. Ne on merkitty matkailuoppaaseen, ja matkailijoita on todellakin käynyt niitä katsomassa. Tuohon paljaan kiven kylkeen on jäänyt osoitus ihmisen tuntemasta mielenkiinnosta: "Musja ja Kolja, heinäkuu 1928", "Ivan Trussakov", ja säe: "Ah koski, kaunehin — täs istun sua ihaillen — Senja Basin".

...Matkaoppaaseen on tehtävä korjaus. Tuntemattomat Musja, Kolja ja Senja ovat vaivanneet itseään suotta. Nadvoitsan putoukset ovat hävinneet ijäksi: Uikujoki, joka lähtee järvestä, on padottu ja antaa vetensä takaisin järveen, ja liiat vedet virtaavat toista uomaa.

Vähän matkaa Nadvoitsasta on rakennettu omalaatuinen ns Dubrovskajan pato. Sen tehtävänä on pidättää Uikujärveen nostettua vettä. Kun matkustat tämän, jo valmiiksi rakennetun rantapadon seinustalla, niin tahtomattasikin tulee mieleen Kiinan muuri, vertaat patoa siihen. Pato on 3½ kilometriä pitkä. Sen laajuus on 500.000 kuutiometriä. Se tulee pidättämään 5½ miljardia kuutiometriä vettä. Uiku katsoo sitä raivostunein silmäyksin. Myrskyaallot törmäävät sen seinämiin. Dubrovskajan rantapato on sille kaikkein vaikein vastus. 3000 ihmistä rakensi tuon padon 100 päivässä. Sen rakennustyön laatu on sellainen, että tieteellisen tutkimusinstituutin auktoriteettisen hydroteknillisen komitean, joka oli tätä patoa tarkastamassa, erikoisesti etsimässä sen heikkoja puolia, oli pakko antaa seuraava lausunto:

"Rakennustöiden johdon kutsuma tieteellisen tutkimusinstituutin hydroteknillinen komitea, tutustuessaan

yhdessä Belomorstroin työntekijäin kanssa Dubrovskin rantapatoon katsoo sen yhdeksi mielenkiintoisimmaksi ja rakennustavaltaan parhaaksi. Tätä patoa epäilemättä kannattaa tutkia tieteelliseltä kannalta, sillä sen rakentamisen kokemukset voidaan laajasti käyttää Neuvostoliiton toisilla rakennustyömailla".

Kaksikymmentä kilometriä Nadvoitsasta — lähelle Shavanskin järveä — rakennetaan Shavanskin vesitien risteys. Eittämättä kaikkein huomattavin on näissä laitteissa puinen Shavanskin vedenlaskupato. Sen muoto on pyöreä ja muistuttaa jättiläismäistä tukkia. Tämän padon läpi tulee vesi kulkemaan itsestään, mutta ainoastaan käytetty vesi. Muu osa padosta kannattaa vesimassoja valtavilla harteillaan.

Sivuutamme Palakorskin ja Matkoshnenskin vesiteiden risteykset sulkuportteineen, patoineen ja muine laitteineen. Siirrymme Sorokkaan päin, sinne, missä kanava päättyy ja alkaa Valkean meren vaalea ulappa, joka on täynnänsä matalikkoja ja luotoja, jotka miellyttävät matkailijan silmää, mutta salakavalina väijyvät merimiestä. Sorokka on rakennettu suolle. Aikaisemmin, aivan kanavan rakentamiseen asti, täällä ei ollut kunnon teitä muulloin kuin talvella. Kesällä asukkaat liikkuivat puitoksia pitkin, ollen joka hetki vaarassa suistua rapaan ja suoliejuun. Nyt tänne on tehty kunnollisia teitä. Niitä lähtee Sorokasta eri suunnille. Toiset johtavat vanhaan merenrantakylään, Shisnjaan, toiset Uikujoen vesiteiden risteykseen. Täällä Uikujoki, jolta Nadvoitsassa ja Shavanissa riistettiin kaikki voimat, kokoaa jälleen voimiaan ja poreilee jo sangen vihaisissa pyörteissä. Täällä peittyy usein päivä mereltä tunkeutuvaan sumuun, sateita on tuhkatiheään, täällä on likaa, minnekään karkoittamatonta Valkean meren liejua, ja tämän takia töiden suorituskin on täällä vaikeata.

Mutta kuitenkin on jo miltei valmis viimeinenkin rakennettavista sulkulaitteista, Uikusaaren kylän luokse rakennettu veden laskupato on jo valmis, ja Lokakuun vallankumouksen viisitoistavuotisjuhliksi Sorokkakin voi ilmoittaa olevansa täysin valmis. Kiireisesti puretaan Shinsjassa kirkkoa, kiireisesti siirretään siellä taloja — koko Shisnja saa aivan uudet piirteet. Shisnjalaisiakin merenrannikkoasukkaita purjehtii paljon luotseina ja kapteeneina Norjan ja Huippuvuorten rannikoilla. Kun he purjehduskauden päätyttyä palaavat hetkiseksi kotiaan, niin varmaankin he suuresti hämmästyvät nähdessään, miten heidän täällä etäisellä maailmankolkalla sijaitseva kylänsä on kokonaan muuttanut muotoaan.

...Pohjolassa talvi tekee tuloaan. rakentajat kiiruhtavat töitään. Betonityöläiset suorittavat valamistöitään erikoisella kiireellä, sillä pakkasten aikana on betonitöiden suoritus moninkerroin vaikeampaa. Kaikkialla näet plakaatteja ja tunnuksia, joissa työläisiä kehoitetaan lisäämään vauhtia, sillä talvi ei odota.

...Ennen poventsalaiset sanoivat: "Poventsassa loppuu maailma". Nyt on päästetty liikkeelle toinen siivekäs, ylpeältä kuulostava sananparsi: "Poventsa on kanavan kaunistus".

Kanavan merkitys on erittäin suuri. Se avaa mitä mukavimman tien Leningradista Valkealle merelle. Suurten alusten ei tarvitse enää tehdä pitkää kiertotietä Skandinaavian rannikkojen ympäri, sillä ne voivat nyt tehdä matkansa suoraa ja lyhyttä tietä. Karjala on köyhä suurista uittojoista. Nyt voidaan Karjalan puutavara kuljettaa kanavaa myöten. Muurmannin rautatie antaa uudelle kanavalle verrattain suuren osan runsaasta taakastansa. Hiipinän apatiitti ja Petshoran hiili

saavat mukavan kuljetustien tehdaskeskuksiin. Vähän tutkittu Karjalan maaperä luovuttaa käytettäväksi yhä uusia rikkauksiaan, joiden kuljetus myöskin tapahtuu kanavan kautta.

Valkeanmeren—Itämeren kanava uudistaa Karjalan elämän, antaa valtavan sysäyksen sen tuotannollisten voimien jatkuvalle kehittymiselle.

Rakennustöiden ennennäkemätön vauhti ja varusteiden mitä parhain laatu, mitkä kaikki on saavutettu luonnon puolesta mitä vaikeimmissa olosuhteissa, ovat omiaan herättämään ihmettelyä ja kunnioitusta. Rakentajat itse ovat hämmästyneitä jännittyneen työnsä mitä mahtavimmista tuloksista ja he nimittävätkin kanavaa "Uikujärven ihmeeksi".

J. LEHTOSAARI

Lokakuun vallankumous ja itsenäinen Suomi

(Aineksia Suomen itsenäisyyden historiaan.)

NIIN Kominternin XII täysi-istunto kuin myös SKP:n KK:n viime kesänä pidetty täysi-istunto kiinnittivät erityistä huomiota sodanvaaran läheisyyteen ja suuruuteen.

"Erityisesti on Suomen kommunistisella puolueella syytä" — sanotaan SKP:n KK:n täysi-istunnon poliit. päätöksessä — "keskittää huomionsa tähän kärjistyneeseen kansainväliseen tilanteeseen ja sen vaatimuksiin, sillä Suomen lahtarivalta on mitä läheisimmässä yhteydessä Englannin, Ranskan ja Puolan imperialistien sotahankkeiden kanssa sekä tekee paraikaa kaikki voitavansa jouduttaakseen omalta osaltaan varustautumistaan ottamaan osaa neuvostovastaiseen interventiosotaan, jota varustelua ei sellainen Suomen hallituksen manööveri, kuin hyökkäämättömyyssopimuksen allekirjoittaminen, ole päiväksikään pysäyttänyt."

Yhtenä sotakiihotustunnuksenaan ovat suomalaiset porvarislehdet jatkuvasti käyttäneet väitettä, että Neuvostoliitto muka valmistautuisi sotaan Suomea vastaan tarkoituksella hävittää Suomen itsenäisyyden. Tätä ovat omalla tavallaan tukeneet sosdem lehdet. Tämän väitteen suulaampina toitottajina esiintyvät ne porvarispiirit, jotka itse ovat aina olleet ensimmäisinä valmiit myymään Suomen riippumattomuuden milloin millekin imperialistiselle maalle ja hallitukselle, milloin rupliin, frangeihin, puntiin tai dollareihin. Se on Suomen suurporvaristo, jonka "isänmaallisuus" on aina ollut sen kukkarossa ja jonka kansainvälisen politiikan ovat aina määränneet välittömät luokkaedut, niin ennen Suomen "itsenäistymistä" kuin sen jälkeenkin. Kun näiden sotaintoilijain taholta tullaan taas epäilemättä Suomen "itsenäisyyspäivän" (joulukuun 6 päivä) yhteydessä paisuttamaan mainitunkin teeman varjolla tapahtuvaa yllytystyötä Neuvostoliittoa vastaan (Lützenin juhlien johdosta esiintyneet kirjoitukset ovat jo sen ennakkovalmistelua), niin on syytä palauttaa mieleen eräitä tosiasioita Suomen itsenäisyystaistelusta. Kysymyksessä olevien tosiasioiden muistaminen on tarpeen myöskin silloin, kun Suomen työväen vallankumouksen *viisitoistavuotispäivän* yhteydessä joudumme tarkastelemaan, minkälaisen itsenäisyyden Suomen porvaristo on hankkinut Suomelle ja erityisesti sen työtätekevälle väestölle.

SUOMEN SUURPORVARISTON VEHKEILY SUOMEN ITSEMÄÄRÄÄMISOIKEUTTA VASTAAN

v. 1917

Valheellisella yllytyksellään koettavat Suomen porvarit mm. saada unohtumaan joukon heille epämieluisia tosiasioita. Niin sosialifasistit kuin porvaritkin vaikenevat esim. säännöllisesti siitä tosiasiasta, että itsenäisen Suomen syntyminen *on kokonaan Lokakuun vallankumouksen ja bolshevikkien ansiota.* He eivät vahingossakaan mainitse sitä, että bolshevikit olivat aina puolustaneet Suomen kantaa itsemääräämisoikeutta ja että vasta proletariaatin diktatuurin hallitus tunnusti Suomen itsenäisyyden, niin että Svinhufvud sai tunnustuskirjan itse Leninin kädestä. SKP:n KK:n viimekesäisen täysi-istunnon talonpoikaispäätöksessä sanotaan tästä:

> "Tosiasia on, että Neuvostovalta jo heti syntyessään tunnusti Leninin kautta itsenäisyyden Suomellekin. Neuvostovallan turvissa ovat myös Neuvosto-Karjalan ja Inkerin talonpojat eläneet vapaina rahavallan riistosta ja kohottaneet jatkuvasti talouttaan. **Neuvostoliitto ei uhkaa minkään kansan itsemääräämisoikeutta, vaan on sen aina periaatteessa ja käytännössä pitänyt pyhänä.**"

Mutta yhtä selvä ja johdonmukainen ei ole suinkaan ollut Suomen suurporvariston ja sen puoluejohtajain suhtautuminen taisteluun tsarismia ja väliaikaista hallitusta vastaan, niiden sortaessa Suomen vapautta. Suomen suurporvariston menettelyn ovat aina tässäkin suhteessa sanelleet sen välittömät luokkaedut, jotka eivät läheskään aina ole olleet maan taloudellisen kehityksen(maan tuotantovoimien parhaiden kehitysmahdollisuuksien) ja työtätekevän väestön etujen kanssa sopusoinnussa. Tämä oli luonteenomaista Suomen johtavalle porvaristolle niin Bobrikoffin ja Seynin aikana kuin myös kadettien ja Kerenskin hallituksien aikanakin.

On tunnettua, miten Suomen porvariston johtavat piirit olivat hyvin pidättyväisiä jääkäriliikkeeseenkin ja maailmansodan aikana aktivistien harjoittamaan saksalaisystävälliseen vehkeilyyn. Suurporvaristolle ei ollut silloin läheskään selvää, että Saksan avulla hankittu Suomen itsenäisyys olisi sen voiton saalistamiselle edullisempaa kuin yhteys tsaristiseen Venäjään. Päinvastoin puhuivat sen mielestä monet seikat edelleenkin Suomen ja Venäjän välisen yhteyden säilyttämisen puolesta.

Satavuotisen yhdessäolon aikana oli Suomen teollisuus huomattavalta osaltaan kehittynyt Venäjän markkinoita silmälläpitäen. *Kauppalehti* kertoi vielä aivan äskettäinkin, että esim. Tampereen pellavatehdas ja Finlayson valmistivat ennen sotaa 50—60 % tuotannostaan Venäjän markkinoita varten. On myös mainittu, että kun itsenäisen Suomen metalliteollisuuden tuotteiden *koko vienti* teki ennen nykyistä pulaa kaikkiaan vain 20 milj. mk., niin ennen maailmansotaa vietiin yksistään Venäjälle jo 70 milj. markan arvosta metalliteollisuustuotteita. Venäjän imperialismin aktivisoitumisen aiheuttama sotavarustelujen laajentuminen voimistutti Suomen metalliteollisuutta ja lisäsi myös Suomen metalliteollisuuden harjoittajain voiton riistämismahdollisuuksia. Vielä suuremmassa määrässä oli paperiteollisuus riippuvainen Venäjän markkinoista. Maailmansodan aikainen Suomen eristyneisyys muusta Euroopasta ja sotateollisuuden suunnaton kehitys luonnollisesti vielä lisäsivät tsaristisen Venäjän markkinoiden ominaispainoa Suomen viennissä ja tuonnissa. Jos sensijaan välit katkaistaisiin yhtäkkiä Venäjän kanssa, olisi ainakin osa näistä markkinoista menetetty. Kun toiselta puolelta taas korkeammalla

teollisella tasolla oleva Saksa päinvastoin kilpailullaan vaikeuttaisi Suomen teollisuuden kehitystä. Nämä ja monia muita epäilyjä oli Suomen suurporvaristolla jo pelkästään taloudelliselta kannalta Venäjästä eroamista vastaan.

Luonnollisesti Suomen suurporvaristo myös omalla tavallaan kärsi tsarismin harjoittamasta Suomen sortamisesta. Stolypinilaisen hyökkäyksen alkaessa Suomea vastaan käsitteli toveri Kuusinen v. 1909 pitkässä artikkelisarjassa juuri tsarismin hyökkäyksen taloudellisia perusteita, erit. sitä, miten tsarismi oli tullilainsäädännössä pitänyt silmällä Venäjän kapitalistien etuja Suomen talouden vahingoksi. Mutta toiselta puolen veti Suomen porvaristoa länteenkin päin jo silloin verrattain suuressa määrässä maassa oleva saksalainen ja englantilainen pääoma ja näiden maiden kapitalistien vaikutus. Näiden seikkojen vuoksi oli suurporvaristokin määrätynlaisessa oppositiossa tsarismia vastaan. Mieluummin olisi se tietysti myös täyttänyt virastot omilla pojillaan ja muilla sille uskollilla suomalaisilla aineksilla kuin venäläisillä virkamielillä, joita tsarismi tahtoi asettaa suomalaisiin virastoihin. Mutta toiselta puolen tarjosi yhteistyö tsarismin ja Venäjän porvariston kanssa jo mainittujen taloudellisten etujen lisäksi myös tärkeitä poliittisia etuja yhä voimistuvaa työväenluokkaa vastaan. Jo tsarismin suojassa miltei koskemattomana säilynyt kotimainen byrokratia oli sille suureksi avuksi taistelussa työväen kasvavia vaatimuksia vastaan. Mutta vähintään yhtä tärkeätä oli, että viime kädessä voitiin uudistuksia vastaan taistellessa turvautua tsaarin hallituksen ja sen virkamiesten apuun. Yleisen äänioikeuden ja yksikamarisen eduskunnan aikana oli Suomen porvariston onnistunut juuri tätä tietä estää eduskunnan päättämäin tärkeimpäin uudistuksien voimaantulo. Se selittää myös sen, miksi Suomen itsemääräämisoikeuden turvaaminen oli maan proletariaatille niin tärkeä.

Kirjoittaessaan puolalaisten vapaustaistelusta tsarismia vastaan mainitsee Marx, miten Puolan jakaminen oli ollut niin helppo sen toimeenpanneille valtioille sentähden, että Puolan suuraatelisto oli vallankumoukselta välttyäkseen tehnyt liiton jakajavaltioiden hallitusten kanssa. Samoin oli Puolan kansan vapauspyrkimyksissään pitänyt aina taistella sekä valloittajia että omaa aristokratiaa vastaan, joka edelleenkin liittoili sortajain kanssa. Tämä historia toistui miltei samanlaisena Suomen yläluokkien suhteessa tsarismiin, niin suurmaanomistajain, aateliston, kuin porvaristonkin vallassa ollessa.

Toivoen tsaristisen itsevaltiuden turvissa lujittavansa asemaansa talonpoikaiston sortajana oli Suomen aatelisto, heti kun Aleksanderi I sotajoukot olivat valloittaneet maan, valmis tarjoamaan palveluksiaan tsaarille. Jo sitä ennen oli se vehkeillyt tsaarin hallituksen kanssa Suomen Ruotsista irroittamisen hyväksi. (Anjalan liitto ym.) Sama aatelisto lähetti sitten vapaaehtoisesti Suomen hallituksessa ollessaan Suomen kaartin kukistamaan Puolan kansan kapinaa (1863). Aateliston esimerkkiä yhteistyössä tsarismin kanssa seurasi sitten sen seuraajaksi vallassa noussut suurporvaristo, kuten jo edellä on viitattu. *Tsarismin turvissa* säilyikin Suomessa vanha säätylaitos aina 1905 vallankumoukseen saakka; torpparilaitos, palkollissääntö, työväenlainsäädännön kehittymättömyys, kunnallinen harvainvalta ym. feodalismin jätteet vielä senkin jälkeen. Aikaisemmin olivat nämä harvainvaltaiset laitokset ja laajojen kansankerrosten oikeudettomuus olleet

aateliston ja kauppaporvariston käsissä tehokas ase talonpoikaiston ja muun köyhän väen riistämiseksi, nyt käytti niitä hyväkseen teollisuuskapitalismi ja suurtilalliset voittojensa suurentamiseksi. Sentähden olivat niiden edustajat aina valmiita mitä häpeällisimpiin kompromisseihin tsarismin kanssa, tukien sitä monella tavalla taistelussa vallankumouksellisia vastaan. Stolypinin hyökkäyksen alkaessa kirjoitti heistä Lenin mm. seuraavaa:

> "Suomen porvaristo paljasti vastavallankumoukselliset ominaisuutensa jopa tässäkin rauhallisessa maassa — — —. Suomen porvaristo vainosi Suomen työläisten Punaista Kaartia ja syytti sitä vallankumouksellisuudesta, se teki kaiken, minkä voi jarruttaakseen sosialististen järjestöjen täyttä vapautta Suomessa; se luuli palvelevaisuudellaan (kuten poliittisten luovuttamisella 1907) suojelevansa itsensä tsarismin väkivallalta, se syytti maansa sosialisteja siitä, että venäläiset sosialistit ovat heidät pilanneet tartuttamalla heihin vallankumouksellisuutensa." (Lenin, Kansallisuuskysymyksestä s. 195.)

Suomen porvariston politiikkaan Bobrikovin ja Seynin aikana ei meillä ole nyt tilaisuus laajemmin kajota. Rajoitumme tällä kertaa koskettelemaan vain sen suhdetta Venäjän keskushallituksen holhoukseen ja Suomen kansan itsemääräämisoikeuteen välittömästi Lokakuun vallankumouksen edellä.

Suomen vanhan sosialidemokraattisen puolueen kanta kansallisuuskysymyksessä oli monessa suhteessa virheellinen ja sen taistelu heikkoa. Sillä ei ollut marxilaista ohjelmaa tässäkään kysymyksessä. Kun puolueelta puuttui vallankumouksellista teoriaa, niin ei se ymmärtänyt kansallisuuskysymyksenkään vallankumouksellista merkitystä eikä osannut kehittää, ohjata ja järjestää kaikkia kansallisuustaistelussa kehkeytyviä vallankumouksellisia voimia proletariaatin luokkataistelun palvelukseen. Sosialidemokraattien taistelu tsarismia vastaan oli ahtaan kansallista ja ahtaan proletaarista. Mutta tästä huolimatta oli sosialidemokratia ja työväenluokka jo vv. 1906—17 joutuneet seisomaan ensimmäisenä tsarisminvastaisessa taistelussa, esiintyen sitä vastaan jyrkimpänä Suomen oikeuksien puolustajana. Sama suhde säilyi myös helmikuun vallankumouksen jälkeen Venäjän väliaikaista hallitusta vastaan käydyissä taisteluissa. Sitä johtivat täydellisesti sosialidemokraatit. Porvaristo sitävastoin asettui väliaikaisen hallituksen kanssa vastustamaan sosialidemokraattien esittämiä Suomen autonomian laajentamisvaatimuksia.

Suomen suurporvaristolle riitti jo ennen mainituista syistä v. 1917 se, että Venäjän väliaikainen hallitus peruutti Stolypinin aikana annetut poikkeuslait. Korkeintaan toivoi se joitakin takeita siitä, että niitä ei enää uusita. Mutta yleensä katsoi se olevan luokkavaltansa paremmin turvatun Venäjän porvariston hallituksen holhotessa Suomen itsehallintoelinten toimintaa kuin Suomen määrätessä itse asioistaan. Erityisesti silloin eduskunnassa oleva sosialidemokraattinen enemmistö ja joukkojen vallankumouksellinen kuohunta pani sen pitämään kynsin hampain kiinni tästä tuesta. Pelko sen menettämisestä saneli kokonaan porvariston politiikan helmi- ja lokakuun vallankumousten välillä.

Kun sosialidemokraatit heti tsarismin kukistuttua esittivät vaadittavaksi väliaikaiselta hallitukselta Suomelle uutta hallitusmuotoa, jossa laajennettaisiin eduskunnan oikeuksia, niin että se ei olisi riippuvainen Venäjän porvariston hallituksesta, niin asettuivat Suomen porvariston edustajat vastustamaan näitä vaatimuksia. Kaikkein vähimmän

halusivat he harjoittaa painostusta väliaikaiseen hallitukseen näiden vaatimusten hyväksymisen puolesta.

Suomen porvariston sovitteleva asenne väliaikaiseen hallitukseen ja pyrkimys säilyttää edelleenkin Suomen asioiden määräysvalta Venäjän hallituksen käsissä tuli erityisen selvästi näkyviin eduskunnan kokoontuessa. Luokkaetujaan silmälläpitäen katsoivat porvariston edustajat olevan itsestään selvää, että tsaarille kuulunut Suomen korkeimman vallan haltijan ominaisuus oli siirtynyt Venäjän väliaikaiselle hallitukselle. Sosialidemokraatit sitävastoin pidättäytyivät antamasta tätä tunnustusta, jos kohta nekään eivät olleet valmiit asettamaan avoimesti kysymystä itsemääräämisoikeudesta. Viimeksimainitut tahtoivat jättää myöhemmästä tapausten kehityksestä riippuvaiseksi, millä tavalla ja milloin esitetään vaatimus Venäjän ja Suomen välisten oikeussuhteiden lopullisesta ratkaisusta ja mikä osa tsaarihallitsijalle kuuluneesta vallasta siirtyisi tulevalle Venäjän keskushallitukselle ja mikä osa taas jäisi Suomen omille valtaelimille. Tämän mukaisesti eduskunnan sosialidemokraattiset puhemiehet (tov. K. Manner ja Väinö Jokinen) ilmoittivat m.m. tavanmukaisessa puhemiesvalassa puolustavansa vain "eduskunnan ja Suomen kansan oikeutta". Suomettarelaisen puolueen johtaja Ingman lisäsi tähän puolustavansa myöskin "laillisen hallitsevan valtiovallan" oikeutta. Toisin sanoen kadettihallituksen käyttämää tsaarin valtaa. Kun sosialidemokraattisen eduskuntaryhmän puolesta ehdotetussa puhemiehen avauspuheen luonnoksessa ei mainittu ollenkaan väliaikaista hallitusta, niin vaati eräs ruotsalaisen puolueen silloisia johtajia, Estlander, että sen pitäisi sisältää myöskin "Suomen kansanedustunnan tunnustus nykyiselle Venäjän hallitukselle".

Sensijaan että porvariston johtajat olivat tällöin vielä kokonaan Suomen ja Venäjän välisten suhteiden ennallaan säilyttämisen kannalla, esitettiin sosialidemokraattien ryhmän sanelemassa eduskunnan puhemiehen puheessa eduskunnan avajaisissa huhtikuun 11 p:nä 1917, jos kohta varovaisessa muodossa, mutta kuitenkin jo selvin sanoin, Suomen autonomian laajentamisvaatimus. Siinä sanottiin m.m.:

> "Maamme asema ei myöskään vastaa Suomen kansan kehityskantaa eikä tyydytä sen omintakeisen, Venäjän oloista suuresti eroavan kulttuurin ja edistyksen tarvetta. Suomenkin kansa tarvitsee, vapaana vapaan Venäjän rinnalla, oman paikkansa kansojen tulevassa pysyvässä veljesliitossa.
>
> Eduskunta pitää tärkeänä ja toivoo hartaasti, että kansamme vapauttaminen holhouksen alta tulisi täytetyksi ja turvatuksi tavalla, joka samalla takaa pysyväisen, sovinnollisen ja hedelmällisen vuorovaikutuksen Venäjän kansan kanssa, niin ettei kansojemme veljellisiä välejä enää voisi vaino ja väkivalta raadella eikä viha ja kateus myrkyttää.
>
> Suomen lainsäädännön kehitystyö on pitkät ajat ollut kahleissa, suureksi vahingoksi ja kärsimykseksi ennen kaikkea maamme **työtätekevälle kansalle.** Nyt on eduskunnan tahto ja toivo, että kansamme elämässä alkaa uusi, valoisampi aika".

Tarkemmin esitti sosialidemokraattisen käsityksen Venäjän ja Suomen välisistä suhteista heti Helmikuun vallankumouksen jälkeen toveri Kuusinen toukok. 2 p. kieltolakivälikysymyksen yhteydessä pitämässään puheessa. Siinä hän mainitsi, että

> "Venäjän väliaikainen hallitus, joka nyt on täysivaltainen valtio-orgaani Venäjän asioissa ja epäilemättä myös niissä Suomen asioissa, jotka Venäjä on oikeutettu Suomenkin osalta hoitamaan, esim. ulkopoliittisissa-asioissa". Mutta vastusti hän jyrkästi sellaista käsitystä, "että Suomen lakien mukainen entinen monarkkinen valta olisi jo siirtynyt Venäjän väliaikaiselle hal-

litukselle ilman että Suomen eduskunta on siihen suostumustaan antanut, niin että siis Venäjän väliaikainen hallitus tavallaan olisi Suomen todellinen hallitsija kaikissa Suomen sisäisissäkin asioissa".

Erityisesti pitäen silmällä sitä, että porvareilla ei olisi enää tilaisuutta turvautua venäläiseen virkavaltaan työväelle tärkeiden uudistusten jarruttamisessa, tahtoi sosialidemokraattinen puolue jo alun alkain kieltää väliaikaiselta hallitukselta oikeuden puuttua Suomen eduskunnan hyväksymien lakien vahvistamiseen.

Jo maaliskuun manifestista Pietarissa keskusteltaessa olivat mukana olleet sosialidemokraatit ilmoittaneet kantanaan, "ettei voida sallia, että Venäjän väliaikainen hallitus tulee useihin Suomen sisäisiin lakeihin sekaantumaan". (Kuusinen 22/5—1917). Tätä vastaan esittivät porvarillisten puolueiden johtajat erityisesti eduskunnan toukokuun 11 päivän istunnossa yksi toisensa jälkeen, että

"meidän pitää Suomessa tunnustaa tämä väliaikainen hallitus monarkian edustajaksi" (Estlander) ja niin ollen "myöskin se valta, mikä Suomen ja Venäjän yhteyden perusteella, jota vallankumous ei ole katkaissut, on kuulunut keisarille ja suuriruhtinaalle Suomen sisäisissä asioissa, kuuluu väliaikaiselle hallitukselle, kunnes toinen asiain järjestely Suomen eduskunnan myötävaikutuksella tapahtuu". (Ingman).

Sosialidemokraattienkin asenteen heikkoutena oli jo alun alkaen se, että he tyytyivät perustelemaan kantaansa miltei yksinomaan juriidisilla selityksillä. Asiallisesti perustuslakien selittäminen heidänkin taholtaan oli vallankumouksellisen vapaata, mutta avoimesti ei uskallettu vedota vallankumouksen antamaan oikeuteen. Tällainen opportunistinen asenne heikonsi suuresti puolueen esiintymistä varsinkin silloin kuin välit kiristyivät. Porvarien lain selityksistä sanottiin kyllä suoraan, että "porvarisluokkain edustajat rupesivat pelkäämään suoraan sanoen kukkaroaan. Kukkaroedut tulivat silloin määräämään politiikan (Niinkuin ne eivät olisi aina sitä määränneet? J. L.), kukkaroedut tulivat myöskin määräämään sen lainselityksen, mikä tultiin antamaan. — — — — Yliopiston niitä professoreja, jotka antautuivat *tulkitsemaan lakeja suurkapitalistien etujen mukaan,* nostettiin pinnalle" jne.

Tämä porvariston johtajien halu pitää kynsin hampain kiinni Venäjän väliaikaisen hallituksen heille antamasta tuesta heikonsi luonnollisesti hyvin suuresti taistelua Suomen oikeuksien laajentamisen puolesta. Väliaikainen hallitus ei ollut nimittäin ollenkaan halukas täyttämään edes niitä ylimalkaisia lupauksia, joita siinä suhteessa maaliskuun manifestista neuvoteltaessa ja erinäisissä julkilausunnoissa oli annettu. Kun Suomen hallitus aikoi jo eduskunnan kokoontuessa jättää sille ehdotuksen muutoksiksi Suomen hallitusmuotoon, niin esti väliaikainen hallitus sen ja lähetti sensijaan ehdotuksen lainopillisen neuvottelukuntansa reposteltavaksi. Tämän tähden esitettiin mainittu ehdotus eduskunnalle vasta kesäk. 12 p. 1917, mutta kokonaan toisessa muodossa kuin mitä se oli alkujaan ollut.

Tämä Tokoin senaatin ehdotuksen jarruttaminen ja huonontaminen ei johtunut pelkästään Venäjän porvarispuolueiden ja menshevikkien vastahakoisuudesta laajentaa Suomen autonomiaa. Väliaikainen hallitus toimi tässä nimenomaan suomalaisten porvarien toivomusten mukaan. Venäläisten elinkeino-oikeuksia koskevan lain käsittelyn yhteydessä pitämässään suuressa puheessa (16/5—17) sanoi toveri Kuusinen vanhoillisten porvarien valiokunnan

mietintöön kirjoittaman vastalauseen johdosta:

"Miksi olisi tunnustettava, että Suomen hallitusvalta on siirtynyt Venäjän väliaikaiselle hallitukselle? Ei muu kuin teidän **halunne säilyttää** Suomi Venäjän vallanpitäjäin **holhouksen alaisena** ole voinut panna teitä tuolla tavalla kirjoittamaan." — — — "Te tahdotte ylläpitää riippuvaisuutta Venäjästä. Kenties te **hetkellisesti** voisitte **saada tukea venäläisiltä vallassaolijoilta.**" Samoin 25/5, 17: "Minä pelkään, että sinne (väliaik. hallitukselle) on tullut eduskunnan vähemmistöä edustavalta taholta sellaisia terveisiä, että heistä ei niin kovin vastenmielistä olisi, vaikka se (hallituksen ehdotus) ei siinä muodossa tulisikaan hyväksytyksi".

Suomen suurporvariston salaliitto väliaikaisen hallituksen kanssa Suomen autonomian laajentamista vastaan kävi erityisen selväksi niin sanottua "valtalakia" hyväksyttäessä.

Bolshevikkien painostuksesta hyväksyi Pietarissa pidetty työväen ja sotilasneuvostojen ensimmäinen yleisvenäläinen edustajakokous päätöksen, jossa se vaati Suomelle oikeutta päättää omista asioistaan, "lukuunottamatta ulkopolitiikkaa, sotilaslainsäädäntöä ja -hallintoa", edellyttäen, "että Suomen kysymyksen lopullinen ratkaisu kaikessa laajuudessaan voi olla mahdollinen ainoastaan Venäjän kansalliskokouksessa." Tähän päätökseen nojaten hyväksyi Suomen eduskunta sitten heinäkuun 18 p. 1917 "valtalain", jonka sisältö on pääasiassa sama kuin neuvostojen edustajakokouksen päätöksenkin (Katso *Suomen työväen vallankumous*, siv. 161 ja 165). Tätä päätöstä kannatti vain osa porvariston edustajia, pääasiassa kulakkipuolueen, maalaisliiton edustajat. Se hyväksyttiin nimittäin vain 136 äänellä 55 vastaan. Oltuaan ensin samalla kannalla muun porvariston kanssa oli maalaisliittolainen eduskuntaryhmä ruvennut neuvostojen edust. kokouksen päätöksen jälkeen pelkäämään talonpoikaisjoukkojen jättävän heidät ja muuttanut kantaansa. Se on myös yksi todistus siitä, että sosdem puolueella olisi ollut jo kansallisuuskysymyksen pohjallakin mahdollisuuksia työläisten ja talonpoikain yhteisrintaman luomiseen.

Suurporvariston edustajat vastustivat tätä lakia kahdestakin syystä. Kun laki oli hyväksytty vastoin väliaikaisen hallituksen tahtoa eikä ollut aikomus esittää enää sitä vahvistettavaksikaan, niin merkitsi se avoimen sodan julistamista sitä vastaan. Merkitsi siis huomattavaa askelta Suomen itsemääräämisoikeuden toteuttamisessa. Mutta sen lisäksi siirtyi tämän lain mukaan kaikki ylin valta eduskunnalle, jossa sillä kertaa oli vielä sosialidemokraattinen enemmistö. Näin ollen näytti sen, mukaan Suomen porvaristolta samalla kertaa häviävän sekä Venäjän imperialismin että kotimaisen byrokraattisen hallitusvallan turva. Tämän tähden pani se kaikki keinot liikkeelle estääkseen tämän lain voimaan tulon.

(Jatkuu)

K. PIETARINEN.

Sosialistisen uudelleen järjestelyn rintamalta

LOKAKUUN vallankumouksen XV vuosipäivän yhteydessä huomioimme saavutuksia, joihin olemme päässeet sosialistisen rakennustyömme eri aloilla. Aineisto, minkä mukaan arvioimme maatalouden sosialistista uudelleenjärjestelyä, todistaa, että kapitalististen maiden talonpoikaiston ns "normaalinenkin" tuotannollis-teknillinen ja aineellinen taso alkaa jäädä jälkeen kollektivisoituvan maaseutumme saavutuksista.

Pienenä esimerkkinä voisimme ottaa suomenkielisen rajapiirin, Kuivaisten, maatalouden ja talonpoikaiston. Kommunistisen ohjelman mukaisesti, proletariaatin diktatuurin ohjaamana, on sielläkin otettu suuria askelia kohti luokatonta yhteiskuntaa. Pilkkoutunut huutoritalous on muuttumassa eturivin tekniikan omaavaksi sosialistiseksi suurmaanviljelykseksi. Aktiivisimmin taistelevat sen puolesta aiemmin kaikkein riistetyimmät maaseudun palkkatyöläiset ja köyhät talonpojat, mutta keskivarakkaan käännyttyä sosialismin tielle on hänkin useissa tapauksissa näyttänyt taloudellisen kokemuksensa hyödyn yhteistalouden ohjaamisessa.

Viimeinen kapitalistinen luokka — kulakisto — on pääpiirteissään likvidoitu. On jälellä taistelu kulakkivaikutteita vastaan, kulakiston lopullisesti likvidoimiseksi, taistelu kollektiivitalouksien järjestöllisen ja taloudellisen lujittamisen puolesta, kollektivistien kasvattamiseksi sosialistisen yhteiskunnan kunnollisiksi työntekijöiksi. Useissa konkreettisissa kysymyksissä (esim. valtiollisten velvollisuuksien suorittaminen, tuotannolliset tehtävät ym) tämä luokkataistelu saa toisin paikoin vielä verrattain kärkevän luonteen.

Kollektiivisia talouksia on piirissä 111 jotka yhdistävät 4500 entistä pikkutaloutta. Useimmassa tapauksessa yhteistalous yhdistää mäkikunnan tai kylän, keskimäärin 40 taloutta jäseninä. Ohjaamisen suorittaa yleisen kokouksen valitsema hallinto, ja on se toiminnastaan täysin vastuunalainen yleiselle kokoukselle.

Vaikka yhteistaloudet ovatkin vasta kahden maatalousvuoden ikäisiä, ovat ne jo ehtineet näyttää valtavan etevämmyytensä pikkutyön rinnalla. Maat siirtyvät agrotekniikan vaatimaan monivuoroviljelykseen kiinteän suunnitelman perusteella. Maanparannustyöt, jotka pikkutalonpojille olivat ylivoimaisia, käyvät nyt yleisesti päiväjärjestykseen. Koneet tulevat avuksi useimmissa töissä. Ja maan viljelysala kasvaa nopeassa tahdissa: v:sta 1929 v:een 1932 on kylvöalaa lisätty yli 3000 ha.

Samoilla perusteilla rakentuu myöskin sosialistinen karjatalous, jonka teknillinen perusta, joskaan ei vielä riittävän nopeasti, uusiintuu rinnan maanviljelyksen perustan uusiintumisen kanssa.

Havainnollisemmin nämä prosessit näkyvät numeroiden valossa.

Eri vuosina oli piirissä:

	v. 1916	v. 1929	v. 1932
Puusahroja	3025	2000	—
Risukarheja	1500	300	—
Maatalouskoneita kaikkiaan	285	1519	2955
Niistä monimutkaisia	35	157	318
Traktoreita	—	2	23
Uudenaikaisia navetoita	—	4	23
Painorehutorneja . .	—	—	27
Valmistettu painorehua tonn	—	—	8500

Neuvostotilojen perustamisen (1932 perustettu 5 uutta neuvostotilaa) ja kollektiivisten tavarafarmien järjestämisen avulla tämä yhteiskunnallis-teknillinen prosessi tulee ehdottomasti vielä joutuisammaksi ja tuloksellisemmaksi.

Työn tuottavaisuus on jyrkästi kohonnut. Sen on aiheuttanut tekniikan kasvu, mut-

ta ennenkaikkea työn uusille perusteille järjestäminen suurtalouksissa yhdessä sosialististen työmuotojen juurtumisen kanssa. On yleensä kohonnut joukkojen poliittinen ja tuotannollis-teknillinen aktiivisuus. Niinpä esim. heinänkorjuu yli 20000 ha alalta tuli v. 1932 suoritetuksi n. 45 vuorokauden kuluessa, takavuosina sen kestäessä aina 3 kk saakka. Viljankorjuun suoritus laajenneelta alalta kävi tyydyttävästi ja määräajallaan, vaikka samanaikaisesti tehtiin painorehun valmistusta, rakennustöitä, laajenettu syyskylvö, syyskynnöt 4000 ha yms töitä. Eikä työvoiman lukumäärä ole ollut sen suurempi kuin aikaisempinakaan vuosina.

Mistä se on johtunut? Yksinkertaisesti siitä, että tuotanto on rationalisoitunut uusille perusteille järjestettynä ja uuden tekniikan avulla, joukkojen aktiivisuuden kohotessa. Ne ovat ymmärtäneet sosialistisen tuotannon etuisuuden itselleen ja koko kansantaloudelle ja toimivat sen mukaan, kommunistisen puolueemme ohjeiden mukaan.

Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että kaikki mahdollisuudet olisivat tulleet käytetyiksi. Eipä suinkaan. Kaukana siitä. Saman aikaisesti, kun eturivin kollektiivitaloudet omaavat yhdet saavutukset, on kollektiivitalouksia, joissa kulakkivaikutuksen voimakkuuden ja kulakkimaisen tuholaisuuden takia tuloksetkin ovat heikot.

Yhtenä parhaimmista kollektiivitalouksista mainittakoon tov. O. V. Kuusisen nim. om. kollektiivitalous P o n n i s t u s rajalla olevassa Putkelan kylässä. P o n n i s t u s on täyttänyt yhtenä ensimmäisistä kaikki tuotannolliset työnsä niin kylvöjen kuin korjuutöidenkin alalla. Painorehua on tehty 105 % suunnitelmasta (275 tonnia), uutismaata kynnetty 22 ha (102 % suunnitelmasta), turvepehkua valmistettu 900 m³ (100 %), siemenistukkaita jätetty 100 % tarpeesta, muodostettu siemenvarastot v. 1933 kylvöjä varten, suoritettu ennen määräaikaa hankinnat ja varojen mobilisoimistehtävä, täytetty rakennussuunnitelma 100 % (uusi navetta 100 lehmälle ja painorehutorni).

Nämä voittonsa on se saavuttanut tarmokkaalla iskutyöllä ja täsmällisesti noudattaen puolueen sekä neuvostohallituksen ohjeita. Kyläneuvostolla ja puoluesolulla on kiinteä yhteys talouteen. Hallinto on toiminut tarmokkaasti, sen puheenjohtaja, tov. Valden, puuhaa yöt ja päivät talouden asioiden hoidossa. Tuotannolliset neuvottelut, köyhälistöryhmä, toimivat säännöllisesti. Iskuruus ja sosialistinen kilpailu eivät ole jääneet paperille: parhaimmat iskurit ovat ansainneet keskimäärin 28—35 työpäivää kuukaudessa ylittäen työnormeja ja ollen aktiivisesti mukana tuotannollisessa neuvotteluissa ym yhteiskunnallisessa työssä. Ruokalat ja lastenhuoneet ovat toimineet aivan säännöllisesti.

P o n n i s t u k s e n saavutuksista huomattavimpia on kuitenkin se, että se on ollut työn järjestelyn laboratoriona piirissä ja esim. heinänteon alussa antoi julki tunnetun kirjeensä urakkataulukkoineen ja rehubalanssineen, jotka kohottivat tämän kamppailun uudelle joukkotyön asteelle, auttaen siten koko piiriä tuotantotehtäväin suorituksessa. P o n n i s t u s on ollut todella nimensä arvoinen ja ansaitsee täysin, että sen esimerkkiä seuraisivat toisetkin taloudet uusien tehtävien suorituksessa.

Tämän laatuinen työ on antanut tuloksena tavaratuotannon huomattavan kasvun sosialistisen teollisuutemme varustamiseksi elintarpeilla. Se on tapahtunut valtiollisten hankintain suorituksen ja kollektiivitalouksien kauppatoiminnan kautta. Yksityissektorin tavaratuotanto on luonnollisesti jäänyt mittaamattoman kauaksi jälkeen. Ja työn laadun, eritoten satoisuuden kohottamisen avulla tuottoisuus on varmasti yhä nouseva.

Rinnan tämän kanssa ovat kohonneet kollektivistienkin tulot. Keskitulot työpäivää kohden lähentelevät piirissä kolmea ruplaa tänä vuotena viime vuotisten 117 kop. asemesta. Onpa talouksia, joissa päivän tulot nousevat 4 jopa 5:nkin ruplaan. Luontaistulot esim. kollektiivitalous I s k u r i s s a (Anjala) ovat työpäivää kohden: 229 g ruista, 190 g ohraa, 275 g kauraa, 495 g juurikasveja, 2,5 kg perunaa ja 6 kg heinää. Tämä talous on eräs keskituloja saaneita talouksia.

Ja tähän on lisättävä vielä monet muut etuisuudet, mitä on kollektiivitalouden jäsenillä valtion velvollisuuksien, verojen alentamisen ym muodossa. Ja sitäpaitsi on kollektiivisteilla vielä oma lehmä, tarhamaa,pientä karjaa, sivuansiot ym tulolähteet, jotka kohottavat hänen aineellista asemaansa. Näistä mainittakoon yhteiset ruokalat, lasten yhteinen hoito, kulttuurilaitokset yms.

Silläpä havaitaankin, kuinka nekin työtätekevät yksityistaloudet, jotka tähän saakka eivät vielä ole liittyneet kollektiiviin, alkavat nyt asettaa kysymyksen liittymisestään käytännöllisessä muodossa. Sillä yksityissektorin tuotannollinen taso ja yksityistalonpojan aineellinen asema jäävät paljon jälkeen sosialistisesta sektorista.

Tämä ei ole ominaista ainoastaan täkäläiselle yksityistalonpojalle, vaan myöskin valtavalle enemmistölle talonpoikaistoa kapitalistisissakin maissa. Niinpä esim. naapurimaamme Suomen esimerkki on siitä vakuuttava.

Sen talonpoikaistosta n. 40 % on keskivarakkaita ja sama määrä köyhiä, joiden pikkutaloudessa vallitsee teknillinen ja aineellinen puutteellisuus. Vakavin ilmein porvarilliset tiedemiehet suosittelevat niille risukarheja, puujyriä, käsivakkoja kylvövälineiksi jne, aivan luontaistalouteen palaamista. Ja se on melkein välttämättömyyden pakko sikäläisissä oloissa. Karja menee veloista ja veroista, jos vielä sillä pääsee eikä mene koko talo; tuotteita ei saa kaupaksi, sillä työttömillä ei ole millä ostaa ja välittäjät maksavat vain pilkkahintoja; koneita et osta, apulantoja ja väkirehuja myös; ei ole rahaa ostaa eikä niiden käyttäminen ole tarkoituksenmukaistakaan, sillä mihinkäs myyt sitten lisätuotteet? Perspektiivissä ovat vain maantielle lähtö, pettuleipä, nälkäkuolema ja yleinen kurjituminen. Ulospääsyä hakiessaan useat sadat kuoleman uhallakin siirtyvät Neuvostoliiton rajojen yli. Ainoana ulospääsynä on kuitenkin pidettävä vain sitä tietä, jolle kutsuu proletariaatti ja sen komunistinen puolue: fasismin kukistaminen ja työläisen sosialistisen vallankumouksen tie. Kapinayritykset eräissä paikoin maata osoittavat sen ratkaisevan edellytysten olevan nopeasti kypsymässä.

Jos vielä tähän saakka fasistisen porvariston on onnistunut väärän information ja tietoisen parjauksen avulla pitää yllä ennakkoluuloja sosialistista vallankumousta vastaan ja kommunistinen propaganda ollut heikkoa työtätekevien talonpoikaisjoukkojen keskuudessa, niin nyt kapitalismin kriisitilanne sekä Neuvostoliiton maatalouden valtava sosialistinen kasvu antavat voimakkaan sysäyksen eteenpäin. Ennakkoluulot työtätekevän talonpoikaiston kesken sosialismia vastaan hälvenevät, usko kapitalismiin romahtaa ja silloin proletariaatti saa kumoustaisteluunsa liittolaisen, jonka avulla tilanne ratkeaa. Ja silloin ei auta kansallisen vihan ja "isänmaan" hengen lietsomisetkaan fasistien taholta.

Neuvostoliiton kansallisten alueiden ja piirien kokemus lyö kumoon fasistisen porvariston kiihkoisänmaallisetkin argumentit. Sillä todellinen kansojen veljeyskin on mahdollinen ainoastaan sosialistisen neuvostotasavaltojen puitteissa.

V. REKOLA

10 vuotta MOPR:in toimintaa ja MOPR:in III maailmankongressi

SAMANAIKAISESTI neuvostovaltamme 15-vuotisjuhlan kanssa tuli kuluneeksi kymmenen vuotta Kansainvälisen Punaisen Avun — MOPR'in — perustamisesta. Syyskuussa v. 1922 tekivät "Vanhojen bolshevikkien yhdistys" ja "Tsarisminaikaisten, entisten kuritushuonevankien ja karkoitettujen yhdistys" aloitteen kansainvälisen järjestön perustamisesta. Järjestön tarkoituksena tuli olemaan tuen antaminen kansainvälisille vallankumoustaistelijoille raskaassa taistelussaan pääoman valtaa vastaan. Jo saman vuoden marraskuussa alote toteutuikin ja MOPR-järjestö perustettiin.

Monivaiheinen on ollut MOPR'in 10-vuotinen taistelutaival. Lukuisat kerrat on se saanut puuttua porvarillisten oikeusjuttujen kulkuun, puolustaen vallankumouksellisia työläisiä ja talonpoikia sekä intelligenssin parhaimistoa kapitalismin ahnaita pyöveleitä vastaan. Järjestämällä kansallisia ja kansainvälisiä kamppailuja, valtavia työtätekevien joukkojen liikehtimisiä on MOPR, kyennyt aikaan saamaan suuria saavutuksia toiminnassaan. Joukkotaistelujen tuloksena on porvariston ollut pakko myöntää amnestioita poliittisille vangeille, jättää kuolemantuomioita täytäntöönpanematta, lykätä uhriensa teloittamisia jne.

Viimeisten seitsemän vuoden aikana MOPR'in järjestämien kamppailujen suurta lukua osoittaa kuvaavasti taulukko:

Vuosi	Kansainväliset kamppailut	Kansalliset kampailut	Yhteensä
1925	5	49	55
1926	9	70	79
1927	16	95	111
1928	13	89	102
1929	26	97	123
1930	27	143	170
1931	41	186	227
	138	729	867

Näiden kamppailujen yhteydessä on järjestetty kymmeniä tuhansia kokouksia tuhansittain katumielenosoituksia sekä levitetty miljoonia kappaleita MOPR lentolehtisiä ja kirjallisuutta. Miljoonissa ruplissa on laskettavissa ne avustussummat, joilla MOPR on tukenut kapitalistimaiden poliittisia vankeja ja heidän perheitään.

75 % kaikkien maiden poliittisista vangeista on MOPR'in huollon alaisena.

Tuoreessa muistissa on vielä MOPR'in järjestämä ja kommunististen puolueiden johtama kansainvälinen protestiliike, jonka painostamana Kiinan gomindanilaiset pyövelit pakoitettiin hellittämään otteensa Rueggit-aviopuolisoista, jotka aiottiin teloittaa toimintansa johdosta Tyynenmeren ammattiliitoissa. Vieläkin on päiväjärjestyksessä Scottsboron neekerityöläisnuorukaisten juttu, jotka Amerikan dollaripääoma aikoo teloittaa sähkötuolissa julman rotuvihalietsonnan uhreina. Jo viime keväänä nämä syyttömät neekerit aiottiin polttaa sähkötuolissa, mutta MOPR'in nostattama kansainvälisen proletariaatin protestiliike on tähän saakka pitänyt dollarivaltion pyövelien kynnet irti uhreistaan.

Vuosi vuodelta ovat MOPR'in kansainväliset rivit taajenneet. Tällä kertaa kulkee MOPR'in lippujen alla lähes 12 miljoonaa maailman työtätekevää. Seuraava taulukko osoittaa havainnollisesti MOPR'in kansainvälisen armeijan kasvua 7 vuoden ajalta:

Tilasto osoittaa, että MOPR'illa toimii 68 maajärjestöä. Yhä kiristyvä fasistinen

terrori on johtanut siihen, että yli puolet eli 42 näistä maaosastoista toimii nykyisin illegaalisina. Samalla osoittaa tilasto, että kapitalistisen pulan syventyessä kasvaa myöskin valkoinen terrori kaikissa kapitalistisissa maissa.

MOPR'illa on ollut perustamisensa jälkeen 2 kongressia; toinen 1924 ja toinen 1927. MOPR'in III maailmankongressi pidettiin 10-vuotisjuhlan yhteydessä Moskovassa kuluvan vuoden lokakuun 10. ja 25 päiväin välisenä aikana.

maataloustuotteiden hinnat niin alas, ettei talonpoikaisto saa tuotteistaan enää edes tuotantokustannuksia. Kuormaa talonpoikaiston harteille lisää lisäksi rasittava velka- ja verotaakka. Kaikissa kapitalistisissa maissa suistuu talonpoikaisto joukottain tiloiltaan. Yksistään naapurimaassammekin fasisti-Suomessa on kuluneen syksyn kuluessa, lahtarien omien tilastojen mukaan, joutunut 16,000 talonpoikaistaloutta vasaran alle.

Samanaikaisesti kuin pääoma hyökkää

Vuosi	Osastojen luku	Yksitvis-jäseniä	Kollektiivisesti liittyneitä jäseniä	Yhteensä
1926	36	52,278,463	753,969	6,032,432
1927	44	3,962,636	3,778,760	7,741,396
1928	45	3,964,719	4,134,758	8,099,477
1929	49	4,463,519	3,842,631	8,306,132
1930	53	5,406,572	2,397,467	7,604,039
1931	63	6,723,675	1,645,881	8,369,556
1932	68	9,510,935	2,019,240	11,530,175

Tämä MOPR'in III kongressi pidettiin poikkeuksellisissa olosuhteissa. Tilanne on paljon muuttunut siitä, mitä se oli edellisen kongressin aikana. Luokkien välinen taistelu on kärkevämpää kuin koskaan ja kapitalistisen ja sosialistisen maailman väliset ristiriidat ovat syvemmät kuin milloinkaan aikaisemmin. Kapitalistisen maailman pula yhä syvenee. Tuotanto jatkuvasti supistuu, pörssit ja pankit romahtelevat. Maailman kapitalismi etsii epätoivon vimmalla ulospääsytietä pulan kurimosta. Se hyökkää kuin ahnas susi työtätekevien elintason kimppuun. Työläisten palkat poljetaan nälkärajan alapuolelle. Kapitalistimaiden työtätekeviltä riistetään alkeellisimmatkin sosialistiset oikeudet. Nälkiintyneiden työttömien armeija jatkuvasti kasvaa. Amerikan Yhdysvalloissa on 14 miljoonainen työttömien armeija, Saksassa 8 miljoonaa j.n.e. Sanalla sanoen: koko kapitalistisen maailman työläiset elävät mitä huutavimmassa kurjuudessa. Rinnan työläisten aseman kurjistumisen kanssa kasvaa kapitalistimaiden työtätekevän talonpoikaiston hätä. Pula on painanut

työtätekevien elintason kimppuun, samanaikaisesti etsii se ulospääsytietä pulastaan uudesta imperialistisesta sodasta. Ristiriidat kapitalististen valtojen kesken kärjistyvät, jopa siinä määrin, kuten Kominternin XII täysi-istunto osoitti, että maailma on siirtymässä imperialististen sotien uuteen vuoroon. Kapitalististen valtojen keskeisiä ristiriitoja voimakkaampi on kuitenkin se ristiriita, joka vallitsee kapitalistisen ja sosialistisen maailman välillä. Tämä ristiriita vie kohti neuvostovastaista sotaa. Kaukaisesta idästä on jo kajahdellut Neuvostoliitto-vastaisen intervention laukaukset.

Turvatakseen selkäpuolensa käydessään Neuvostoliitto-vastaiseen interventioon ja voidakseen suuremmalla menestyksellä hyökätä työtätekevien elintason kimppuun, kansainvälinen kapitalismi fasistisoituu ja tehostaa terroriaan vallankumouksellisia työläisiä ja talonpoikia vastaan. Kommunisteja jahdataan kuin metsän eläimiä. Työtätekevien parhaimmistoa ammutaan, teloitetaan hirttämällä, mestaamalla, poltetaan sähkötuolissa jne, teljetään vankityrmiin,

rääkätään ja kidutetaan mitä hirvittävimmillä tavoilla. Porvaristo yrittää hinnalla millä hyvänsä tuhota kommunistiset puolueet. Se yrittää murskata fasismin rautakorolla kansainvälisen proletariaatin vastarinnan.

Porvaristo ei kuitenkaan fasistisoitumallakaan pelastu lähenevästä tuhostaan. Kapitalismin pulan kiristyessä maailman proletariaatin vallankumouksellinen liike kiihtyy. Se tempaa ryöppyynsä yhä uusia työtätekeviä joukkoja. Kiinassa riehuvat avoimet vallankumoukselliset taistelut, Espanjassa palavat tilanherrain hovit, luostarit ja kirkot. Vallankumoukselliset lakkoliikkeet kasvavat ja voimistuvat Saksassa hyökkää fasismi laajalla rintamalla kommunistisen puolueen johtamaa proletariaatin rautaista yhteisrintamaa vastaan. Vallankumoukselliset taistelut kasvavat. Porvarilliset hallitukset ja parlamentit kaatuvat toisensa jälkeen. Proletariaatti siirtyy Saksan kommunistisen puolueen johdolla parlamentin ulkopuoliseen taisteluun, taisteluun kaduilla ja tuotantolaitoksissa. Vallankumoukselliset joukkolakot seuraavat toisiaan. Kommunistisen puolueen esittämä alhaaltapäin muodostettavan punaisen yhteisrintaman tunnus kerää yhä uusia työtätekeviä joukkoja kommunistisen puolueen taistelulippujen alle taistelemaan työläisten ja talonpoikain hallitustunnuksen toteuttamiseksi. Puolassa jatkuvat vallankumoukselliset lakkoliikkeet lisäten proletaarisen vallankumouksen merkkejä luhistuvan järjestelmän ruumiiseen. — Englannissa työttömien nälkämarssit, sotaväen tyytymättömyys ym. horjuttaa uhkaavasti Britanian maailmanvallan lahoja perusteita. Kuulemme Amerikan Yhdysvalloista, Ranskasta, Sveitsistä, Tshekko-Slovakiasta, Skandinaviasta, Suomesta ym viestejä, jotka kaikki puhuvat siitä, että proletaarinen vallankumousliike on nousemassa. Fasistisoitunut kapitalismi yrittää valkoisella terrorilla lyödä takaisin proletaarisen vallankumouksen hyökylainetta, mutta turhaan.

Tällaisessa tilanteessa kokoontui MOPR'in III maailmankongressi. Maailman proletariaatti on tervehtinyt sitä innostuksella. Jokaiselta maapallon kolkalta saapui runsaasti tervehdyksiä ja lahjoja tälle maailman proletariaatin vapautustaistelun tukijalle. Myöskin Neuvostoliiton MOPR-järjestöt antoivat kongressille lukuisia lahjoja, joita tuotantolaitosten työläiset olivat valmistaneet vapaa-aikoinaan.

Kongressissa eri maiden edustajat kuvasivat sitä terroritilannetta, mikä eri kapitalistisissa maissa vallitsee. — Puolan edustaja kertoi, miten siellä riehuu valkoinen terrori erikoisesti Länsi-Ukrainassa ja Valko-Venäjän läntisessä osassa. Kuluvan vuoden aikana on Puolassa ammuttu ja hirtetty kenttätuomioistuinten tuomioiden perusteella 250 työläistä ja talonpoikaa sekä noin 50 sotilasta syytettynä sodanvastaisesta propagandasta. — Kiinan edustaja kertoi siellä olevan työläisiä ja maattomia talonpoikia työttömänä yli 100 miljoonaa. Gomindanilaiset pyövelit ovat kuluvan vuoden aikana murhanneet kymmeniä tuhansia työläisiä ja talonpoikia ja täyttäneet maan vankilat työtätekevän luokan parhaimmistolla. — Saksan edustaja kertoi, että siellä bismarkkiläisen sosialistilain 12-vuotisen olemassaolon aikana tuomittiin muutamia satoja työläisiä yhteensä 1.000 vuodeksi vankilaan. Nyt, kahdennellakymmenellä vuosisadalla, on siellä kahden kuukauden aikana, elokuun 17 lokakuun 24 päivään mennessä, käsitelty 101 poliittista oikeusjuttua, joihin on raahattu syytettäväksi 2,754 työläistä. Näistä on 2,464 tuomittu vankilaan yhteensä 1,517 vuodeksi. Yhteentörmäyksissä fasistipoliisien kanssa on vuoden 1930 ajalla kaatunut 77, vuonna 1931 — 113 ja kuluvana vuonna 151 työläistä. — Salvadorin (Etelä-Amerikka) edustaja kertoi, että siellä viimeisen kapinan aikana poliisi ja "kansallikaarti" murhasivat 20,000 työläistä ja talonpoikaa, joiden joukossa myöskin runsaasti naisia ja lapsia. Murhattujen ruumiit heitettiin 200 metriä syvään kuiluun. Maaseudulla toimeenpantiin hirttäjäisiä, joissa hirtettiin talonpoikia 30—40 henkisissä ryhmissä. Koululapsia ammuttiin konekivääreillä jne. Mainittakoon vielä lisäksi, että rajanaapurissamme, fasisti-Suomessa, ei terrori jää jälkeen muista kapitalistisista maista. Joku

aika sitten lahtarilehdet tiedoittivat, että siellä oli Lokakuun juhlien edellä vangittu noin 100 työläistä ja talonpoikaa syytettynä osallistumisesta vallankumoukselliseen liikkeeseen. Samanaikaisesti sieltä tiedoitetaan, että yhden kuukauden aikana oli annettu vallankumouksellisille työläisille ja talonpojille kuritushuonetuomiota yhteensä 50 vuotta. Samaan aikaan fasistiohrana harjoittaa mitä hirvittävintä rääkkäystä pidätettyjä kohtaan. Tuorein tapaus on se, että ohrana kuulusteluissaan oli ruhjomalla tappanut erään porilaisen työläisvanhuksen. Murhasta oli ensin fasistilehdissä hämäräperäinen uutinen, jossa kerrottiin työläisvanhuksen muka hirttäytyneen sellissään "lusikan varteen", jonka oli työntänyt seinänrakoon. Murhatun omaiset toimituttivat kuitenkin ruumiintarkastuksen ja siinä huomattiin, että vanhuksen kädet

raipparangaistus. Joku aika sitten Tammisaaren pakkotyölaitokselta siirrettiin 200 poliittista vankia Sukevalle. Lähempiä tietoja näiden siirrettyjen kohtalosta ei ole. Pulan kärjistyessä fasistisessa naapurissamme kärjistyy siellä taistelu eri fasistiryhmien välillä. Eri ryhmät, sosialifasisteja myöten, löytävät kuitenkin aina silloin toisensa, kun on kysymyksessä ajojahdin kiihdyttäminen vallankumouksellisia työläisiä ja talonpoikia vastaan. Se nähtiin ns. "Mäntsälän"-jutunkin päättäjäisissä. Fasistiroistot vapautettiin vankilasta, mutta samanaikaisesti pantiin toimeen suuria työläisvangitsemisia ja tehostettiin toimenpiteitä poliittisten vankien rääkkäämiseksi maan vankiloissa.

Valkoisen terrorin suuruutta koko kapitalistisessa maailmassa kuvaa seuraava 7 vuoden ajalta koottu MOPR'in tilasto:

Vuosi	Vangitsemisia	Haavoittuneita ja pahoinpideltyjä	Murhattuja	Kuolemaan tuomittuja	Vankilaan ja sakkorangaist. tuomittuja	Uhrien koko lukumäärä
1925 . . .	59,573	21,250	11,853	447	26,932	120,057
1926 . . .	138,131	21,343	9,688	385	17,952	187,499
1927 . . .	103,370	52,740	66,080	11,688	9,578	234,456
1928 . . .	117,238	67,767	146,520	23,266	7,111	361,902
1929 . . .	137,705	65,767	140.854	14,625	9,004	367,749
1930 . . .	306,744	159,852	295,906	90,842	24,357	887,702
1931 . . .	360,491	241,446	369,707	91,548	27,230	1,090,421
	1,223,054	630,159	1,040,608	232,801	122,174	3,248,786

ja jalat oli ennen hirttämistä ruhjomalla murskattu. Tämäntapaiset viestit lahtari-Suomesta ovat hyvin yleisiä. Milloin kertovat ohranan tiedonannot pidätettyjen tehneen itsemurhan "hukuttautumalla pesuvesiastiaan", milloin mitenkin. Kaikki ovat kuitenkin osoittautuneet vain ohranan keksinnöiksi, joilla koetetaan peittää rääkkäyksien jäljet. Lisäksi saapuu fasisti-Suomesta viestejä siitä, että siellä on ryhdytty erikoistoimenpiteisiin myöskin vankiloissa olevien poliittisten vankien rääkkäämiseksi ottamalla käytäntöön mm. keskiaikainen

Hirvittävinkään valkoinen terrori ei ole kuitenkaan kyennyt maailman proletariaatin vapaustaistelua pysähdyttämään. MOPR'in eri osastojen edustajat toivat selostuksissaan kongressissa julki, että vainosta huolimatta ja huolimatta siitäkin, että yli puolet maajärjestöistä toimivat illegaalisina, MOPR'in toiminta on kasvanut ja edistynyt. Salvadorissakin, josta edellä esitimme hirvittäviä terroritilastoja ovat MOPR'in rivit taajenneet, jopa niinkin voimakkaasti, että yksistään viime vuonna liittyi MOPR'in riveihin nelinkertaisesti uusia jäseniä, joten

Salvadorin järjestö käsittää nykyään noin 6.000 jäsentä. MOPR'in lippujen alla kulkee nykyisin koko maailmassa noin 12 miljoonaa työtätekevää puoluekantaan katsomatta.

Näiden miljoonien jäsenjoukkojensa nimessä MOPR'in kongressi kääntyi pääoman vankien puoleen julistuksella, jossa m.m. sanotan:

"Fasismin muurien, porvariston tyrmien, vankiloiden ja karkoituspaikkojen seinien lävitse ja pistinten ylitse kaikuu huutomme kapitalististen maiden ja siirtomaiden poliittisille vangeille. Lahtaripyöveleiden ja vankilavartijoiden päiden yli, porttien ja ristikkojen läpi, läpi raudan ja betonin kaikukoon teidän kiviluoliinne julistuksemme: Asia, jonka puolesta te taistelette ja kärsitte, on varmoissa käsissä. Kaikissa maissa lujittuvat ja laajenevat proletariaatin rivit ja nousevat taisteluun kapitalismia vastaan. Kaikkialla kasvaa vallankumouksellinen nousu. Joukkojen iskuista murtuvat porvarillisten bastiljien muurit..."

III maailmankongressi valaa uutta uskoa ja voimaa kapitalistimaiden taisteleviin luokkatovereihimme. Kongressin julistus kuuluu kaikkien maiden niljakkaimpiinkin vankiselleihin rohkaisemaan pääoman vankeja raskaassa taistelussaan.

Kongressi viitoitti päätöksillään uudet, tilannetta vastaavat menettelytavat MOPR'in työlle. Ne päätökset velvoittavat entistä tarmokkaampaan työhön MOPR-työn rintamalla. MOPR'in tunnus: "Vapaus pääoman vangeille", tulee kaikumaan taistelutunnuksena kaikissa kapitalistisissa maissa. Se velvoittaa luokkienvälisen taistelun ja valkoisen terrorin kasvaessa entistä päättävämpiin otteisiin MOPR-työssämme. Lisääntyvä valkoinen terrori vaatii MOPR-järjestöjen työn tehostamista. Tämä työ ei kuitenkaan saa muodostua pelkäksi varojen keruuksi. Sen on muodostuttava eläväksi joukkotyöksi, taisteluksi, joka jouduttaa luhistuvan kapitalistisen järjestelmän tuhoa kaikkialla maailmassa.

Meille Neuvostoliiton työtätekeville MOPR'in kongressi asetti niinikään velvoittavia tehtäviä. Meidän on tehostamistaan tehostettava luokkatovereidemme taistelua kapitalistisissa maissa MOPR-työmme tehostamisella. Meidän on tehostettava taloudellista tukemistyötämme, muodostettava tuotannollisia MOPR'in nimiin omistettuja iskuprikaateja. Jokaisella työlaitoksella on saatava MOPR'in jäsenyys 100 prosenttiseksi, jokaisella tuotanto- ja oppilaitoksella, jokaisessa kollektiivitaloudessa on saatettava MOPR-nurkat kuntoon ja tehostettava kansainvälistä kasvatustyötä. MOPR-työhön on yhdistettävä meidän rakennuskamppailumme. On mobilisoitava miljoonaiset MOPR-jäsenjoukkomme toimintaan puolueemme ja hallituksemme päätösten toteuttamiseksi. On saatava kaikkialla MOPR-työ tilanteen asettamisen vaatimusten mukaiseksi III maailmankongressin viitoittamalla tavalla. On mobilisoitava joukot, että MOPR'in kansainvälinen tunnus: "Vapaus pääoman vangeille toteutuisi elävässä elämässä.

KATSAUKSIA

NEUVOSTOLIITON RAUHANPOLITIIKAN UUDET VOITOT. Viime kuun lopussa saavutti Neuvostoliitto rauhanpolitiikassaan kaksi uutta huomattavaa voittoa: Puola ratifioi Neuvostoliiton kanssa tekemänsä hyökkäämättömyyssopimuksen marrask. 27 p:nä ja pari päivää myöhemmin, 29 p:nä, Ranska allekirjoitti hyökkäämättömyyssopimuksen Neuvostoliiton kanssa.

Nämä tapaukset ovat uutena vaiheena Neuvostoliiton taistelussa rauhan puolesta. Neuvostoliiton hallitus ei ole jättänyt käyttämättä ainoatakaan tilaisuutta esittääkseen maailman kansoille tahtonsa taistella rauhan puolesta. Aseistariisumisehdotuksineen se esiintyi ensi kerran jo Genuan konferenssissa ja Moskovan aseistariisumiskonferenssissa v. 1922, johon osallistuivat Puolan ja Baltian maiden

edustajat. Se on useat kerrat ehdottanut kaikkien maiden hallituksille suoritettavaksi täydellisen, ehdottoman ja viipymättömän aseistariisumisen. Jo v. 1926 se kääntyi Puolan ja useiden muiden maiden hallitusten puoleen ehdottaen solmittavaksi hyökkäämättömyyssopimuksen. Viime vuosina Neuvostoliitto onkin saanut aikaan tallaisia sopimuksia. Saksan, Turkin, Liettuan, Latvian, Viron, Suomen, Persian ja Afganistanin kanssa. Tähän hyökkäämättömyyssopimusten sarjaan liittyvät nyt viimeisimpinä sopimukset Puolan ja Ranskan kanssa.

Kuinka paljon valhetta ja parjausta Neuvostoliitosta, sen "punaisesta imperialismista" jne. onkaan levitetty porvarillisessa ja sosialifasistisessa lehdistössä, Mutta tästä parjauksesta huolimatta, paljastaen joka askeleella sen olemuksen maailman kaikille työtätekeville, Neuvostoliitto ei ole päästänyt käsistään ainoatakaan tilaisuutta muodostaakseen vaikkapa osittaisiakin vakuita uuden sodan vaaraa vastaan.

Hyökkäämättömyyssopimukset Puolan ja Ranskan kanssa ovat välittömänä seurauksena Neuvostoliiton taloudellisen ja poliittisen mahdin tavattomasta kasvusta. Sellaiset seikat kuin ensimmäisen viisivuotissuunnitelman menestyksellinen toteuttaminen neljässä vuodessa, Dneprin, Magnitogorin, Kuznetsin y.m.s. sosialistisen teollisuuden jättiläisten rakentaminen, maatalouden voitokas kollektivisointi ja kulakiston likvidointi, takapajuisen ja imperialistisen sodan ja intervention hävittämän maan muuttaminen maaksi, joka teknillis-taloudellisesti saavuttaa ja sivuuttaa etumaiset kapitalistiset maat — sellaiset seikat eivät ole voineet olla heijastumatta myös kapitalististen maiden suhteissa Neuvostoliittoon ja tekemättä niihin vastaavaa vaikutusta.

On totta, että kapitalistinen maailma etsii ulospääsyä pulasta sodasta ja neuvostovastaisesta interventiosta. Mutta Neuvostoliiton mahdin voimakkaasti kasvaessa sota sitä vastaan muuttuu imperialisteille yhä vaarallisemmaksi ja uhanalaisemmaksi yritykseksi. Neuvostoliitto kasvaa ja lujittuu vuosi vuodelta, ja samaan aikaan pula vie kapitalistisia maita kymmeniä vuosia taaksepäin kehityksessään.

Neuvostoliiton rauhanpolitiikassaan saavuttamat menestykset ja erikoisesti nyt Puolan ja Ranskan kanssa tehdyt hyökkäämättömyyssopimukset osoittavat, että Neuvostoliiton rooli kansainvälisessä politiikassa kasvaa. Samalla kasvaa erinäisten kapitalististen ryhmittymien kiinnostuneisuus taloudellisten suhteiden lujittamiseen ja laajentamiseen maamme kanssa.

Ei myöskään ole mitään epäilemistä siinä, että nämä sopimukset ovat heijasteena maailman työtätekevien keskuudessa päivä päivältä kasvavasta myötätunnosta Neuvostoliittoa kohtaan. Kapitalistisen vakaantumisen päättyminen ja siirtyminen sotien ja vallankumousten uuteen vuoroon merkitsee työtätekevien joukkojen radikalisoitumisen kasvua. Kapitalististen maiden työtätekevät joukot varmistuvat yhä enemmän siitä, että on vain yksi ulospääsy umpikujasta, johon imperialismi on maailman saattanut — vallankumous. Tämä tehostaa joukkojen mielenkiinnon ja myötätunnon kasvua Neuvostoliittoa kohtaan. Työtätekevissä joukoissa kehkeytyy yhä voimakkaampi vihamielisyys imperialistisia sotia kohtaan yleensä ja Neuvostoliitto-vastaista interventiota kohtaan erikoisesti. Maailman ensimmäisen imperialistisen sodan kokemus ei ole maailman työtätekeviin joukkoihin nähden mennyt hukkaan.

Hyökkäämättömyyssopimusten aikaansaaminen Puolan ja Ranskan kanssa heijastaa niitä siirtymisiä ja uudestaan ryhmittymisiä, joita imperialismin leirissä tapahtuu kapitalistisen maailman valtioidenvälisten ristiriitain kärjistymisen johdosta ja erikoisesti sen vuoksi, että Versaillesin järjestelmän vararikkoutuminen käy yhä ilmeisemmäksi. Tämän yhteydessä on m.m. havaittavissa puolalais–saksalaisen ristiriidan räikeä kärjistyminen. Toiselta puolen myöskin imperialististen ristiriitain voimistuminen, pula, vakaantumisen loppu ja Versaillesin järjestelmän yhä kiihtyvä luhistuminen vaikuttavat määrätyllä taval-

la myöskin itse puolalais-ranskalaisiin suhteisiin. Ei ole sattuma, että vaikutusvaltainen puolalainen sanomalehti, "Slovo", kiihtymyksen puuskassa julistaa, että ranskalaiset eivät yleensä pidä arvossa liittoa Puolan kanssa".

Viimeisimmissä samoinkuin aikaisemmissakin hyökkäämättömyyssopimuksissa Neuvostoliiton lähtokohtana on ollut yksinomaan sen rauhanpolitiikka. Ei ole mitään perustetta olettaa, että nämä sopimukset edes pienessäkään määrässä merkitsisivät muutosta Neuvostoliiton ulkopolitiikan perusperiaatteissa tai sen suhtautumisessa Versaillesin sopimukseen. Neuvostoliiton ulkopolitiikka jää edelleenkin rauhanpolitiikaksi, se pysyy edelleenkin jyrkän vihamielisenä toisen maan taholta tapahtuvaan toisen maan sortoon ja painostukseen nähden, se on edelleenkin maamme taloudellisen ja poliittisen riippumattomuuden lujittamisen politiikkaa. Neuvostoliitto pyrkii lujittamaan suhteita kaikkien maiden kanssa.

On itsestään selvää, etteivät nyt tehdyt sopimukset poista päiväjärjestyksestä Neuvostoliittoa uhkaavaa sodan ja intervention vaaraa. Sitä mukaa, kun pula syvenee ja kapitalististen maiden kaikki ristiriidat ja erikoisesti luokkaristiriidat kärjistyvät, tullaan kaikkien kapitalististen maiden, myöskin Puolan ja Ranskan, erinäisissä vaikutusvaltaisissa ryhmittymissä yhä järkähtämättömämmin vaatimaan hyökkäystä Neuvostoliittoa vastaan.

Tehtyjen hyökkäämättömyyssopimusten merkitys maahamme nähden on siinä, että ne, ollen kansainvälisellä areenalla tapahtuneen uuden, meille edullisen voimasuhteiden muutoksen ilmauksena, auttavat meitä taistelussamme rauhan puolesta. Me ymmärrämme hyvin, ettei voi olla sellaista diplomaattista asiapaperia, joka meidän maallemme olisi täydellisenä ja ehdottomana vakuutena sitä vastaan tehtävien hyökkäysten mahdollisuuteen nähden.

Sen jälkeen, kun Neuvostoliitto on nyt saanut solmituksi hyökkäämättömyyssopimukset kaikkien muiden läntisten naapuriensa kanssa, on taisteluasenteeseen hyökkäämättömyyssopimusta vastaan jäänyt yksistään herra Titulescu. Hän, laskien pelastavansa rumanialaiset vararikontekijät ja haluten hinnalla millä tahansa pitää käsissään Bessarabian, jonka väestö ei milloinkaan tule sopeutumaan rumanialaisten toimeenpanemaan valtaukseen, panee panoksensa Neuvostoliitto-vastaisen sotaseikkailun avoimeen valmisteluun. Hyökkäämättömyyssopimuksen ratifioiminen Puolan ja allekirjoittaminen Ranskan taholta todistaa, ettei herra Titulesculla ole suuria diplomaattisia kykyjä eikä poliittista vaikutusvaltaa kansainvälisissä suhteissa.

On välttämätöntä alleviivata se seikka, että sodan vaara jatkuvasti ja välittömästi uhkaa maailmaa. Neuvostoliiton ja Rumanian välillä hyökkäämättömyyssopimuksesta käytyjen neuvottelujen kulku riittävän varmistavasti todistaa, että neuvostovastaisilla voimilla, Neuvostoliitolle kaikkein vihamielisimmillä imperialistisilla ryhmityksillä yhä vielä on mahdollisuus saboteerata meidän pyrkimyksiämme rauhallisten suhteiden järjestämiseen naapurivaltioiden kanssa. Me emme unohda myöskään sitä, että Kelloggin sopimuksen allekirjoittaminen ei vähäänkään estänyt Japania panemasta toimeen Mandshurian valtausta. Ei voida unohtaa aseistariisumiskonferenssin tyhjiin raukeamista ja jatkuvaa järjestelmällistä sabotaasia kapitalististen valtain taholta Neuvostoliiton tekemiin aseistariisumisehdotuksiin nähden.

Juuri siksi nyt, kun toteamme, että Puolan kanssa tehdyn hyökkäämättömyyssopimuksen ratifioiminen ja hyökkäämättömyyssopimuksen solmiaminen Ranskan kanssa ovat suuria voittoja meidän rauhanpolitiikallemme, meidän tulee samalla muistaa, että ne eivät ole imperialistien rauhantahdon, vaan maamme kasvavan mahdin seurauksia. Tämän mahdin edelleen vahvistamiseksi työtätekevämme tulevat työskentelemään. Se on parhain tae imperialistien sota-aikeita vastaan.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

Отв. редактор. И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко.

„Kirja" №363. Jätetty kirjapainoon 3/XII kirj. painettavaksi 19/XII
Ленгорлит № 64668. 3 п. л. 65408 зн. на п. л. 62 x 88. Тираж 6.300 экз.

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9 Заказ № 3743

Valtion Kustannusliike

KIRJAN

LENINGRADIN OSASTON

vuonna 1933 julkaistavat sanoma- ja aikakauslehdet ja niiden tilaushinnat

Lehden tai julkaisun nimi	Ilmestyy	Tilaushinnat 1 kk.	3 kk.	6 kk.	12 kk.	Yksityisnumeron hinta
Sanomalehdet:						
1. Vapaus	joka päivä	1:25	3:75	7:50	15:—	—:05
2. Nuori Kaarti . . .	joka toinen päivä	—:65	1:95	3:90	7:80	—:05
3. Kipinä	5 kertaa kuukaudessa	—:25	—:75	1:50	3:—	—:05
Aikakauslehdet:						
1. Neuvostonainen . .	2 kertaa kuukaudessa	—:60	1:80	3:60	7:20	—:30
2. Rintama	"	—:70	2:10	4:20	8:40	—:35
3. Punavartio	"	—:60	1:80	3:60	7:20	—:30
4. Kommunisti	"	1:20	3:60	7:20	14:40	—:60
5. Kollektivisti	"	—:70	2:10	4:20	8:40	—:35
6. Tietoa ja tekniikkaa	"	—:70	2:10	4:20	8:40	—:35
7. Punainen Valistustyö	1 kerran kuukaudessa	—:60	1:80	3:60	7:20	—:60

Hinta 50 kop.

Финскай журнал
„КОММУНИСТИ"

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ"
ЛЕНИНГРАД 1932